

uổi ngọc

8

tuần báo của tuổi vừa lớn

hồng
hồng
cho tình
đâu

Wason
AP215
T924+

Cut

như một chỗ
nghỉ chân

HỘI QUÁN CÂY TRÈ

nơi gặp gỡ lý tưởng
của tuổi trẻ hôm nay

- Mỗi đêm thứ sáu sinh hoạt
văn nghệ của anh em Quán Văn ngày xưa.
- Sinh hoạt văn nghệ mỗi đêm
thứ bảy, chủ nhật từ 19 giờ 30.
- NHỮNG NGÀY KHÁC MỞ CỬA
TỪ 8 GIỜ ĐẾN 22 GIỜ

Hội Quán Cây Trè

2 bis Đinh Tiên Hoàng SAIGON

KHÁNH LY kính mời

TUẦN LỄ TỪ 15-7 ĐẾN 22-7-1971 | SỐ 8 | BỘ MỚI | giá 40đ.

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN
CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH
THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : NGUYỄN MAI

HỒNG HỒNG
CHO
NH ĐÀU

không một ngọn nến	nguyễn-xuân hoàng
nào cho ngày sinh nhật	
đôi mắt người sơn tây	hoàng hải thủy
xa dấu ngựa hồng	miên khanh
mùa hè tan vỡ	nguyễn thị kim thực
chút tình thơ ngây	vên chi
con bướm ngày xưa	nguyễn bình
gánh xiếc	huy cận
nhà có hoa vàng cũ	từ kế tường

THƠ

trần phượng vũ ● trầm linh ● an châu lan ● hà
thu thủy ● du mùa đông ● khanh hương ● quỳnh
thê ● song hát ● trần nguyên thủy vũ ● hạ phúc trầm

TRUYỆN
DÀI

ngựa chứng trong sân trường	vũ mộng long
huyền xưa	từ kế tường
áo tiêu thư	duyên anh
trong nhật ký của quỳnh	đình tiến luyện

MỤC
THƯỜNG
XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời	tòa soạn và bạn đọc viết
trên bực gỗ	nguyễn nam
dưới bàn học	đặng thị hoa huyền — n.t.n
vấn đề	vũ thiên chương
sưu tầm	linh việt
bệnh mới lớn	bác sĩ nguyễn tuần anh
ngọc thân ái	ngọc
chạp phô tuổi ngọc	kiến vàng

tòa soạn trị sự 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971
TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

HUY CẬN • NGUYỄN BÌNH

y ê u m ộ t l ầ n

bướm bướm ngày xưa

Học trò trường Huyện ngày năm ấy
 Anh tuổi bằng em lớp tuổi thơ
 Những buổi học về không có nón
 Che đầu chung một lá sen thơ

Lá sen vương phấn hương sen ngát
 Ấp ủ hai ta chút nhụy hồ
 Lũ bướm tưởng hoa gài mái tóc
 Theo về tận cổng mới tan mơ

Em đi phố Huyện tiêu điều lắm
 Trường Huyện giờ đây kiêu khác
 rồi

Mà đến hôm nay anh mới biết
 Tình anh như chuyện bướm xưa
 thôi

hương cố nhân

Thuở trước loài hoa chưa biết cười
 Vô tình con bướm trắng sang chơi
 « Khác nào tôi đã sang chơi đấy »
 Rước bướm dừng chân hoa hé môi

Từ đây loài hoa mới biết cười
 « Cũng như nàng mới biết yêu tôi »
 Hoa yêu dấu bướm cho nên bướm
 Quả quyết yêu hoa đến trọn đời

« Ai dạy nàng yêu ? Có phải là... »

Nào ngờ hư đến thế là hoa
 Hoa đi đón rước bao nhiêu bướm
 Từ bướm xuân xanh đến bướm già

« Tôi chỉ thèm yêu được một lần »
 Có người đi giữa xứ mùa Xuân
 Thấy con bướm trắng bay thơ thần
 Ý hẳn đi tìm hương cố nhân

gánh xiếc

Có chàng ngơ ngác tựa gà trống
 E đến trăm năm còn trẻ thơ
 Tám tuổi một chiều trong rạp xiếc
 Yêu nàng cười ngựa uốn thân tơ

Điều kèn rộn rịp nắng chân ngựa
 Nhịp với lòng trai mở cánh yêu
 Nhạc buồn thu—chở hồn đường xá
 Lăn với hùm, voi : gái lệ kiêu

Gái lệ kiêu đi với ngựa voi
 Về nhà, đưa bé vẫn đùa chơi
 Nhưng trong lòng trẻ theo đoàn xiếc
 Xếp với màn tơ của rạp đời

Gánh xiếc đi qua chỉ một lần
 Bây giờ có lẽ đã chia tan...

— Và nàng cười ngựa dẫu rồi thì
 Ngơ ngác chàng trai tự hỏi thăm.

bông hồng cho tình đầu

xa dẫu ngựa hồng

miên khanh

Nếu gọi những kỷ niệm đầu đời
 ấy là một cơn mộng mê ngắn ngủi
 trong giấc ngủ trưa hè. Nếu gọi cái
 đầu tình yêu ấy là một sợi tơ đã vắn
 vương tình em tha thiết. Bao giờ và
 bao giờ cái vết tích đã từng làm buồn
 em trong thời mới lớn ấy cũng là cái
 mà chắc chắn em không thể quên được.
 Để nhắc lại chắc em chỉ còn can đảm
 hát bài thơ ngây của Anh Việt. Khi ấy
 em còn thơ ngây, Đôi mắt chưa vương
 lệ sầu, cười đùa trên muôn khóm hoa,
 đắm xinh đôi môi hồng thắm. Và đây
 là cái « biến cố » trọng đại : Rồi một
 hôm, có chàng trai trẻ đến nơi này,

Đời em có một lần, là lần tìm em thấy
 yêu chàng. Thơ mộng chưa, lãng mạn
 chưa. Thế rồi em yêu người ta thật.
 Yêu mà không biết họ là ai. Không
 biết tên không biết tuổi. Yêu vội vàng
 như cái kiêu Maulên chứ vội vàng lên
 với chứ, Em ơi em tình non sắp già rồi.
 Mỗi tình của em đẹp như mùa thu,
 đẹp như đám lá vàng xơ xác của Lưu
 Trọng Lư. Từ đó (hai cái tiếng này
 hẳn hay làm sao) em bắt đầu tập thơ
 thần. Những trang vở đã chi chít
 những câu thơ không vần không điệu.
 Thế mới biết khi người ta đang yêu
 thì người ta bắt đầu làm thi sĩ. Em
 không cần biết lý do tại sao và cũng
 biết không ai trả lời được. Bởi vì em
 đã mơ đã mộng đã sống trong giấc mơ
 mình dệt. Sách vở bỏ quên và kết
 quả kỳ thi* đệ nhị lục cá nguyệt thắm
 hai ! Đám ban phải kêu « cái con này,
 ốm năng rồi à, ai thế ! » Làm sao em
 trả lời được khi em chưa biết chàng là
 ai, không biết tên, không biết tuổi.
 Hình ảnh chàng đập nhẹ vào mắt em
 có khoảng khắc thôi vậy mà em đã yêu,
 đã nhớ như đã gặp đã quen nhau
 từ thiên cổ từ nghìn thu. Đã hiểu
 nhau như Bá Nha như Chung
 Tử Kỳ. Chỉ biết có một điều là *trận
 gió tình yêu* lại và em đã cúi xuống
 trông một bông hoa cho tình đầu.
 Những buổi tối em đã xõ tóc ngồi
 bên cửa sổ. Chắc không phải chờ
 không phải đợi một người mà một
 mình ngồi để buồn nhớ để sung sướng
 nhớ. Hỡi người sao người không đi
 ngang con đường phía dưới, bắt chước
 nhà thơ nhìn lên căn gác nhỏ và đắm
 say đôi mắt sáng Irène của tình sử
 buồn muôn thuở. Em đã biết thở dài
 và tự trong những hơi thở đó em đã
 thấy có một cái thú mà không ai có
 thể có đó là thú đang yêu. Tình yêu

đã có mùa đông và mùa đông đã có trong tình yêu. Mùa đông ơi mùa đông.

...Và mùa đông đến thực. Mùa đông không phải chỉ đến trong tình yêu để làm tình yêu buồn giá mà mùa đông còn đến với vũ trụ, với không gian để làm cho em, cho bạn bè em buồn giá. Và tình yêu đã trở mùa đã biết buồn khi em vô tình gọi mùa đông tới. Ngôi trường đã có không khí Tết. Lớp học đã chày lười và nao nhiệt. Trưởng lớp, phó trưởng lớp đã lục đục lên văn phòng họp để bàn chuyện tất niên cho trường. Bên cạnh mấy nhỏ bạn đang mở đài phát thanh 24/24 và cô Việt Văn quát luôn mồm «Mấy cô nói chuyện như ma quỷ.» Nhỏ Hàn quay sang em : «Ê mi đàn bà con gái là hiện thân của ma quỷ mà». Nói chưa dứt câu thì Giao đã ngắt. «Láo, láo, mi không nghe ông thi sĩ Từ Kế Tường bảo : *Em đứng đây như thiên thần mười ba tuổi hay sao.*» Hàn trả lời liền «Người ta nhìn bằng cặp mắt của kẻ đang yêu còn cô Hà dạy Việt Văn thấy tội mình như ma quỷ.» Giao cười : «Cô Hà già ngắt như bó rau muống, đôi mắt của cô không bảo đảm. Thấy cuộc tranh luận có triển vọng đưa đến «một vụ lưu huyết» em bèn can nhẹ : «Thôi cho ta can tội mi, cãi nhau hoài mất đẹp các em ơi, Tết sắp tới hãy bàn chuyện vui «Con Hàn chấp tay kính cẩn. Dạ, em xin vàng nhời ráo sư ạ, em xin lấy lời lẽ của ráo sư làm khuôn vàng thước ngọc. Gớm lũ bạn của em làm tức cười ghê cơ. Chuông tan học, Giao kéo em ra trước, vừa đi vừa nói : «Bữa nay tao chở mày về nghe Hương» Từ tế ghê, chả bù với mọi hôm năn nỉ đến gãy lưỡi mà con tim hẳn vẫn

không hề lay chuyển. Em bèn đi một đường nghi ngờ : «Đáng nghi !» Nhỏ Giao vừa đạp xe vừa cười. «Cô lý, mày có muốn nghe không ? Em bảo : «Dĩ nhiên, chuyện chi khó nghĩ tao hứa sẽ gỡ rối tơ lòng cam đoan không lấy một cắc» Giao hỏi : «Hôm nào văn nghệ cuối năm ?» Em đáp : «còn một tuần». Tụi bây tập hết rồi hở, mày hát bài gì Hương? Đưa tay thúc nhẹ vào lưng Giao em bảo : Còn mày sao hông hát? Cô Hà bảo tao hát bài Hoài Cảm, có chuyện gì sao không nói, cứ ầm a ầm ở mãi. Xe ngừng trước ngõ nhà em Giao cười bí mật : «Đề hôm đó biết luôn. Em ầm ừc : «Con bà cô, mày chỉ làm tao tức tối, nhiều chuyện, nói quách ra cho rồi» Không trả lời hẳn vọt mắt. Con khỉ tự nhiên làm em em suy nghĩ.

Bữa nay là bữa tất niên cuối năm. Con Giao đến rủ em từ sớm. Mùa đông vẫn hay hay, cây cỏ buổi chiều ướt đẫm, Giao bảo : «Tụi nó bảo mình phải đến tập lại một lần cuối, mấy giờ rồi không khéo trễ là hết tập dợt» Em cười : «Tao run rồi mi ơi» Và chợt nhớ ra : «Nhớ gì không, tối nay tất niên mi hứa kể». Giao cười khúc khích : ừa quên, chút nữa tao nói. Em không hỏi thêm vì đã đến nơi. Thầy Hiền đang tập lại bài hát cho lũ bạn, trễ rồi, thầy bảo : «Hương bữa nọ hát cũng cứng rồi, khỏi tập nghe» Em dạ nhỏ. Con Giao kéo em ra ngoài : «Một chút nữa chàng của tao sẽ đàn cho mày hát. Em buột miệng kêu to. Giao cốc vào đầu em một cái đau điếng : «Câm, cấm tiết lộ cho đũa nào nghe không? «Em tức cười quá, có thể mà cũng làm ra quan trọng : Giao ơi, xem «ông» giả thủ, bữa nọ mày đăm

chọc tao với cái thằng điên khùng ở ngõ bên kia. Con Giao liến thoảng : «Con khỉ, lũy của tao dễ thương ghê gớm.» Em quay đi cười nghĩ đến người ta, chàng đẹp đẽ, chàng uy nghi, chàng nghệ sĩ làm sao. Giao ơi nói làm sao để mi biết hẳn cũng dễ thương, cũng đẹp.

Buổi lễ đã bắt đầu từ lâu. Khánh Minh chạy ra kêu em tới phiên mi nghe Hương. Em nắm tay nheo một mắt với Giao : «Yên chí, tao hứa sẽ vị tình mi mà cho lũy được điem trung bình» Giao dẫn em ra phía sau sân khấu đưa tay chỉ : «Ê Hương hẳn mặc áo màu xám» Bản nhạc đã được giới thiệu, là bạn kéo em ra. Em bước ra mỉm cười nhìn sau lưng chàng áo xám «cũng ra phết». Nụ cười chưa tắt trên môi thì em bỗng sững sờ khi chàng quay lại: Thì ra chính là chàng, anh yêu đầu đời, một thoáng hương trong trận gió tình yêu thổi vào tâm hồn bơ vơ năm em mười sáu tuổi. Hai tai em nóng bừng, cổ họng em nghẹn cứng. Đôi mắt em mập mờ nhòa nhạt, nụ cười của Giao và giọng nói liến thoảng : «Ê Hương, chàng của tao» Em bỗng run rẩy cả tay chân, bài hát lạc lõng trong tiếng đàn, Hương ơi tại sao mi yêu mà mi không nhìn trước nhìn sau để yêu nhầm người yêu của bạn. Và em đã buồn đã khổ. Giọng nói của chàng nhẹ hẫng. «Nhả Hương hát sai nhịp rồi». Hừ, sai, sai là tại anh chứ ai nữa. Từ đây thì xéo ngay khỏi tôi nghe không? Buổi tối về một mình em đã khóc, khóc một mình không ai hay bởi tình yêu đã bay cao, đã xa tầm với. Thôi quên, quên nghe anh. Bây giờ em đã về một mình không có tình yêu, không có anh. Và tình...

vẫn đẹp. Em nghe tiếng thở than của mình quá nhỏ :

*Ai về đường ấy hôm nay
Ngựa hồng ai cưỡi dù tay ai cầm
Ngựa hồng đã có tri âm
Dù tay đã có người cầm thì thôi,*

Ừ ngựa hồng đã có tri âm thì quên vậy. Anh yêu dấu, em đã thấy bình yên. ■■■■

bông hồng cho tình đâu

mùa hè tan vỡ

NGUYỄN THỊ KIM THỰC

Tôi được bố mẹ gởi lên Đalat học, tôi ở trọ trong một căn nhà nhỏ ở đây rất thích hợp với chị em tôi.

Năm tôi học lớp đệ tứ tôi được các giáo sư thương mến nhất là giáo

su Huy — giáo sư Quốc văn. Thầy Huy hay bảo tôi lên nhà cộng số điểm hàng tháng của lớp và học thêm Toán, Lý hóa v.v... do thầy chỉ dạy. Thầy Huy mất vợ đã lâu, ông sống vậy để nuôi người con trai độc nhất đó là Minh, tên anh ấy.

Minh học hơn tôi một lớp nên tôi xem Minh như một người anh, Minh thì khác, anh muốn xem tôi như người bạn, nhiều lúc đang học hay đang làm việc tôi vẫn thường bắt gặp ánh mắt Minh nhìn tôi chan chứa, những lúc như thế tôi đâm ra rụt rè lo sợ, chân tay tôi cứ vướng víu vào nhau mỗi khi Minh nhìn, tôi đâm ra ghét Minh chi lạ. Tôi bèn đánh bạo xin phép thầy cho tôi được nghỉ học tại nhà thầy, nhưng thầy cứ bắt buộc tôi phải học, phải làm những công việc mà thầy giao phó ở lớp. Tôi đành phải tiếp tục công việc của thầy giao và vẫn phải tiếp nhận ánh mắt buồn buồn của Minh. Lúc ban đầu tôi cảm thấy khó chịu, bực mình, nhưng sau cũng quen dần đi và thấy tôi nhìn Minh mỉm cười trêu lại, có khi quay mặt đi nơi khác làm như không hay biết Minh đang nhìn.

Từ đó những buổi học ở nhà thầy Huy mà vắng Minh tôi cảm thấy buồn một nỗi buồn nhẹ nhàng xâm chiếm lấy đầu óc khiến tôi thích mơ mộng, hơn là xử dụng trí vào việc học. Thỉnh thoảng hình ảnh Minh hiện lên đầu tôi vào mỗi tối, một hình ảnh khả ái có đôi mắt sáng, vầng trán cao, nụ cười bao dung, tha thứ.

Một hôm thầy Huy bận việc phải đi, thầy giao nhà cho tôi trông hộ đợi thầy về rồi hãy về. Thầy ra khỏi nhà

được một lúc tôi khép cửa lại rồi đến bàn Minh tìm sách đọc, đang xem tựa đề của những cuốn sách thì Minh về, trong nhà im vắng chỉ có hai đứa tôi đâm ra lưỡng cố, biết ý định Minh ra ngoài làm việc, tôi cảm thấy ngượng ngùng vì hành động lúc này, tôi nghĩ thầm «Ờ! sao mình lại vậy? Có gì đâu mà phải sợ». Không ai đẩy tôi cũng bước ra ngoài, thấy Minh đang sơn cửa sổ tôi đến gần để xem, Minh ngẩng lên nhìn tôi cười hóm hỉnh. Đừng nói chuyện một lúc, thấy Minh nói chuyện một cách tự nhiên tôi cũng đâm ra bạo dạn. Bỗng một giọt sơn trên thành cửa nhỏ xuống trúng áo Minh, Minh nhò tôi cúi bọ, vụng về tôi đưa tay quệt ngang thế là sơn dính vào tay tôi dính vào lon sơn, tôi đặt lại thì không kịp nữa, sơn dính đầy tay, và vì giật mạnh quần nên tay tôi vớ phải áo dài đang mặc, Minh nhìn tôi cười chế riễu trong khi đó tôi tức đến phát khóc, Minh phải dỗ tôi một lúc và lấy xăng cho tôi rửa, cơn giận của tôi lúc bấy giờ đã biến mất.

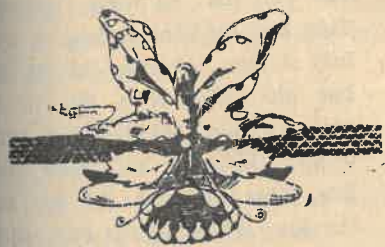
Bắt đầu từ đó, Minh hay đón tôi về mỗi khi tan trường, có lúc thầy vì đưa về Minh cho xe chạy «vòng vo Tam Quốc» rồi mới chịu về, có nhiều lúc bực mình tôi không về, và hứa sẽ giận Minh, nhưng Minh đã theo đỡ dành và năn nỉ một cách khéo léo.

Mỗi tình chúng tôi hé lộ mà thầy Huy vẫn không hề hay biết, chính vì sự không biết của thầy khiến tôi phải đau lòng. Gần hết một niên học, tôi chuẩn bị về nghỉ hè với bố mẹ tôi. Buổi học cuối cùng tại nhà thầy Huy làm tôi bàng hoàng tê tái. Hôm ấy, sau khi giảng bài toán vật lý, tôi

Minh nói vài lời từ giả đề về nghỉ hè thì thầy ra dấu bảo tôi ngồi lại. Nhìn tôi mặt nghiêm nghị của thầy tôi đoán biết chắc có chuyện gì xảy ra giữa tôi và Minh, nhưng thầy vẫn không nói đến chuyện đó, thầy khen tôi ngoan, hiền mà từ hồi đi dạy đến giờ thầy chưa gặp đứa học trò nào như tôi, tôi mừng thầm trong bụng với lại tôi có nhiều nét giống bố, chính vì sự này mà thầy muốn tôi «lạm» ngưng việc học để sinh sống với thầy, thầy sẽ xin bố mẹ tôi cưới hẳn tôi, thầy sẽ xin bố mẹ tôi cưới hẳn tôi, thầy đã suy nghĩ kỹ càng rồi, tôi chết lòng người, giọng thầy vẫn đều đều. Thấy bảo, thầy không thể sống một mình cô độc được, từ trước đến bây giờ thầy không bao giờ đề ý đến một ai, không bao giờ có ý nghĩ sẽ lập lại gia đình lần thứ hai, nhưng từ ngày gặp tôi thầy bỗng có ước muốn như thế, mà thầy chưa nói vì thầy muốn tôi học cho hết năm đệ tứ, thì tôi mới có thể hiểu thầy hơn, cuối cùng thầy mong tôi chấp nhận. Tôi như một

người nằm mộng, tôi hoang mang không biết gì cả. Mấy phút im lặng trôi qua, căn phòng trở nên ngột ngạt lạ thường, từ trước đến giờ tôi xem thầy như một người cha mà tôi hằng kính trọng, mặc dù thầy vẫn còn trẻ. Vì sự dạy dỗ của thầy, vì sự thương mến mà thầy dành cho tôi, nên tôi không dám nghĩ cao xa như thế. Đang miên man với ý nghĩ, thì thầy Huy ôm chặt lấy tôi và hôn nhẹ lên má tôi khiến tôi không kịp tránh. Chưa hoàn hồn, thì bóng Minh thoáng qua cửa sổ làm tôi đứng tim, tôi biết làm thế nào đây. Minh sẽ nghĩ gì về tôi, về thầy Huy. Tôi đau đớn vì tình đầu tôi và Minh chưa nở mà bố Minh — thầy Huy — đã vô tình ngắt đi một cái bông sắp nở, mà tôi và Minh đã cố vun đắp gần một năm.

Qua hôm sau tôi rời Đalat, tôi sẽ đi luôn vì tôi không muốn nhìn thấy một thảm kịch xé ruột mà tôi có cảm tưởng chúng tôi như những nhân vật trong một cuốn tiểu thuyết nào đó.

đồng khánh

*các bé nhìn ta sao chẳng nói
để cho nắng rụng xuống bên hè
các bé nhìn ta về một cõi
cười âm như tiếng một rừng ve.*

áo trắng

*gió mới bay trên hàng bông phượng
chiều đi quên nắng để môi hồng
các bé về cho đầy mộng tưởng
nghiêng đầu rũ tóc ướt ven sông.*

cô học trò nhỏ

*nhớ kẻ cho đều ô vuông vở
và chia cho đủ chút hương thừa
có bé rời xa nhưng sẽ nhớ
hàng cây dẫn đến cổng trường xưa.*

HẠ PHÚC TRẦM

bóng
hồng cho
lịch đầu *

đôi mắt người sơn tây

*Đôi mắt người Sơn Tây
U ần chiều lưu lạc
Buồn viễn xứ khôn khuyển
Tôi gửi lòng nhớ thương
Em mang dùm tôi nhé
Bóng ngày mai quê hương
Đường hoa khô ráo lệ.*

Tôi thích nhất thơ Đinh Hùng. Tôi cũng thích nhất thơ Trần Quang Dũng. Những lúc tâm hồn buồn hay yêu thương dâng lên với vợ, ngút trời như mây thu, mỗi khi nhớ đến thơ Đinh Hùng. Nhớ những lời như ngọc: (Hôm nay có phải là thu. Mây năm xưa đã viễn du trở về. Cảm vì em bước chân đi. Nước run mặt ngọc lưu ly phút buồn. Em về xa mái cô thôn. Một mình trông khói hoàng hôn nhớ nhà. Từ em mới

bước chân ra. Nắng trời vàng chao lòng ta chưa sầu. Nắng trời vàng chầy về đâu? Hôm nay mới thu bắt đầu là thu.» Những câu thơ ấy như của tôi rồi vậy. Nếu tôi có làm thơ tình, tôi cũng chỉ có thể nói đến như thế mà thôi. Mỗi khi nhớ lại những ngày vàng xanh niên thiếu, những ngày tôi đi kháng chiến đẹp như ở một cuộc đời nào khác hẳn cuộc đời này, tôi nhớ thơ Trần Quang Dũng:

*Em ở thành Sơn chạy giặc về
Tôi từ chinh chiến cũng ra đi
Cách biệt bao mùa quê Bất Bạt
Chiều xanh không thấy bóng Ba Vì.
Tóc em với vợ buồn Đông phương
Mắt em dìn dịu buồn Tây phương
Tôi nhớ xứ Đoài mây trắng lắm
Em có bao giờ em nhớ thương?*

Em có bao giờ em nhớ thương? Còn tôi, tôi vẫn nhớ thương em mỗi lần tôi sống lại những ngày năm xưa tôi từ miền xuôi, từ Bắc Ninh, Bắc Giang, nơi có sông Đuống — thề thắm hơn sông Đuống trong thơ Hoàng Cầm — tôi đi lên Thái Nguyên, đi vào Việt Bắc. Kỷ niệm trở về trùng điệp làm tôi bàng hoàng và tôi không biết sẽ làm tôi bàng hoàng cho đến bao giờ nữa. Nhớ lại em và thời kháng chiến, tôi lại nhớ thơ Trần Quang Dũng và tôi luôn luôn nhớ lắm, nhớ lộn bài thơ nọ sang bài thơ kia. Nhiều người bạn nhiều tuổi hơn tôi từng quen biết Quang Dũng, những người thuộc thơ Quang Dũng hơn tôi, vẫn bực bội bảo tôi: «Mày chuyên môn kể thơ Quang Dũng. Mà mày chuyên môn kể sai...»

Ngay cả bài thơ «Đôi Mắt Người Sơn Tây» mà tôi thích nhất, bài thơ

làm tôi cảm động nhất, của Quang Dũng, tôi cũng không nhớ đúng. Tôi chỉ biết chắc rằng năm đó là năm 1949, hơn nửa năm sau ngày quân đội Pháp mở cuộc tấn công lên rừng núi Việt Bắc vào mùa đông 48 — những ngày đen tối đó tôi ở ven sông Đuống, tôi nhớ những buổi sáng mùa đông trời nặng màu chì, tôi đi qua rừng Sặt ở phủ Từ Sơn và ngược lên nhìn những đoàn phi cơ Dakota sấm sịt chở quân nặng ì ì bay lên phía Bắc — vào đầu mùa hạ năm 49, tôi đang ở phủ Yên Phong, đi lại những chợ Me, chợ Núi, Đông Anh, Phù Lỗ, Tiên Du, Phù Lưu, Đình Bảng, một buổi sáng trời hồng, anh Hồng Dân, người trưởng cơ quan của tôi, đột nhiên bảo tôi:

— Cho chú lên Việt Bắc đi học chừng một năm lại về. Chú thích không?

Thích không? Nếu bây giờ ông Kỳ, ông Thiệu có mời tôi đến, cho tôi đi sang Paris, tôi cũng không bàng hoàng, không thích đến mê người như buổi sáng trời hồng của hơn hai mươi năm xưa, khi tôi còn trẻ, anh trưởng cơ quan của tôi báo tin anh cho tôi đi lên Việt Bắc.

Và rồi một đêm sáng trăng — trời mùa hè ban ngày nắng gắt, chúng tôi đi đêm cho mát — tôi thấy tôi ngồi bên ba lô ven một sườn đồi trên đường vào thành phố Thái Nguyên, thủ đô Việt Bắc năm đó. Trên con đường tôi đi này trước đó nửa năm quân đội Pháp viễn chinh và xâm lăng đã đi qua, giờ đây nó còn mang dấu vết của chiến dịch ấy, nhưng nó đẹp mê hồn. Tôi nhớ đêm ấy sáng trăng vắng vạc, trăng xuyên qua những

thân cây thòng bên đồi, bóng chúng tôi ngồi chạm vào nhau. Chúng tôi, những người kháng chiến, tuy không hề quen biết nhau, tuy chưa ai biết tên nhau nhưng thân nhau, gần nhau hơn anh em một nhà, chúng tôi cùng đi một đường vào Việt Bắc và chúng tôi ngồi nghỉ bên nhau ven đồi, trao đổi vai lời thăm hỏi. — «Đồng chí ở đâu đến?». Vì nguyên tắc giữ bí mật, chúng tôi không tò mò hỏi nhau nhiều hơn.

Đêm khuya, tôi theo người đồng chí đàn anh ngủ lại trong một nhà trọ ven đường. Sáng sớm một ngày hồng, tôi thấy tôi thực sự đi vào lòng Việt Bắc, vào vùng núi rừng trùng trùng điệp điệp, vùng núi rừng mà tôi đã đi cả tháng trời rờng cũng chưa ra khỏi, vùng thời đó tôi đọc thấy trên tờ CQ, Nguyễn Tuân gọi là «Vùng Mất Chân Trời». Tôi ghéch mắt nhìn lên những đỉnh núi bao quanh, thấy mây trắng dang ngang đầu núi và tôi sa chân ngã xuống một hố sâu dưới ụ đất. Anh chị em cùng đi với tôi phải dừng lại, tìm cây thả xuống cho tôi nắm lấy và kéo tôi lên, tai nạn sa hố này làm tôi rách một miếng quần nâu mẹ tôi mới may cho tôi ngày tôi sắp ra đi.

Lên một nơi trên Đại Từ. Đại Từ thời ấy có chiếc cầu treo đập đình, Đại Từ trong câu ca dao: «Những người lữ khứ, lữ khứ. Chẳng ở Đại Từ, thì ở Võ Nhai...»: Đại Từ, nơi rừng sâu nước độc nhất nhì Việt Bắc, tôi được đưa vào một bản nhỏ trong rừng sâu, ven ngọn núi Hồng. Núi Hồng thật cao. Các anh tôi nói vượt qua ngọn núi Hồng ấy sang bên kia là địa phận Tam Đảo, hay Tuyên Quang. Tôi

sống 4 tháng ở dưới chân ngọn núi Hồng cao ngút trời ấy và tôi năm ấy 16 tuổi, đang sức lớn, ăn uống kham khổ, cơm cả tháng chỉ tôm khô, muối vừng, không có rau tươi hay cá, tôi thèm nhạt đủ mọi thứ. Gần trường tôi có một rừng dâu da. Mùa hè đang mùa dâu chín, bọn chúng tôi vào đó tha hồ ăn dâu da, ăn chết thối. Ăn thì khoái khẩu rồi nhưng khi đi đại tiện thì thật là khổ, dẫn đến hết hơi, dẫn đến run cả chân tay, mặt từ đỏ chuyển sang tái. Mỗi lần khổ vì dâu da như thế, tôi tự thề sẽ không ăn dâu nữa để rồi ngay hôm sau, vì quá thèm chất tươi, quá thèm hoa quả, tôi lại ăn, để rồi lại khổ.

Vì ăn uống kham khổ như thế nên bọn chúng tôi mừng đến sao xuyên khi sau 4 tháng học, được lệnh sửa soạn về thành phố Thái Nguyên thực tập ít ngày. Trong mấy ngày sửa soạn, lòng chúng tôi trng bừng như mở hội. Từ trong trường tôi ra đến Đại Từ đã mất đến 15 cây số. Ra tới Đại Từ chúng tôi được ăn bánh cuốn Hà Nội. Từ trường tôi về đến thành phố Thái Nguyên mất đến 100 cây số. Về đến Thái Nguyên, chúng tôi có thể được ăn phở sào, và ăn món thịnh hành nhất thời đó là món (trứng đường). Lần này Thái Nguyên lại có Đại Hội Tập của Liên Khu I. Về dự Đại Hội Tập chúng tôi tha hồ nhiều mực.

Trường tôi có hai chị phụ nữ. Chị gần tôi nhất và cũng thương tôi nhất là chị Hai. Khi vào trường, chúng tôi bỏ bí danh để gọi theo số thứ tự. Nhỏ, thấp đứng trước. Cao lớn sắp hàng sau, tuấn tự mà gọi. Tôi nhỏ tuổi nhất, thấp nhất nên đứng đầu

và được gọi là chú Một. Chị Hai đứng ngay sau lưng tôi. Chị cũng là chị đẹp nhất trường. Chị có cô em trạc tuổi tôi và trong nhiều lần tâm sự, chị cho tôi biết chị ở thành phố Sơn Tây. Chị Hai cũng tíu tít sửa soạn về Thái Nguyên. Chị cho tôi hay rằng lần này về Thái Nguyên, chị hy vọng được gặp cô em của chị. Cô em chị cũng đi kháng chiến, cô ở trong đoàn kịch S.V.

Chúng tôi đi bộ hai ngày mới về đến thành phố Thái Nguyên. Anh chị em khắp liên khu kéo về dự Đại Hội Tập đông vui như chưa cho giờ tôi thấy đông vui như thế. Ban kịch SV cũng về đó dự hội với ban Kim Đồng. Chị Hai đưa tôi đi tìm cô em gái của chị.

Buổi sáng trong thành phố Thái Nguyên, tôi thấy đoàn thanh niên học ở trường Lục Quân Trần Quốc Tuấn tập chạy, tôi thấy người thiếu nữ tóc thề, áo cánh nâu cổ vuông đi như một nàng tiên tới trước mặt tôi và người chị của nàng, chị Hai của tôi. Người thiếu nữ Sơn Tây ấy cùng đến với một thiếu niên trạc tuổi tôi nhưng tôi thấy anh đẹp trai và hào hùng hơn tôi nhiều : anh cụt mất tay phải. Tay áo buồng thông của anh cài vào túi áo. Không cần hỏi tôi cũng biết anh là chiến sĩ của Trung Đoàn Thủ Đô, anh là thiếu niên Hà Nội thứ thiệt trong khi tôi là người Hà Nội giả. Tôi ở Hà Đông, tôi chỉ ra Hà Nội học nhưng tôi vẫn xưng là người Hà Nội cho hách. Nhìn anh thương binh đi với người thiếu nữ tôi bỗng thấy trong tôi dâng lên niềm ước ao, thèm muốn chen lấn với ghen tức. Tôi muốn được chiến đấu, được cụt tay hư người thiếu

niên cùng tuổi nhưng đẹp trai hơn tôi lắm. Cánh tay cụt ấy, tay áo buồng thông ấy là chứng tích người thiếu niên ấy đã chiến đấu trong lòng Hà Nội. Trước mặt anh, tôi chỉ là một gã con trai lảm trường không giá trị gì cả.

Chúng tôi, chị Hai, Minh Vân, bí danh cô em của chị, chàng thiếu niên Trung Đoàn Thủ Đô và tôi, ngồi trong một quán nước dựng sát vào ven núi. Bao nhiêu nhà cửa trong thành phố này đều đã bị phá đi làm tiêu thổ, quán nước này mới được dựng lên như tất cả những căn nhà hiện nay trú ngụ được trong thành phố : cột tre, mái gianh, vách phen nửa, mỗi nhà có một hầm trú ẩn đục sâu vào lòng đá núi. Chị Hai giới thiệu với tôi người thiếu niên cụt tay : người đó là em trai của chị, là anh của Minh Vân.

Vì sợ phi cơ Pháp oanh tạc, đến khoảng 5 giờ chiều. Đại Hội mới bắt đầu. Anh chị em từ những làng quanh tỉnh lỵ đến sầm sầm tối mới kéo vào thành phố. Đêm rừng núi sương xuống lạnh ướt vai áo, tôi đứng lẫn trong đám người xem ban kịch S.V. trình diễn. Tôi nhìn Vân đóng kịch, tôi nghe tiếng nàng hát. Và tôi bắt đầu yêu nàng từ giây phút ấy.

Ba ngày tôi sống trong thành phố Thái Nguyên trôi qua nhanh như mơ. Buổi tối cuối cùng, chị Hai rủ tôi đi ăn cơm với Vân. Chúng tôi ăn trong một quán ăn ven bờ sông. Tôi ngồi nhìn dòng nước chiều cuộn chảy và nghĩ đến chuyện nước trôi về xuôi, về sông Hồng, sông Đuống, nơi đang có cha mẹ, anh em tôi sống trong vùng địch chiếm. Chắc lúc đó tôi buồn, vì Vân nhìn thấy buồn vương trong mắt tôi, vì nàng hỏi tôi :

— Sao anh buồn thế ?

Tôi cũng nhận thấy nét buồn trong mắt nàng, nhất là những lúc nàng không ngờ có người chăm chú nhìn nàng, nên tôi hỏi lại nàng :

— Sao Vân cũng buồn thế ?

*U ần chiều lưu lạc
Buồn viễn xứ khôn khuây
Tôi gửi lòng nhớ thương
Em mang dùm tôi nhớ
Bóng ngày mai quê hương...*

Đêm ấy là đêm cuối tôi được gần Vân. Sáng sớm hôm sau, tôi trở về trường trong rừng sâu và nàng theo đoàn kịch rời Thái Nguyên. Đêm khuya lắm chúng tôi mới chia tay. Trên bến sông vắng vạc ánh trăng, tôi không biết nên nói gì với người thiếu nữ tôi đã yêu. Khi nàng đã quay đi, tôi còn đứng đó nhìn theo. Nàng quay lại và nàng nói :

— Chúng mình sẽ gặp nhau ở Hà Nội.

Trở về với rừng sâu học nốt mấy tháng nữa để trở về miền xuôi, tôi buồn ngơ ngẩn đến mấy tháng. Từ đó tôi không bao giờ còn gặp người thiếu nữ Sơn Tây tóc thề đi diễn kịch kháng chiến ấy nữa, nhưng mỗi lần nhớ tới rừng núi Việt Bắc, tới những ngày kháng chiến, tôi lại thấy đôi mắt buồn của nàng hiện hiện ra và tôi lại tiếc thương như tôi vừa đánh mất một cái gì thật quý. ■■■■

không một ngọn
nến nào cho
ngày sinh nhật

Tặng Ly

X. thân mến,

Chiều hôm qua, sau khi chúng ta đã nói được những câu chuyện có thể nói, sau khi đã uống xong ly nước ngọt của mỗi người, ăn lai rai phần ăn dành cho mỗi đứa, sau khi đã nghe H. hát một ca khúc buồn thảm của thời đại, R. phê bình về cái tính hung dữ của tôi, M. nói đến sự phù hợp đáng ngờ giữa một nhân vật trong tiểu thuyết tôi và tác giả của nó, sau khi đã nghe N. bàn về số mệnh của mỗi người trên những đường chỉ tay, nhìn Ngh. ngồi cười một mình với Th., Ph. có vẻ mệt mỏi sau vụ thi và có lẽ mệt mỏi hơn sau những ngày được phép dong chơi, D. vẫn ít nói như những ngày trong niên học, Ng. nhìn ngắm mọi người như

một quan sát viên cần mẫn (có khó hiểu không?) Tr. bỏ — lộp — mà — đi trầm lặng hơn sự trầm lặng sẵn có, (tôi biết có một cái gì đó không ổn trong bầu không khí mà mọi người đang thờ giống như trạng thái của những ngày trốn hơi lựu đạn cay trong căn phòng kính, kín bưng), L. má lúm đồng tiền che dấu dưới chùm tóc đen, O. cười nheo đôi mắt sáng mà không nói một lời nào suốt buổi chiều... sau bao chùng ấy thì em đã nhìn tôi bằng cái nhìn kỳ lạ, hơi ngo ngác và đầy thắc mắc...

Tôi tự hỏi em muốn nói gì trong cái nhìn ấy, khi tôi nhấn mũi dao trên chiếc bông hồng bất quá khéo ở mặt bánh.

Có phải là khi đó em đã biết được sự ngạc nhiên dội lại của tôi. Em đưa mắt nhìn quanh đĩa bánh và em đã ngầm nói đoán coi, đoán thử coi.

Đoán không phải là nghề của tôi nhưng « đoán chắc » thì tôi biết. Phải không X?

Tôi tự hỏi và thường tự trả lời câu hỏi do chính mình đặt ra.

Trả lời một cách đoán chắc và cả quyết nữa.

Em vẫn không ưa cái tình ấy, cái tình xấu mà em đã chẳng nhiều lần nói là hình thức của một thứ kiêu hãnh quá độ cần phải được dẹp bỏ ngay lập tức. Phải vậy không?

Em muốn tôi phải trả lời gấp rút là tôi đoán chắc điều gì chứ gì?

Tôi đoán chắc là em đang hỏi tại sao không có một ngọn nến nào cho cuộc lễ sinh nhật hôm nay.

X., em biết rõ là tôi đâu ưa gì những điều rắc rối, lộn xộn lung

lung và dài dòng đại loại kia. Và như vậy em sẽ hỏi thế tại sao không như mọi bận đi; làm thình và để cho người khác tự hiểu có hơn không.

Làm thình và để cho người khác tự hiểu.

Điều đó tôi đã làm và tôi vẫn tiếp tục muốn như vậy ngay khi em nghe giọng nói của tôi đang phát ra từ cuốn bàng nhựa này đây. Nhưng chiều hôm qua hình như là ngày sinh nhật của tôi, ngày sinh nhật thứ nhất trong đời một người đàn ông đã quá ba mươi tuổi là tôi. Chắc em sẽ không tin điều này. Cũng chẳng sao. Cơ hội tốt cho tôi biện minh về sự bất thường bữa nay.

Ngày sinh của tôi, em biết đây, làm sao tôi có thể quên được trong một thế giới đầy rẫy những con số này, nhưng tổ chức cho một lễ sinh nhật, em cũng biết đối với tôi là một việc làm ngoài sức tưởng tượng mà tôi có thể có về tôi, nó mang cái vẻ trường giả xu thời tầm thường và ngây ngô không chịu được.

Vậy thì cơ sự nào đã khiến tôi bày đặt ra cái buổi chiều đó?

Trước hết bởi vì tôi quý những người bạn nhỏ kia, nhưng người bạn mà không phải để gì ta có thể tìm kiếm được trong một thế giới như thế giới này. Sau đó là vì tôi thực tình muốn chúc mừng họ đã qua được chiếc cầu gian khổ, chiếc cầu mà tôi đã bước qua một cách ló ló, hồi hộp.

« Nhưng... »

Tôi biết chắc là em sẽ ngắt lời tôi. Đứng, X. Đứng, nghe nhỏ X, cô bé đang quàng khăn đỏ X, nghe tôi

đi. Nói lung tung chỉ là một cái cớ, cái cớ nhằm giải thích (em sẽ kêu lên lại giải thích nữa rồi, cực lắm ông ơi) có sự nào không có ngọn nến cho ngày sinh nhật chiều bữa qua.

Cái cớ còn nhằm trả lời cho em một điều khác, một câu hỏi khác nữa về mối tình đầu tiên của tôi mà không hiểu sao em cứ thiết tha muốn biết, mà tôi cứ lẩn lữa hẹn hoài.

Vậy thì câu chuyện nó như thế này:

Hồi đó tôi học lớp đệ tam và được mười sáu tuổi. Gia đình sống ngay trong thành phố nhưng tôi không ở nhà (em biết mà, tôi là đứa con bị ghét bỏ trong một gia đình đầy tình thân ái), tôi theo sống với Tôn một người bạn cùng lớp, người bạn tốt nhất mà suốt đời tôi không thể nào quên được, mặc dù chúng tôi đã xa cách nhau quá lâu. Di của Tôn (chính ra phải gọi là mẹ mới phải vì bà là người sanh ra Tôn) là một người đàn bà đẹp, khá đẹp như một thiên thần trong những truyện cổ tích Tây phương tôi nghĩ vậy, và bây giờ khi nhớ đến khuôn mặt bà tôi vẫn còn tiếp tục nghĩ như vậy. Tôi ăn uống tại nhà Tôn, nghỉ ngơi luôn tại đó và được đối xử như một đứa con trong gia đình. Di của Tôn chính là người mẹ hứ hai của tôi. Bà chia sót cho tôi những gì bà dành cho Tôn, những đồ đạc bạc quà sáng, ly chè trước phần ăn tối và hơn tất cả những thứ đó, tình thương của bà mẹ và đứa con hoang đàng phiêu bạt trở về là tôi.

Nhà Tôn ở ngay mặt đường Hoàng Tử Cảnh. Chiếm trọn hai gian.

Một gian làm quán ăn và một gian dùng để ở. Những sĩ quan thuộc các binh chủng vẫn thường tới lui ăn uống ở quán đó. Có nhiều lý do để tôi nghĩ rằng họ khó lòng rời bỏ được cái quán này. Thứ nhất là vì các thức ăn ở đây, được nấu rất khéo và ngon tuyệt. Thứ hai nữa, mà theo tôi lý do này có lẽ vững chắc hơn là vì quán còn có Vân, một thiếu nữ Bắc, đẹp một cách kỳ lạ, một cái đẹp vừa chín tới làm ngây ngất lòng người (nhỏ X., em đang cười tôi đó phải không?)

Em muốn biết Vân bao nhiêu tuổi hả? Sau này tôi mới biết là nàng hai mươi lăm tuổi, nhưng hồi đó, tôi không làm sao đoán được tuổi Vân. Tôi chỉ biết là nàng trẻ lắm, nàng thuộc thành phần di cư, nàng sinh trưởng ở Hà Nội, mẹ nàng đã chết.

Vân được một sĩ quan quen với dì của Tôn giới thiệu. Và ngay tuần lễ đầu, qua cách chào hỏi đi đứng của nàng, lối nói chuyện lễ phép và duyên dáng của nàng biểu lộ rõ rệt cái nền nếp của một gia đình có giáo dục, di Tôn giáo cho nàng công việc thu tiền ở quán rượu. Vân trở thành thỏi nam châm của hàng ăn, nếu không muốn nói là thỏi nam châm của cả thành phố. Các sĩ quan và thanh niên khá giả trong cái thị trấn miền biển là những mảnh sắt vụn nằm trong từ trường của Vân.

Hình như hồi đó tôi khó chịu vô cùng khi nhìn thấy Vân nói chuyện với một người đàn ông bất kỳ nào. (Tại sao hả? Thôi đừng ngắt lời tôi nữa, nghe X.)

Những buổi tối, khi khách ăn đã về hết, quán đóng cửa, tôi mang sách

vở sang học bài ở một bàn ăn. Vân ngồi bên tôi và kể chuyện Hà nội của nàng cho tôi nghe.

Nàng kêu nàng nhớ quay như quắt Hà nội, nhớ từng gốc cây phượng vĩ nghiêng đầu xuống mặt đường Quan Thánh, nhớ tiếng chuông tàn điện leng keng qua vườn hoa Hàng Đậu, nhớ cái màn sương trắng đục phủ kín chân cầu Long Biên, nhớ cái mặt đồng hồ lớn trên nóc ga Hàng Cỏ..., nhớ người anh trai đã ở lại ngoài đó, nhớ người cha già mắt yếu hấp hay đọc truyện Tàu mỗi tối, nhớ khuôn mặt của mẹ lần cuối cùng xanh xao, tóc xõa dài mắt nhắm nghiền như ngủ giấc ngủ bình yên ngàn đời khi người ta liệm bà trong quan tài.

Và hơn tất cả nỗi nhớ nhưng là tình yêu của nàng dành cho Thạc. Vân nhắc mãi đến Thạc, người tình thất lạc của nàng, khi cả hai vừa đặt chân xuống Saigon cùng với đoàn người di cư.

Vân nói có lẽ anh ấy đã chết và nàng nhắm mắt lại ngả đầu ra thành ghế. Tôi nói chị Vân buồn lắm hả. Nàng gật đầu. Hình như lúc đó tôi có được một nỗi thích thú: không ai thấy được nỗi buồn của nàng ngoài tôi.

Những tối tôi không học bài được. Tôi muốn an ủi Vân và làm cho Vân vui. Tôi kể lại cho Vân nghe những câu chuyện cười trong lớp học mà giáo sư đã kể. Nhưng em biết đấy, tôi vụng về và giọng nói cứng nhắc, ngắn ngủn cộc cằn (có lẽ vì nước biển mặn quá, phải vậy không X.?) của tôi đã không làm bay đi được chút hơi phần buồn bã nào trên mặt nàng.

Dù sao, đạo đó tôi vẫn tin tưởng một cách chắc nịch là Vân cần đến tôi cũng như tôi rất cần đến nàng.

Những buổi học của tôi hình như dài ra và tôi không làm sao có thể hiểu nổi được những phương trình toán học và những công thức kỳ cục của môn lý hóa nữa. Điềm hàng tháng và thứ hạng trong lớp của tôi bắt đầu xuống dốc một cách thảm hại. Nhà trường gửi giấy báo về nhà và mẹ tôi nhờ người nhắn gửi với tôi là nên lưu ý đến việc học thêm một chút. Tôi không quan tâm đến điều đó. Tôi điên cuồng trong những ngày xả trại, mặc dù tôi không nhìn thấy một dấu hiệu xấu xí nào nơi nàng. Thế nào là một dấu hiệu xấu xí hả X? Dấu hiệu xấu xí nơi Vân chính là sự thân mật ông nào không phải là tôi. Không, Vân vẫn nghiêm trang. Nàng không phải là loại người cười cười nói nói. Nàng đứng đó, chôn chân ở quầy hàng, bên quầy tính tiền, hơi nghiêng đầu chào một thực khách quen, và đọc chăm chú một quyển truyện mà tôi ưa thích và cố tình cho nàng mượn. Vân nói quyển này tôi đã đọc một lần ở Hà Nội, nhưng tôi vẫn thích đọc một lần nữa. Tôi thấy cần phải cảm ơn nàng và bỏ cả lớp học ra biển, nắm một mảnh trên cát dưới gốc dừa, ngửa mặt nhìn trời.

Một buổi tối, như thường lệ tôi mang sách sang hàng ăn học bài và tôi chờ mãi không thấy Vân ra. Cửa buồng nàng đóng kín nhưng đèn thấp sáng. Tôi mở cửa ra sân ngồi trên bậc cấp buồn bã nhìn những ngôi sao trên trời và nghe thấm lạnh những ngọn gió biển thổi vù qua thành phố. Không biết tôi ngồi đó đã được bao lâu, chỉ biết khi tôi nghe thấy mùi tóc thơm phức của nàng phả xuống và cái mát rượi của bàn tay nàng chụp lên mắt tôi, tôi mới sực tỉnh lại.

Vân hỏi tại sao Kha buồn? Tôi nói với Vân là tôi không buồn, chẳng có gì làm cho tôi buồn được.

«Thật không?»

«Thật».

«Nhưng tôi biết là Kha buồn!»

«Tại sao?»

«Không nói được. Thôi vào đi»

«Chị vào trước đi»

«Vào nhà tôi cho Kha xem cái này hay lắm».

Và chúng tôi vào nhà. Nhưng chúng tôi không ngồi ở bàn học như mọi bữa. Vân đưa tôi vào buồng riêng của nàng, căn buồng tôi hằng mơ ước nhưng không bao giờ được đặt chân đến. Ngọn đèn ở đó đã tắt ngúm. Vân mở cánh cửa và giữ tôi đứng yên ở một chỗ. Tôi nghe hơi thở nàng ngọt ngào, hai bàn tay nàng đặt trên vai tôi. Vân nói Kha hôn tôi và mừng tôi đi. Mừng gì? Hôm nay là sinh nhật tôi mà. Và tôi run rẩy đặt môi trên mắt nàng. Đôi mắt tôi có thể nhìn thấy trong đêm tối mà không sợ làm lẫn với bất cứ một đôi mắt nào khác

Vân bật diêm châm những ngọn nến trên bàn phấn. Những ngọn nến nhỏ hồng (bao nhiêu ngọn, không, tôi không biết, tôi chỉ nghĩ thấy cái mùi thơm của gian phòng nàng, những chiếc áo dài, mấy cuốn sách truyện, cái kẹp tóc, thỏi son, bức ảnh chụp cảnh Chùa Một Cột...) soi sáng chai rượu, thức ăn, bánh ngọt

«Kha ngồi xuống đi. Đầu tháng tôi có lẽ tôi sẽ đi xa»

«Có ai làm phật lòng chị sao?»

«Không. Chẳng có ai làm buồn lòng tôi hết. Tôi rất kính mến Di, và
(Xem tiếp trang 56)

NHÀ CÓ HOA VÀNG CŨ

T Ừ K Ế T Ự Ờ N G

Đã bắt đầu mưa ở tháng ba
Cuối tháng tư anh mới trở về
Hai hàng bóng giấy đau thương nhớ
Những mắt vàng nung đỏ nắng hè

Mỗi con đường đuổi lá cây bay
Hồn tan theo bụi tiễn chân ngày
Bụi reo thật khê trong mùa gió
Như tiễn người làn nữa, mai đây

Thành phố em như một đời buồn
Những ngày tháng lạnh khác đâu hơn
Có cả giọng sông mang nước xối
Giữa hai bờ tan tác, đau thương

Có ai đi ròn rã tiếng chân
Đường mưa xanh khúc hát bao lần
Anh trở về thấy cay trong mắt
Nhìn bóng mình chao đảo trong sân

Có ai qua ròn rã tiếng cười
Khi ngày đang héo bóng mây tươi
Anh đứng lặng buồn như viên sỏi
Ngắm nắng chiều phai vạt áo người

Đã bắt đầu mưa ở tháng ba
Con bướm tình xưa kịp trở về
Vườn bóng em nở vàng bóng cũ
Những đóa nhài hương rớt mắt thề

Sao lạ lòng những kẻ thân quen
Hay trời mưa mãi bắt đầu quên
Nắng xa như thể loài chim cớm
Quên bỏ đường bay, đạt ánh đèn

Nhà có hoa vàng nở tháng giêng
Anh đi qua nhớ mắt em hiền
Hai cổng rào xanh gai dưới bèn
Như những con đường đau buốt tìm

Anh đứng đưng như ngọn lá đời
Trên cành xanh những ngón thu phai
Mắt đau một thuở tình xa ngái
Còn buốt trong xơ vơ bóng một người

Đã bắt đầu như thế phải không
Tình nhỏ nhoi cơn sóng bên lòng
Anh trở về kịp mùa hoa cũ
Hoa nở vàng trong nắng mới trong.

những kẻ khoác
hành trang
không chí hướng^(*)

V Ữ T H I Ê N C H U Ơ N G T R Ì N H B Ầ Y

TÌM BẠN BỐN PHƯƠNG

Không mới mẻ gì cái trò chơi tìm bạn bốn phương trên báo. Cũng không phải là một sáng kiến của các ông chủ báo ở Việt Nam. Đó chỉ là một sản phẩm nhập cảng. Nếu trò chơi tìm bạn bốn phương trên báo chỉ nó là lạ ở chỗ cách hành văn... tìm bạn và, duy nhất tại Sài Gòn, một tuần báo hết bạc bằng cách tính tiền những mẫu rao vặt kết bạn Văn chương Việt Nam có thêm thẻ văn : thẻ văn tìm bạn bốn phương ! Tại sao « phong trào » tìm bạn bốn phương trên báo ồn ào, tấp nập thế ? Máy năm trước, nó sinh hoạt âm thầm ở tuần báo và đã làm khởi cớ tự tử vì kết làm bạn Sở Khanh, khởi bà ngất xỉu vì gặp đúng kỹ sư Đào Mỏ. Nhiều con gái nhà lành bị ăn đòn oan uổng vì những lá thư kết bạn bay lạc tới vô tình và hữu ý. Và ác ý kết bạn còn mang ý nghĩa trả thù bạn.

Mượn địa chỉ bạn, đăng lời tìm các anh chiến sĩ tiền tuyến « bởi cảm thông đời lính ». Các anh lính buồn buồn, viết thư gửi về, tưởng em gái hậu phương toàn là... Dạ Lan hay Mỹ Lan của Người tình không chân dung. Kết quả : chiến sĩ mất công chờ đợi hồi âm có ảnh em gái. Em gái cười ngất khi biết bố mẹ của người bạn gái mình mượn địa chỉ đùa dai nổi giận, đánh mắng con gái một cách oan uổng. Tại sao, hầu như, trên khắp nhật báo, kể cả báo do vị linh mục khải kinh đứng tên chủ nhiệm, đều mở mục tìm bạn bốn phương... miễn phí ? Mời bạn hãy đọc những mẫu văn chương tìm bạn dưới đây :

(*) Hành trang không chí hướng là « chữ » của bạn Phương trong một mẫu « tìm bạn » dẫn dưới. Dù « chữ » bị dùng sai nghĩa, tôi vẫn mượn để làm tựa bài kỳ này và cũng, nhân thế, nói lên sự sai nghĩa của tuổi trẻ hôm nay.

■ Mang mặc cảm quá nhiều với kiếp sống hiện tại nên cảm thấy mình cô đơn trên tất cả mọi khía cạnh. Tha thiết mong đón nhận những lá thư của các anh chị và các bạn trai gái cùng em gái trong mọi giới để vui bớt đi những niềm suy tư khoắc khoải mình đang mang. Xin thư về...

■ Phong và Thịnh là hai đứa con gái tuổi trăng tròn vui vẻ yêu đời còn vương tà áo trắng xin được làm em hay bạn của tất cả anh chị trên 4 vùng chiến thuật. Ai cảm thông thì thư về...

■ Một người con gái 18 tuổi thích màu tím, xanh, buồn nhiều hơn vui. Muốn làm em gái các anh chiến sĩ khắp bốn quân khu vì rất cảm thông đời lính. Cần thành thật, hứa hồi âm tất cả dù thư đến muộn. Thư về...

■ Tôi lặng lẽ nhìn hơn 30 lần phương nở và ghe nhiều những tiếng ve than, mộng gối chần đã một lần không vẹn, suy gẫm nhiều hai tiếng yêu đương. Đời là chiếc bóng muôn màu, ưu tư nhất cho hiện tình đất nước! Thích chân thành, yêu kẻ khó, mê nhạc buồn cần tìm bạn gái lớn tuổi để học hỏi và trao đổi tâm sự lúc vui buồn. Ưu tiên cho góa phụ, nghèo càng tốt. Hồi âm tất cả dù thư muộn. Thư về...

■ Trường và Tiên tên hai người con trai tuổi 18, 19. Buồn nhiều hơn vui, thích nhạc chủ đề, rất tha thiết đón nhận những cánh thư của các bạn trai gái. Thư về.

■ Chung và Dũng là tên hai thằng con trai 18 tuổi đời. Tinh tinh trầm lặng buồn nhiều hơn vui, đã xa lìa mái trường, sắp khoác vào mình bộ

áo chiến y mong đón nhận những cánh thư của anh chị em và bạn trên khắp 4 vùng chiến thuật để cùng nhau trao đổi tâm sự vui buồn. Ai cảm thông thì thư về...

■ Thanh Hoài, Kim Sơn, hai thằng con trai với lứa tuổi 18. Cô đơn, buồn nhiều hơn vui, muốn tìm các bạn trai gái trên 4 quân khu trao đổi thư từ những lúc buồn. Ưu tiên cho miền xứ lạnh cao nguyên Đà Lạt, Đôn Dương (cần thành thật). Hứa hồi âm tất cả, dù thư đến muộn. Thư về...

■ Một vì sao bất hạnh trót sinh ra trên cõi đời. Đó là đứa con trai mang nhiều ưu tư, đã trải qua 19 mùa lá rụng. Thích nhạc buồn. Muốn làm quen với các bạn trên 4 vùng chiến thuật. Chấp nhận dù thư đến trễ. Miễn hippy. Anh chị nào thích thư về...

■ Trót lỡ sanh ra đời giữa thời kỳ ly loạn, lớn lên trong khói lửa chiến tranh. Cuộc sống mang nhiều bất hạnh nhất của cuộc đời. 10 mùa thu lá vàng rơi vẫn sống âm thầm trong bóng tối đơn côi hiện tại vẫn còn khoác lên mình một hành trang không chí hướng. Buồn nhiều hơn vui. Muốn tìm nguồn an ủi của anh chị em bạn trai gái 4 phương để xoa dịu phần nào của nỗi buồn thực tại. Ai cảm thấy thương mến Phương, xin thư về...

■ Cho tôi xin, hãy cho tôi xin những cánh thư mang màu hy vọng, không chết chóc, không đau thương không sầu thảm để tìm những thanh bình đã mất vì chiến chinh đang ngự trị. Người con gái miền cát trắng mong đón nhận những cánh thư bốn phương bay đến...

bát nguồn từ cô đơn

Thoạt đầu, tôi coi cái mục tìm bạn bốn phương (mỗi tờ báo đặt tên riêng cho mục này, thí dụ, giòng lá thắm, kết bạn tâm tình...) như mục vui cười duyên dáng nhất. Mỗi buổi tối, muốn cười hỉ hả, cứ dở trang trong một nhật báo có mục tìm bạn bốn phương mà đọc, cam đoan sẽ cười. Dần dần cười không nổi. Vì những mẫu rao vặt tìm bạn giống nhau. Đại loại là xưng tên tuổi, nói rõ sở thích, kể lể vui ít buồn nhiều hoặc buồn nhiều vui ít, vi vút vài câu văn rỗng tuếch, vô nghĩa, hứa bồi âm, gửi ảnh, cho ưu tiên và, cuối cùng, « xin thư về... ». Theo dõi mục này, ít ra, cả một năm, tôi thấy hai tiếng cô đơn được khai thác triệt để. 15 tuổi đã thổ dài cô đơn. Những kẻ than vãn cô đơn đều từ 15 tới 30. Học trò cô đơn. Cô giáo cô đơn. Lính cô đơn. Cô đơn, cô đơn và cô đơn.

Tiếng kêu cô đơn nghe thật buồn cười. Nhưng khi không cười được nữa, tôi bắt đầu suy nghĩ về nỗi cô đơn của những người tuổi trẻ. Họ cô đơn giả vờ? Họ cô đơn làm dáng? Gạt bỏ mọi đối trá, đùa bỡn, thành thật mà xét đoán, thành thật mà chọn lọc, tôi thấy những người tuổi trẻ « tìm bạn bốn phương » của tôi, những người không đối trá, đùa bỡn đã cô đơn thật. Hay họ đã phôi bầy nổi cô đơn. Vậy thì, hãy tạm cho hiện tượng tìm bạn bốn phương một cái xuất xứ: cô đơn.

tại sao mà cô đơn

Một nhà văn nào đó đã viết ở đâu đây, rằng, sống trong hoàn cảnh này cây cỏ cũng phải cô đơn. Trách chi tuổi trẻ cô đơn. Phản kháng là gì?

tuổi ngọc

Số 9

THƯƠNG NHỚ QUÊ HƯƠNG
17 NĂM XA CÁCH

Phản kháng là trút nỗi cô đơn. Biết chắc sau một hò hét, múa may cho đỡ buồn, nỗi cô đơn sẽ to lớn nhưng tuổi trẻ vẫn hò hét, múa may. Sự hò hét, múa may cho đỡ buồn, đôi khi, đã bị trả một giá thật tàn nhẫn. Những người tuổi trẻ cô đơn không thích phản kháng chỉ còn cách phôi bầy nổi cô đơn của họ trên mục tìm bạn bốn phương miễn phí hoặc phí tổn tượng trưng (1). Quên đi tính chất hài hước của những mẫu rao vặt tìm bạn, chúng ta sẽ thấy thương xót họ. Họ cần gì? Họ vui ít buồn nhiều, chỉ cần có bạn để « an ủi, cảm thông ». Những người lãnh đạo tuổi trẻ, những người hăng to tiếng có trách nhiệm với tuổi trẻ đã không an ủi, cảm thông nỗi họ, đã không có chất *Ma Túy Lý Tưởng* quyền rũ họ. Và nhiệt tình của tuổi trẻ dần nguội tắt. Quán Trọ Tuổi Trẻ và Nhà Thanh Niên, nếu được thiết lập và tổ chức đứng đắn, tôi tin rằng không còn cái hiện tượng tìm bạn bốn phương, những tiếng kêu cô đơn vừa lâm ly vừa buồn cười.

Nhà nước muốn dẫn chứng nỗi cô đơn của tuổi trẻ. Thì đây, nỗi cô đơn ấy. Tôi tự hỏi có bao giờ những lãnh tụ tuổi trẻ đọc những mẫu rao vặt kết bạn. Và có biết suy nghĩ? (9-7)

(1) Một số những người tuổi trẻ hiện tiền xuất bản giai phẩm để viết lên nỗi cô đơn của họ và mặt sát dân anh thậm tệ. Sẽ có dịp tôi bàn tới.

trên bục gỗ nguyên nam

(Thầy giáo)

SỰ IM LẶNG CẦN THIẾT

Vào những ngày cuối của năm học, một người bạn đồng nghiệp nói với tôi, như một lời tán thán, về sự nhàm chán của những bài giảng. Năm nào cũng như năm nấy, cũng chừng ấy ý tưởng, chừng ấy tài liệu, chừng ấy ví dụ, chừng ấy câu khôi hài chừng ấy tình cảm. Đời sống của một người thầy giống như cái đĩa hát. Niền khóa mới cây kim đặt xuống cái vòng đầu của chiếc đĩa, và điện chạy đĩa quay đều. Niền học hết, kim được nhắc lên. Và như thế chiếc đĩa ngày một mòn. Mòn cho đến lúc người ta thay một chiếc đĩa khác.

Người bạn tôi có lý không trong cái vẻ bùi ngùi và chua chát của giọng nói? Anh còn quá trẻ để than thở về con đường mòn mà anh đang đi (mà chúng tôi đang đi).

Con đường mòn? Chưa đủ. Phải nói là một con đường mòn cụt. Tại sao có lời than thở đó? Hình như người bạn tôi nói chưa hết ý nghĩ của anh. Cũng có thể là anh cho rằng tôi đã biết rõ cái phần anh chưa nói hết đó. Vậy thì có sự nào làm nên lời than thở kia? Tôi tự cho mình là kẻ hiểu được bạn mình. Lời than thở về cái bàn học. Bàn học là của học trò, than thở về cái bàn học là than thở về đám học trò của mình.

Học trò, cô cậu là ai vậy?

Đứng trên bục gỗ người thầy nhìn thấy gần hết những khuôn mặt của học trò mình. Nhìn thấy cái vẻ chăm chú nghe bài giảng ở mấy dãy bàn đầu, cái vẻ lảng tai một cách lơ đãng ở mấy dãy bàn cuối. Nhìn thấy cái mệt mỏi ở những con mắt mất ngủ, cái màu xanh xao của da mặt. Vì ở những chỗ thiếu ánh sáng. Nhìn thấy và nghe thấy cái ồn ào đáng ghét của một cái chợ sáng.

Cô cậu là ai?

Mái tóc đó, mắt nhìn đó, sự trẻ trung ồn ào trong bầu khí trang nghiêm đó? Không! Hình như tôi đã đặt sai một câu hỏi. Những khuôn mặt ở dưới bàn học luôn luôn đòi hỏi như những con nước trên một dòng sông. Mỗi năm, lớp học qua đi, chỉ có ta ở lại. Vậy thì sự nhàm chán đâu phải là ở bàn học. Sự nhàm chán chính vì cái bục gỗ già nua mỗi ngày một ọp ẹp của nó. Đã đến lúc người ta bắt đầu lau chùi, dọn dẹp, đánh bóng lại bục gỗ chưa? Nhưng mà ai sẽ là người làm công việc quét dọn sơn phết đó?

Bài này như một tiếng kêu thiết tha xin những người ở bục gỗ lên tiếng.

dưới bàn học hoa huyền

NHẬT KÝ CỦA EM

(Kính tặng cô Toán Lý Hóa)

Bây giờ, đúng là hiện tại thật, em đang ngồi ở bàn học, tay cầm bút viết, nhưng chỉ lát nữa thôi sẽ trở thành quá khứ. Nhiều lần em tự nhủ « Đây là hiện tại, hãy nắm chắc lấy nó, đừng để nó thoát ». Hiện tại em học với cô H., sau đó cũng trở thành quá khứ. Em dành bất lực trước thời gian. Em nuôi tiếc, ước ao quá khứ như một người già nuôi tiếc tuổi thanh xuân. Cô H. của em, thời gian đã cướp đi và tuyên bố: « Đã mãn hạn ngày thần tiên của cô bé rồi. Ngày tháng bây giờ không dài, không ngắn đối với em. Ngày tháng, em đọc lên bằng giọng cảm hơn và nề sự, bây giờ ngày tháng của em vô vị quá, không có ý nghĩa gì khi đã xa cách người thầy kính mến của em.

Em cảm thấy mình vô lý, khi đã cảm thù thời gian. Không, không ai đáng trách cả. Đó chỉ là định luật tự nhiên của tạo hóa. Em thương cô, nhớ cô thật nhiều. Em thương những giờ Toán Lý Hóa lớp 8A1, có cô H. của em, em thương rất nhiều bằng cả cuộc đời em. Nhớ nhưng. Nuối tiếc. Làm sao em có thể quên được những ngày tươi đẹp đó; những đóa hoa hồng đã nở trong lòng em và nay hoa đã tàn. Em tưởng chừng như em

xa cô đã mấy năm, dù mới nghỉ hè mấy ngày. Những ngày nhung nhớ, hình ảnh cô hiện ra mờ mờ trong trí em, làm sao đưa tay để giữ hình ảnh đó lại.

Sang năm em học buổi sáng không còn trông mong gì được gặp cô. Hôm bà Giám Thị tuyên bố học buổi chiều, cũng như các bạn mừng sao cho biết. Mấy hôm sau, thông cáo đổi lại các lớp 1,2,3 học sáng. Tin này làm nhiều người thất vọng trong đó có em.

Còn đâu cảm giác hồi hộp của ngày thi chờ đợi cô phát bài, những buổi trưa trước giờ học ra cổng trường Lê Văn Duyệt đón cô, reo vui khi thấy xe Dauphine trắng EC 0284 vào trường?

Nhưng lúc tranh dành ảnh hưởng với NĐ, BL, NM... Cô của tao còn lâu, của tao nè... Những đêm buồn thật nhiều khi cô bệnh nghỉ dạy, khi không được cô kêu hay trả lời sai câu hỏi của cô... Những ngày thần tiên ấy sao đẹp quá đề em nuôi tiếc không nguôi.

Thôi rồi, tất cả chỉ còn lại âm thầm một thoáng hương (1). Hương ngày cũ còn man mác trong trí nhớ của

(1) Tựa tán truyện của Bình Nguyên Lộc

em, trong chuỗi ngày dài em chỉ còn gặp lại trong những giấc mơ ngắn ngủi.

Em mơ ước được sống lại những giây phút ấm cúng trong lớp 8A1, có cô H. của em, cô H. của em đang giảng bài, cô H. của em mặc áo đẹp, em đứng sắp hàng mà cứ quay ra đằng sau ngóng cô hoài... Hãy cho em sống lại thời gian quá khứ trong giây lát, trong giây lát thôi mà... Ao ước ư ờ mà ao ước chứ làm sao có thật?

...

Lấy hình cô ra xem lại. Hôm nay hình cô vẽ rõ ràng hơn (?), tại Ngọc Diệp xúi em rửa Thìn tiếm đó, đen thui hà! Tấm hình tặng cô rửa ở N.P. rõ ràng lắm. Trong hình cô đang cười với em. Nhưng em lại «được voi đòi tiên», em muốn cô nói nữa cô. Nhớ cô thiệt là nhớ! Có một lúc nào đó cô nghĩ đến em không có? Và cô có cười khi nhớ đến hôm phát bài thi Toán em ngồi khóc không cô. Đã rầu muốn chết, mấy đứa Toán 7 còn chọc em. «Đem nước mắt về nấu canh đi», «Hạng 4 mà còn khóc»... Cô biết không hôm thi Toán em ra công ngồi học lại trước ngày thi cả tuần lễ vậy đó. Kết quả chỉ 17,5 điểm. Cô Giám thị Đề Lục hỏi em:

— Sao sứt quá vậy? Mấy đứa bạn ở lớp khác hỏi thăm và cũng buồn hộ em. Lúc đó, em buồn cả tuần vì chữ KHẢ trong bài thi Toán.

Nhờ cô, năm nay em chăm học kinh khủng và cuối năm em được phần thưởng vĩ đại cùng nhiều lời khen ngợi của mọi người. Năm học này em ghi nhớ nhất, năm học em đã

thương cô H. nhất trong các giáo sư của em.

.....

Cô ơi, cô có nghe em gọi «cô ơi» hoài không? Thàn giao cách cảm ơn cho cô biết không? Em nhắc cô hoài chắc cô phải «cách xi» mãi. Em thương cô lắm, em không muốn có cách xi đâu.

Mấy hôm nay trời mưa hoài. Nghe mưa rơi, em càng nhớ cô nhiều. Chắc nhà cô cũng mưa vậy. Chỉ có mưa thấy được nhiều nơi: Nơi em đang ngồi và nơi có cô H. của em, mưa sừng ghê, người ta có hai mắt, mưa cả nghìn mắt, nhìn lung tung chỗ nào cũng thấy. Người ta có nhiều mắt cũng đâu được. Mắt thâm mọng còn gì! (Nói vậy chứ em có thấy mắt của mưa hồi nào đâu? Làm cảm quá hả?).

Mưa cho gửi lời hỏi thăm cô H.

.....

Ngày nào cũng như ngày nào, em vẫn trông theo những chiếc xe Dauphine mỗi khi có dịp ra đường, em còn đọc cẩn thận số xe nữa, nhất là những xe số gần giống xe cô, em có cảm tình nhiều nữa. Khi thương cô, những gì liên quan đến cô em đều thương hết, lẽ tự nhiên mà. Những xe hơi ấy thoáng qua trước mắt em cũng như những giờ Toán Lý Hóa đã thoáng qua với em thuở nào.

Một năm học đã qua như một giấc mơ, em không ngờ lại nhanh chóng như thế. Bây giờ tất cả chỉ còn là ảo ảnh, nhưng tình thương cô em sẽ giữ vẹn mãi mãi trong lòng em, trong tâm tư em. Em thương thật nhiều và mãi mãi em vẫn thương cô cô ơi...

dưới bàn học

N.N.T

TỪ MỘT DẤU CHÂN

Có những buổi trưa thật buồn như buổi trưa đầu hè năm trước, tôi đi học trò đệ nhất thật uể oải và tẻ nhạt. Không một câu hện hò, không một lời chúc tụng. Chỉ thấy vội vã, chỉ thấy hấp tấp và rời rạc. Quen sống bằng nội tâm, tôi nghe một cái gì biến chuyển thật mau trong lòng.

Tôi thích viết về chuyện đã qua vì như vậy tôi có dư thì giờ cho cảm nghĩ lảng động, thừa lý trí phán đoán và đủ can đảm nói lên những cảm tưởng mình có.

Học suốt năm đệ nhất, điều làm tôi suy nghĩ nhiều nhất có lẽ là hình ảnh của chúng tôi từ lúc lên năm, lên sáu cho đến lúc mặc áo dài làm học sinh Trung Học và lớn lên. Tôi nhớ từng khuôn mặt cô giáo. Bà giáo già dạy tôi vỡ lòng với cán chổi lông luôn luôn trên tay; cô giáo lớp tư đệ thương đáng kính nhưng suốt năm bệnh hoạn vì thai nghén; cô lớp ba rất hiền khéo leo và dịu dàng. Tôi cũng nhớ hoài nụ cười thật đẹp và ánh mắt thật hiền của cô lớp nhì tôi học, tuổi thơ tôi lúc đó chỉ biết há mồm ra nhìn và nhớ nhiều trong ba tháng hè, đòi mẹ phải dẫn lên nhà

thăm cho kỳ được. Sang năm lớp nhất, tôi phải đòi cô giáo hai lần. Tôi nhớ đời đời lá thư cô đã gửi lại cho chúng tôi, tôi đứng lên đọc cho các bạn cùng lớp nghe mà nghẹn ngào không đọc được. Tôi khóc — rồi các bạn tôi khóc, nếu cô thấy chắc cô cũng theo khóc lũ học trò vụng dại của cô. Người hướng dẫn sau cùng của tôi ở bậc Tiểu Học là một cô giáo rất trẻ, đẹp và thương tôi lắm, từ nhỏ, trong lớp học tôi luôn được quý mến vì học giỏi. Cái đà ấy tiếp tục lên Trung Học nhưng sút kém đi nhiều. Dù vậy tôi vẫn được thầy cô thương vì ngoan nhưng tinh thầy trò có vẻ loãng đi vì không một giáo sư nào dạy chúng tôi quá 6 giờ một tuần trừ môn Việt Văn năm Đệ Thất. Tôi vẫn thấy và xem thầy cô là thần tượng (không biết các bạn tôi lúc đó có nghĩ như tôi không). Tôi mê Việt Văn, ham Sinh ngữ, chạy theo Lý Hóa, Vạn Vật và được ru bằng Sử học Việt Nam. Tôi nhớ tôi vẫn còn run mỗi lần giáo sư gọi tới. Từ bàn học tôi vui theo thầy, tôi buồn theo cô trên bục gỗ. Nghe thầy cô than hôm nay khan giọng, tôi nghe thương thương và nhói đau ở tim, tôi tự thẹn và dấu kín điều đó tới

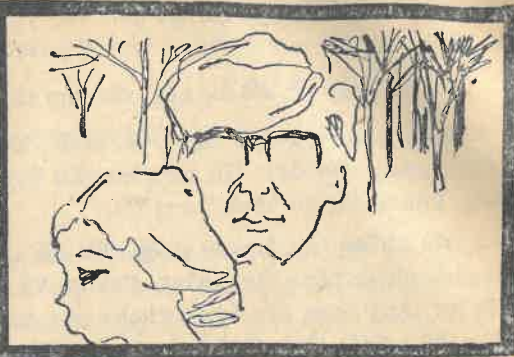
năm học thi phần một. Năm này tôi mới bắt đầu nhớ và thêm thứ tình thầy trò lúc trước vì tôi thấy như tôi sắp mất hết, thầy trò chúng tôi phải chạy đua với thời gian để kịp chương trình học. Tôi phải cố nhét vào đầu nào thơ Nguyễn Công Trứ, thơ Nguyễn Khuyến, nào sin-cos, nào hình học không gian. Những parabol, hyperbol làm tôi liên tưởng đến một dạng hàm số tình thương đang nghịch biến theo thời gian và bậc học của chúng tôi. Tôi thấy mình lớn và thầy cô không còn cho chúng tôi thứ tình cảm đẹp để gần gũi ngày nào. Đôi lúc chợt bắt gặp một sự lo lắng thân tình, một câu nói ngọt ngào tôi thấy mình sung sướng thật lau và nhỏ lại. Những lúc gần gũi thầy cô đó, tôi luôn miệng nhắc nhở đến từng cái tên thầy cô cũ với thứ tình cảm trọn vẹn quá yêu của người đi tìm báu vật.

Phượng lại nở, hè lại về, thi cử xong xuôi và bắt đầu niên học mới. « Cô học trò » lại nôn nao, lại được cái thú viết trên trang đầu vở mới. Ngoan ngoãn đến thụ động, tôi chưa một lần có ý nghĩ phá rối trong lớp như thành kiến mà thầy cô đã gán cho lũ học trò đệ nhất. Chúng tôi phải học đến những thư mới lạ, đạo đức, tâm lý rồi luân lý. Chính năm này tôi mới thấy mình bị đẩy khỏi hẳn ra ngoài vòng thân ái của học đường. Hối tiếc làm người ta chán nản và tôi thấy nhớ từng buổi học năm xưa : Nhớ nhất là buổi chiều cuối năm đệ Tam, trời sắp mưa, chỉ có hơn 10 đứa trong phòng say sưa nghe ông thầy giảng Đoàn Trường Tân Thanh, (ông thầy Việt văn tôi thích nhất), nhớ những buổi trưa học Sử địa đệ nhị, cả lớp đều yên lặng

nghe ông thầy thao thao bất tuyệt nói đến từng con sông, từng ngọn núi, từng trang sử và dạy cho chúng tôi biết hãnh diện với vị anh hùng Trương Công Định của tỉnh nhà. Từ những hình ảnh đó, tôi mơ thầm một dự định tương lai. Tôi mê Việt văn, tôi mê Sử địa và thích thú với chương trình Vạn vật đệ nhất. Tôi vẽ vời, tôi tô màu cho mơ dự định đó. Tôi quí từng buổi học, lo thầy cô buồn khi thấy lớp học đã ít lại thêm. Tôi nghĩ : Nếu mai này đi dạy học chắc tôi sợ cái cảnh lớp thưa người này lắm. Lũ bạn cười cho là tôi đã lý tưởng hóa những cái quá tầm thường. Vậy nên tôi dẫu luôn và giữ mình tôi biết cái cảm tưởng ngày phát thưởng cuối năm mà tôi được dự lần sau chót, lần thứ bảy của bậc Trung Học. Tôi thấy mình không xứng đáng chút nào với phần thưởng so với tinh thần học hỏi để thất đệ lục. Tôi muốn thu trọn cái không khí ấm cúng đó đời đời, trao tận tay thầy cô từng cuốn sách từng tấm chương trình mà nhớ lại lễ phát thưởng năm đệ nhất tôi đã bím dải nơ đỏ đi phát từng chiếc quạt cho quan khách ở rạp hát trong tỉnh. Từng câu hát rời rạc, từng câu nhắc nhở thân tình, giọng thầy Hiệu Trường như lạc hẳn bên tai và tôi nghe nhói đau ở tim như ngày xưa. Nhìn từng khuôn mặt quen quen, tôi nhớ đến tiếng lật sổ gọi bài, tiếng giầy đi trên bục gỗ. Tôi nhớ quá những câu ca dao, những đoạn Lục Vân Tiên & a thuở đó, cùng những nụ cười và từng khuôn kính cận... Trong một phút giây, tôi sợ mình đặt tình cảm vào những đối tượng rỗng tuếch, tôi nghĩ chắc tôi đang đi một mình vào một

(Xem tiếp trang 64)

NGỰA CHỨNG TRONG SÂN TRƯỜNG

truyện dài VŨ MỘNG LONG

Ngựa chứng đầu đàn cười ngạo mạn. Nó đấm nắm tay xuống mặt bàn :

— Buổi chiều liệu tiếp tục nổi không ?

Tôi dục học trò :

— Các em về đi !

Nguyễn Văn Lành và mười người bạn trường tư của nó đứng dậy. Và Lành hỏi :

— Thầy cũng đi về chứ, thưa thầy ?

Tôi đáp :

— Tôi ở lại. Tôi không có nhà. Nhà tôi là nhà trường.

Bốn con ngựa chứng nhất loạt nhẩy xuống khỏi bàn học. Chúng quay lưng về phía bảng đen, đối diện bọn Nguyễn Văn Lành như bốn tên cao bồi sửa soạn rút súng. Thăng Phong nghiêng rằng :

— Mà ngon hén, Lành ?

Cô nữ sinh ngồi cạnh con gái ông già Năm lên tiếng :

— Ảnh không mất dạy như anh. Chiều nay hãy sẽ dạy và tôi sẽ đến học.

Thăng Phong nhún vai :

— Sai ông già đem lính kiềng tới bảo vệ, hả ? Tụi này có biệt kích, ông tỉnh trưởng dám đàn áp học sinh không ?

Tôi vừa biết cô học trò Nhị B1 hiền lành, duyên dáng tên Phạm Kim Liên là ái nữ ông tỉnh trưởng. Nàng như mọi cô học trò khác. Giản dị, hòa hợp với bạn bè. Nàng đã tỏ thái độ với con trai ông phó nội an. Nàng nói :

— Anh thách thức ba tôi đấy nhé !

Tôi đứng trên bục gỗ ngó một vết rách trên manh áo học đường. Và tôi bảo :

— Các em về hết đi, nếu các em thương tôi.

Đám học trò lục đục rời khỏi lớp. Họ không chịu về mà đứng ở sân trường chờ đợi. Tôi hiểu họ chờ đợi để can thiệp đúng lúc, nếu bọn thằng Phong gây sự hành hung tôi.

Tôi không cần họ can thiệp. Tôi đủ sức đối phó với đám ngựa chững. Tôi phải chinh phục bọn thằng Phong. Và tôi muốn chúng hiểu tôi đã ghi khắc lời vàng ngọc của Lyon Phelps vào tim phổi. *Dạy học không bao giờ là một nghề nghiệp tầm thường hoặc một kế sinh nhai. Mà là một thiên chức và một đam mê. Tôi thích dạy học.* Nếu bọn thằng Phong hiểu tôi, chúng sẽ hết đám đông hóa tôi với một số đồng nghiệp trẻ tuổi thiếu đam mê, quên thiên chức của mình và chúng không miệt thị, không khiêu khích tôi nữa. Chúng sẽ ngồi ngoan dưới ghế học trò, kính yêu người thầy trên bục gỗ. Nhớ lại những ngày còn ở trường sư phạm, vị thầy khải kinh của tôi, Sư huynh Mai Tâm, đã dạy tôi *Nghệ thuật dạy học, Tâm lý giáo dục*. Những cuốn sách *Sở tay sư phạm, Tâm lý thanh thiếu niên* do ngài soạn thảo, tôi đều dùng làm sách gối đầu giường. Tôi cũng đọc *Tác phong nhà giáo* của Simon và tự kiểm điểm tác phong của mình, tôi thấy không có gì để bọn thằng Phong nghi ngờ tư cách và kiến thức của tôi. Về nghệ thuật dạy học, Sư huynh Mai Tâm dạy rằng: Thầy giáo phải ra chuông các môn mình dạy, thầy giáo phải yêu các môn sinh của mình, thầy giáo phải hiểu biết các môn sinh của mình, thầy giáo phải siêng năng học hỏi và tu dưỡng trí thức, thầy giáo phải có tính vui vẻ khôi hài... Những cái « phải » trong nghệ thuật dạy học, có thể, tôi chưa vững vì tuổi nghề chưa bao nả. Nhưng nhất định không thiếu sót. Tôi tự hỏi tại sao Sư huynh Mai Tâm, vị thầy kính yêu của tôi, chinh phục được cảm tình của tất cả môn đệ của ngài. Mà môn đệ của ngài là tôi lại thúc thủ trước đám ngựa chững. Tôi nhạt sự chưa hiểu bọn thằng Phong chăng? Chiến tranh đã làm một số tuổi trẻ thành phố trở nên cô đơn, lạc lõng và khó hiểu chăng? Tôi không tin tình người Việt Nam để phôi pha đến thế. Tôi muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành u ẩn của bọn thằng Phong. U ẩn của tuổi trẻ là một căn bệnh. Căn bệnh sinh nhiều biến chứng. Biến chứng trong lớp học. Biến chứng ngoài cuộc đời.

— Nè, ông giáo sư, tụi này cóc ngán thằng nào hết trời.

Thằng Luyện nói. Nó bóc thanh kẹo cao su, bỏ vô miệng nhai. Và nó thổi bong bóng. Rồi đưa hai bàn tay đập vỡ cái bong bóng. Một tiếng nổ nhẹ. Nó hỏi tôi :

— Nghề không?

Tôi đáp :

— Em có tài vật. Người nào nhiều tài vật, ra đời đỡ khổ.

Nó cười :

— Dạy học được chứ?

Tôi chưa kịp trả lời Luyện thì thằng Phong đã hất hàm :

— Con Liên là gì của giáo sư?

Tôi cắn chặt môi để kim hãm cơn xúc động. Ngựa chững đầu đàn liếm mép :

— Tôi ngờ quá.

Không ai đau khổ và nhẫn nhục hơn tôi lúc này. Tôi có thể tát mạnh vào mặt thằng Phong, đập nó ngã chúi và cho mỗi con ngựa chững một bài học bằng bạo lực nếu tôi không coi chuyện dạy học là một thiên chức, một đam mê.

— Anh Phong.

— Gì?

— Tôi là thầy giáo.

— À, thiếu gì thầy giáo của học trò. Khối thằng học trò mất đào vì đào của chúng nó ham làm vợ thầy giáo. Tôi đã mất một con đào. Tình địch của tôi là thằng thầy trẻ như ông ấy.

— Tôi muốn anh bình tĩnh.

— Tôi không muốn bình tĩnh.

— Anh phán xét tôi sai cả. Anh ngộ nhận. Tôi muốn hiểu các anh và các anh hiểu tôi. Nếu các anh không thích học, các anh cho phép bạn các anh học.

— Hiểu thì ăn cái giải gì?

— Không ăn cái giải gì hết nhưng sẽ không làm anh ân hận một mai.

— Chúng tôi thề cóc có ân hận. Đời còn chó gì đáng để mình ân hận. Ông ham dạy, bọn nó ham học khiến tụi này mắc cỡ nên không khoai ông đỡ trò. Dạy ít thôi. Dạy cả chúa nhật, Chúa sẽ phạt ông!

— Tôi giúp đỡ họ.

— Miễn phí à? Tốt, tốt. Tháng đầu trở tài nghệ quyến rũ học sinh. Tháng sau sẽ thu tiền phần rồi tiền in bài. Tháng kế tiếp là học phí tượng trưng. Thủ đoạn « của pác » miễn phí, tụi này quen quá!

— Anh lại ngộ nhận.

— Sức mẩy. Tôi thừa kinh nghiệm.

— Anh chưa có « kinh nghiệm », chưa có một tí « kinh nghiệm » nào về tôi. Trong tâm hồn anh chứa đầy thành kiến. Anh sẵn chiếc mũ hôi hám để chụp lên đầu bất cứ một ông thầy nào của anh, miễn là họ trẻ, họ chỉ hơn các anh vài tuổi.

Ngựa chững đầu đàn nhả khói thuốc, suy nghĩ. Những đứa khác nín lặng chờ đợi phản ứng của xếp chúng. Tôi khai thác triệt để lời dạy về nghệ thuật

tuyên truyền của Lénine : « Muốn lời nói của mình đi vào tâm hồn người nghe thì phải làm cho lời nói ấy đi qua tai người nghe đã ». Tôi luôn luôn nghĩ rằng những thanh niên ngang tàng nhất, bướng bỉnh nhất là những thanh niên giàu tình cảm nhất. Tình cảm ấy bị chôn lấp. Nếu ta khai quật lên được, tình cảm sẽ làm mềm nhũn trái tim ngỡ rằng chai lì, sắt đá. Đó cũng là nghệ thuật trong nghệ thuật dạy học.

— Anh Phong, Nguyễn Quý Phong, Trần Chi Thiện, Lê Quang Luyện, Tôn Thất Du.

Thăng Thiện gật gù :

— Thuộc tên dữ đã !

Tôi nói :

— Các anh hãy dẹp bỏ tự ái đi, nếu không, bước xuống cuộc đời, các anh sẽ khổ sở vì tự ái.

Tôi dơ tay :

— Các anh đừng cắt ngang, đừng vội bĩ thử. Ta hãy coi chỗ ta đang đứng không phải là lớp học và tôi chưa từng đi dạy học. Tạm coi chúng ta là bạn. Tôi là người bạn tình cờ của các anh, tôi muốn kể cho các anh nghe về cuộc đời tôi. Tôi không còn trẻ như các anh ngó qua bề ngoài đâu. Tôi có một thời thơ ấu tối tăm, một thời niên thiếu chật vật, một nghề dạy học xây dựng bằng đau khổ, nghèo hèn, buồn tủi và ước mơ. Không bao giờ tôi đồng hóa các anh với bọn du đãng ngoài học đường, tại sao các anh đồng hóa tôi với người khác ? Tại sao, tại sao ?

Ngựa chứng đầu đàn trả lời :

— Tại vì...

Nó đang tìm một câu nói thật tàn nhẫn, độc địa. Tôi không để nó nói. Khoanh tay trước ngực, tôi nhìn con ngựa chứng đầu đàn :

— Thành thật một chút, anh Phong. Có phải anh tự cảm thấy bé nhỏ trước tôi không ?

Ngựa chứng đầu đàn nghiêng nát cái đầu lọc của điều thuốc. Nó phì điều thuốc khỏi môi :

— Anh thì là cái thớ mẹ gì !

Và nó ngoắt tay. Cả bọn bước ra ngoài. Gian lớp trống vắng. Tôi vừa hé mở cánh cửa tâm sự của con ngựa chứng, của những con ngựa chứng trong sân trường. Một tia sáng chiếu vào tâm sự ấy. Tâm sự của những kẻ tự ti mặc cảm. Tội nghiệp, chúng nó hẳn có đơn và đáng thương xót. Tôi cũng rời lớp học, liền đó. Ở sân trường, đám học trò đứng yên lặng ngó tôi. Mỉm cười rất thoải mái, tôi nói lớn :

— Chiều nay chúng ta vẫn làm việc.

bạn đồng hành của sao sirius

Một kí nước so với một kí sắt, kí nào nặng hơn ? Ngu ngơ lắm mới trả lời rằng, kí sắt nặng hơn. Khôn ngoan tí tí có thể biết ngay được, kí nước và sắt nặng bằng nhau. Đó là nói về trọng lượng. Tuy nhiên, khi nói về tỉ trọng thì lại khác. Học hết bậc tiểu học, hạng bét ra cũng phải biết, tỉ trọng của nước kém sắt, sắt kém thủy ngân, thủy ngân kém vàng, vàng kém bạch kim vân vân và vân vân... Leo lên các lớp cao cũng phải biết, trên thế gian này có chất Osmium là một kim loại có tỉ trọng lớn nhất. Kim loại được gọi là « nặng kí » như bạch kim có tỉ trọng là 21,4 thì Osmium có tỉ trọng những 22,4 kia ! Bởi vậy, một trái banh làm bằng Osmium, bạn khỏi đi nổi. Một búp bê « Mai Bê Bi » đúc bằng Osmium, bạn khỏi bằng bẻ nổi. Đó là mới nói đến sự hiểu biết nhỏ hẹp của chúng ta đối với các kim loại hiện có trên trái đất tí hon này. Phóng tầm mắt để nhìn xa hơn vào không gian vô tận, bạn sẽ thấy trong vũ trụ còn có những vật thể có tỉ trọng lớn

gấp ngàn lần tỉ trọng của nước, trong số phải kể đến một hành tinh bé nhỏ được các nhà thiên văn học gọi là « The Companion Star of Sirius » tức là « Sao Bạn Đồng Hành của Sao Sirius ». Theo Việt ngữ, Sao Sirius được dịch là Thiên Lang Tinh thuộc Chòm Sao Orion hay còn gọi là Chòm Sao Lạp Hộ. Có thiên văn gia đã khám phá ra rằng, ngôi sao sáng xuất hiện trên nền trời Jérusalem vào đêm Chúa Giáng Sinh chính là một mảnh vỡ thoát ly từ một vụ nổ kinh thiên động địa trong lòng Sao Sirius cách đây 1971 năm để bây giờ mỗi năm cứ vào Mùa Giáng Sinh, bạn lại thấp sáng Ngôi Sao Giáng Sinh để ghi tạc mảnh vỡ của Sao Sirius.

Sao Bạn Đồng Hành của Sao Sirius có tỉ trọng lớn như thế nào ? Trước khi cho ra con số cụ thể, bạn hãy xem đây một vài dẫn chứng thực nghiệm. Nếu vì đáng tri mà bạn bỏ làm những bụi sao này vào một lọ đựng muối thì chẳng những bàn tay bạn không đủ sức để nâng nổi lọ muối mà sức nặng của lọ muối kia có thể chọc thủng cả mâm cơm lẫn mặt bàn để rồi phá vỡ cả nền nhà chui tọt xuống lòng đất biến mất tích. Hình dung như vậy là bạn thấy ngay được, lọ bụi sao có sức đâm thủng mạnh như viên đạn thoát khỏi nòng súng và chỉ khác đạn súng là không gây tiếng nổ khiến bạn giật mình. Nói về trọng lượng, khoảng 20 phan khối bụi sao này nặng chừng 1 tấn, theo đó, nếu bạn dùng chiếc va ly sách tay đựng đầy bụi sao thì trọng lượng của chiếc va ly sẽ cân nặng tương đương với 8

vũ
mộng
lông

(Còn tiếp)

đầu máy xe lửa. Trong một trường hợp khác, vì muốn tỏ ra có lối ăn chơi khác đời mà bạn lấy bụi Sao Bàn Đờng Hành của Sao Sirius đánh một chiếc nhẫn cưới đem tặng ý trung nhân thì chiếc nhẫn nhỏ bé kia sẽ nặng bằng một chú voi con và như thế thì người yêu của bạn phải là một người khổng lồ « vai trăm thước rộng thân ngàn thước cao » mới hy vọng đeo nổi chiếc nhẫn này. Đến đây mới nói để bạn rõ, tỉ trọng chất kim của Ngôi Sao Bàn Đờng Hành của Sao Sirius lớn gấp 61.000 lần tỉ trọng của nước. Nói cách khác, 1 déci-mét khối bụi sao này cân nặng 61.000 kilô-gam hay 61 tấn.

Cho tới nay, các khoa học gia còn nhận biết được rằng, trong vũ trụ bao la còn rất nhiều tinh thể có tỉ trọng lớn hơn rất nhiều lần tỉ trọng của Sao Bàn Đờng Hành của Sao Sirius. Tỉ dụ như Sao Ven Maanen chẳng hạn. Theo giả thuyết — chỉ mới theo giả thuyết mà chưa được kiểm chứng đầy nhé! — Sao Ven Maanen có tỉ trọng gấp triệu lần tỉ trọng của nước. Thông thường khi các khoa học gia đã đặt thành giả thuyết, phần nhiều là đúng. Trưong hợp nha khoa học giả tưởng Jules Verne cách đây hàng thế kỷ đã đoán trúng phoong phóc những diễn tiến cuộc đổ bộ Nguyệt Cầu của phi thuyền Apollo 11 không phải là một minh chứng hùng hồn đó sao!

sao antares thuộc chòm sao scorpion

Ai cũng biết rằng, Mặt Trời là cái rốn của Thái Dương Hệ. Thái Dương Hệ gồm 9 hành tinh được lần lượt kê khai danh tánh theo khoảng cách gần xa từ Mặt Trời đến từng hành tinh đó như sau : Thủy Tinh (Mercure), Kim Tinh (Vénus), Địa Cầu (La Terre), Hỏa Tinh (Mars), Mộc Tinh (Jupiter), Thổ Tinh (Saturne), Thiên Vương Tinh (Uranus), Hải Vương Tinh (Neptune) và Diêm Vương Tinh (Pluton). Ngoài 9 chính tinh vừa kể, Thái Dương Hệ của chúng ta có nhiều hành tinh nhỏ bé khác hay còn gọi là

phụ tinh gồm Vesta, Junon, Cérés, Pallas vân vân... Và cũng thuộc Hệ Thái Dương, ngoài những chính và phụ hành tinh còn có những vệ tinh quay chung quanh những hành tinh. Vệ tinh của Trái Đất là Mặt Trăng hay nói cách khác, vệ tinh của Địa Cầu là Nguyệt Cầu. Cũng như Hỏa Tinh, Hải Vương Tinh có 2 vệ tinh. Trong khi đó, Thiên Vương Tinh có 5 vệ tinh, Thổ Tinh có 9 và Mộc Tinh có tới 12 vệ tinh lận!

Bạn đã biết, Trái Đất chúng ta đang sống hiện nay cách xa Mặt Trời 150.000.000 cây số và nhỏ hơn Mặt Trời 1.3000.000 lần. Trong Thái Dương Hệ, Mặt Trời được coi là một tinh thể bự nhất, tuy nhiên khối lượng của Mặt Trời chưa thấm tháp gì nếu bạn đem Mặt Trời so với Sao Antares hay còn gọi là Sao Tâm hiện có trong không gian mênh mông. Bạn có biết Sao Antares vĩ đại như thế nào không? Xin nói bạn nghe, sao Antares lớn gấp 110.000.000 Mặt Trời và nếu đem Sao Antares mà so với Trái Đất thì Trái Đất chỉ bằng 1 phần 125.000.000.000 sao Antares. Nói cách khác, Sao Antares lớn gấp 125 ngàn tỉ lần Trái Đất để được coi như là một hành tinh lớn nhất trong số tất cả các tinh thể hiện diện trong vũ trụ này, ít nhất thì cũng tinh cho đến hôm nay, khi mà các thiên văn gia chưa tìm được một vật thể nào lớn hơn.

Sao Antares thuộc Chòm Sao Scorpion hay được gọi là Chòm Sao Bọ Cạp được cấu tạo bằng nhiều chất khí hiếm mà Trái Đất này không hề có để cho các khoa học gia có thể đặt cho chúng những danh tánh. Sau cùng tưởng bạn cũng nên biết, nếu Mặt Trời cách Trái Đất của chúng ta chỉ có 8 phút 18 giây ánh sáng thì khoảng cách từ Sao Antares đến Trái Đất này phải mất 390 năm ánh sáng. Như bạn đã biết, mỗi giây đồng hồ nghĩa là trong 1 tích tắc, ánh sáng chạy được 300.000 cây số. Vậy 390 năm ánh sáng có khoảng cách là bao nhiêu? Một quả ròi! Xin bạn vui lòng làm giúp cho con tinh này.

T Ư Ờ N G T Ư Ọ N G S O N G H Á T

Trí tưởng tượng sao bao la. Giá cứ để cho đưa bé ngồi yên trên chiếc ghế bành đồ rộng, chắc nó sẽ thấy những chiều những sáng chạy bằng hàng theo con diều trên những cánh đồng cỏ xanh. Cỏ mềm và trời thì đầy mây xanh ngăn ngắt. Rồi sẽ không có những tiếng động, những khói những bụi những tiếng người ồn ào; những tàn lá sẽ xanh êm như làn mi em bé ngủ, những bước chân sẽ rón rén, ngoan và ngọt ngào như giữa không gian thủy tinh..

Trí tưởng tượng vẫn bao la. Giá cứ để cho người con gái tóc xõa ngang vai mềm như mây phủ kia lười lỉnh chống tay đứng nhìn trời, chắc sẽ chỉ còn những hạt bụi vương vào khoé mắt. Trời rồi hồng, những ngót tay rồi mềm ngọt ngào hơi ấm, tóc bay tung tung giữa khung cảnh ấm êm của vùng trời không tiếng động. Chẳng còn những làn môi đắng mặn nước mắt, những làn mi thấm ướt mũi hờn. Chẳng còn tay đan mười ngón vào nhau túi phận, mắt ngơ ngác nhìn những xa lạ chung quanh...

Cho những hạt nước trong trên nguồn đồ xuống. Rửa bụi thành phố. Cuốn băng băng theo giòng những cay đắng những màu đen xấu xí của những con đường. Cho những giòng nước bạc đồ ào ào, cuốn như thác lũ những tiếng động inh tai, những tiếng người ầm ĩ. Cho giòng nước cuốn trôi ra biển hết cả màu xám màu đen của thành phố, cho người con gái ngược mắt nhìn lên : Trời màu hồng. Cho đưa bẻ tung tảng chạy : Nền đất êm làn cỏ xanh. Chẳng còn ai biết cắn môi túi hờn, chẳng còn những đôi mắt ngơ ngác nhìn đời xa lạ.

Không gian này bây giờ là của tôi. Mười ngón tay tôi mềm, ấm hơi thương yêu của đời núi. Mười ngón tay tôi ôm không khí hồng, ngọt như hơi thở trong trí tưởng tượng. Thành phố này bây giờ là của tôi. Những bước chân tôi rón rén nhẹ nhàng. Những ngón chân mát êm trên cỏ, ngoan như những viên sỏi lặng lẽ hài lòng trong khu vườn buổi chiều hôm qua còn đầy những tàn lá xanh phủ bụi, ngày hôm nay đã mơn mơn màu tươi.

Hãy bảo mọi người nói nhỏ. Đừng ồn ào. Chẳng gìn giữ không gian hồng mông manh như bóng thủy tinh sẽ vỡ. Hãy bảo mọi người kể chuyện ngày mai, ngày kia và cả ngày hôm nay bằng mắt, cười bằng nụ cười hoa hồng buổi sáng và nói lời thương yêu với những nụ hoa.. Hãy quên những phiền, những muộn phủ trắng trên làn tóc, quên những tiếng inh tai của thành phố, đừng nhớ những đắng những cay và để cho nước mắt bây giờ long lanh niềm vui. Điều buồn đừng để khuấy động trong không gian, trong thành phố này. Mọi người vuốt những ngón tay mềm trên làn tóc : Không gian này giờ là của tôi.

Và không gian của tôi thì đầy những màu mây hồng...

chuyện vật

Cái kệ sách của em, em để những cuốn sách thân yêu của em. Ấc thay mấy con chuột nó rúc vào cắn hết trọn chị ạ, làm em tiếc chí lạ. Vậy coi như mấy cuốn ấy xem chi được. Em quý truyện chị lạ, vậy em nhờ chị bày hộ cách nào để cho chuột khỏi còn rúc vào phá sách em nữa. Vì nhà em không có tủ đựng sách đó chị.

CHOÁNG VŨ LYCA
(Đà Nẵng)

Mua thuốc diệt trừ dán, mối, chuột về mà xịt. Nếu Đà Nẵng có chi nhánh của hãng Extermite, em nhờ họ đến xịt thuốc giùm, phí tổn không là bao. Và bọn chuột sẽ đi chỗ khác chơi ngay, em khỏi sợ những cuốn sách thân yêu của em bị phá hoại. Tủ đựng sách em dư sức đóng mà. Chỉ cần mua ít thùng đựng sữa hay trái cây ngoại quốc, đem về sữa sang là em có tủ sách đẹp.

thời khóa biểu mơ mộng

Năm ni em sắp thi rồi nhưng chả học được gì cả vì em có tật hay nghĩ nhảm và mơ mộng ghê đi. Cả những lúc ngồi học và nấu ăn, bị mẹ mắng hoài nhưng không sao bỏ được. Chị có cách nào giúp em bỏ được các tật quái ác ấy không hở chị?

TƯỜNG VI.
(Trung Vương)

Em nên làm một cái thời khóa biểu. Giờ nào nấu ăn, giờ nào mơ mộng. Lúc học và nấu ăn không được mơ mộng. Vì bài sẽ không thuộc và cơm sẽ bị khét (khê đó). Mơ mộng chẳng bao giờ là nghĩ nhảm. Em đừng đồng hóa hai nghĩa đó. Thường thường, người ta mơ mộng sau khi đã thanh toán xong bài vở, công việc. Mơ mộng mình sẽ được điểm cao, sẽ

được mẹ khen nấu bếp giỏi. Và, một thoáng mơ mộng thấy nụ cười của ai đó rất xa nhưng rất gần...

học làm người

Em có một ông anh dữ như chàng ấy, hở miệng ra là đòi đánh và một cô em thật bé bối, làm ăn cầu thả. Uống nước ly đựng dàu để đó, ủa đồ không chịu gỡ điện ra làm cháy bàn ủi mấy lần, quần áo mới xếp hôm qua hôm nay đã xốc tung lên và còn nhiều nữa không kể hết. Ngọc chỉ dùm em phương pháp trị liệu hai vị đó đi.

THỰC
(Pleiku)

Mua tặng ông anh và cô em của em những cuốn sách trong tủ sách *Học Làm Người* của Nguyễn Hiến Lê vắn vắn...

rao bán thư tình

Lâu nay, em mang một thắc mắc to tướng cơ. Chả là mỗi tuần, em đều nhận được một bức thư tình. Ủi giời, sắc mùi amour! Nhức đầu gớm. Nhưng họ không viết cho em. Ngoài

bì thư, họ để tên em còn trong thư để là Hương. Chị Ngọc ơi! Em phải làm gì bây giờ chị nhỉ?

MY
(Đà Lạt)

Coi đó như những mẩu vui cười. Vừa đọc, vừa cười. Nếu chán cười, đừng thèm đọc. Đề nguyên thư trong phong bì. Khi đã khá nhiều, nhờ ông Kiến Vàng rao bán trên mục Chạp Phở Tuổi Ngọc. Cam đoan có lời.

ên nói thật

Em có một người yêu, chàng rất thương em, em biết rõ qua cách đối xử của chàng. Đã nhiều lần chàng bảo em chỉ nhà cho chàng tới để nói chuyện với má em xin cưới em. Nhưng thú thực với chị em mặc cảm lắm chị ạ! Vì má em bán cá. Chị khuyên em nên nói thật cho chàng biết hay không? Và chàng có khinh em không hở chị?

NHÃ AN
(Lê Văn Duyệt)

Nên nói thật cho chàng biết nếu chàng khinh em vì má em làm nghề bán cá tức là chàng không thương yêu em thành thực. Và em khỏi phải ân hận nếu bỏ rơi chàng. Nhưng chị tin chàng không khinh em đâu. Việc gì mà mặc cảm. Má em buôn bán cá nhưng má em lương thiện và nuôi nấng em ăn học. Em nên hãnh diện chứ.

ơng áo và thi sĩ

Thuở trước, em có viết văn và làm thơ tặng cho «người ta» của em. Nhưng «người ta» nói tình yêu là tình yêu và thơ văn là thơ văn; thơ văn và tình yêu không thể hòa hợp được. Em thấy vô lý ghê chị nhỉ? Nếu thế thì làm gì

có những «văn-thi-sĩ-còm» như em chẳng hạn (sáng tác bằng xúc cảm). Cùng là dân kip tóc, chị có hiểu ý «người ta» của em không hở? «Người ta» thích những gì thực tại cơ và cho rằng thơ văn rất xa vời đó chị.

THƯƠNG ANH
(Ban Mê Thuột)

«Người ta» đã nghĩ đúng. Thơ văn chỉ để ca ngợi tình yêu chứ không nuôi được người yêu một mai người yêu thành vợ mình. Em rần học hành đến nơi đến chốn, tạo dựng tương lai vững vàng rồi làm thơ thì chị cam đoan «người ta» sẽ thích cả thực tế lẫn xa vời. Áo cơm không thích đùa bỡn với thi sĩ đâu, em «văn thi sĩ còm» của chị ạ!

xin viện trợ nhật

Em có một cô bạn ở Nhật, em muốn gửi Tuổi Ngọc cho cô bạn của em lắm. Nhưng gửi báo đi tốn tiền cước phí quá hà. Em phải làm sao cho nhẹ tiền hở Ngọc thân mến của em?

HOA BẢNG KHUẢNG
(Kiến Hòa)

Viết thư xin Tòa Đại Sứ Nhật Bản ở Việt Nam bảo trợ cho em khoản tiền cước phí.

VIẾT MỘT CÂU HỎI
TRÊN MỘT MẶT
GIẤY GỬI VỀ CHO:

NGỌC THÂN ÁI

Bạn sẽ được trả
lời câu hỏi mà bạn
không biết hỏi ai.

duyên anh

Vậy đó, bỗng nhiên mà họ lớn
Tuổi hai mươi đến có ai ngờ
Một hôm trận gió tình yêu lại
Đứng ngàn trông vời đó chiều thơ

HUY CẬN

— Ai?
— Cô gái mà chị tưởng làm em
mê nàng.
— Chị đâu có tưởng. Con Ngọc
đã tưởng thế. Vậy cậu không « có gì »
vời cô ta à?

Tôi kể vài nét đan thanh về
Mộng Bảo. Chị Phượng cười khúc
khích. Chị vỗ vai tôi :

— Long...
— Bút hiệu Trương Chi!
— Cậu Trương Chi, chị bảo vời
con Ngọc là chị không làm. Cậu chung
tình mà!

Tôi hỏi — lần đầu tiên tôi hỏi
câu này — về Ngọc :

— Thưa chị, Ngọc đi đâu?

Chị Phượng đáp :

— Con bé đi trốn nỗi buồn. Nó
xuống nhà chú chị ở Tân Định. Đệ
chị đi kiếm nó gấp.

Chị Phượng nói tôi :

— Cậu đi vời chị không? Cậu
phải xin lỗi nó. Cậu phải thề từ mai,
không được ăn mít của cô Bảo gì đó
nữa.

Tôi nói :

— Thưa chị, em...

Và thay đổi lập trường rất lẹ :

— Dạ, dạ... Vàng, vàng... Em sẽ
xin lỗi Ngọc. Em có tội. Em sẽ mua
thuốc đau mắt nhờ chị nhỏ giùm vào
đôi mắt xưng vù của Ngọc.

Chị Phượng vỗ vai tôi, thân yêu hơn cả bao giờ :

— Nói lời phải giữ lấy lời.

Tôi hứa :

— Em xin thề.

Và tôi hỏi :

— Thưa chị, Ngọc đau mắt thật à?

Chị Phượng bịu môi :

— Khóc cả buổi không đau mắt sao, cậu Long?

— Bút hiệu Trương Chi!

— Cậu Trương Chi...

— Dạ, đau mắt nặng, thưa chị. Có thể có màng, sinh lòng quặm và, nếu
không chữa, còn có thể viêm vôi tây điều.

Thuở đó, bầu trời văn nghệ Việt Nam chưa được thấp sáng bởi thi tài
Trần Đồng Vọng nên những kẻ nặng tâm hồn nghệ sĩ như tôi rất sợ người
yêu của mình bị toét mắt. Thứ thuốc trị đủ các bệnh đau mắt chỉ mới phát
minh gần đây. Tức là những bài thơ của thi sĩ Trần Đồng Vọng tác dụng
ngang hàng kẹo kéo.

Con mắt kềm nhèm kềm nhèm

Ăn đồng kẹo kéo sáng hơn đèn ô tô

Mắt có màng hay mắt thông manh, mua thơ Trần Đồng Vọng về đọc hoặc
nhờ người đọc giùm sẽ khỏi ngay, không cần ăn kẹo kéo. Bởi vì, thi sĩ Trần
Đồng Vọng là đông y sĩ chuyên trị bệnh con mắt. Người Apollinaire Giao
Chi* đã hòa hợp thuốc đau mắt vào thi ca một cách thần sâu. Văn nghệ
phục vụ nhân sinh đó, dẫn thân ra phết! Giá tuổi vừa lớn của tôi đúng vào
thời này, tôi nào sợ hãi người yêu của mình mắc bệnh đau mắt. Nhưng thuở
đó, cái thuở Thế Lữ diễn tả... *nhiệm màu sương gió lạnh, Trời mây huyền ảo
dắm hồn thơ*, vì sao Trần Đồng Vọng còn núp trong mây u ám, thành thử, tôi
vội trình bày :

— Thưa chị, em nghĩ ra rồi, chả cần nhỏ thuốc đau mắt, chị ạ! Mai
em mua biếu Ngọc vài đồng bạc kẹo kéo, Ngọc ăn xong, đôi mắt sẽ sáng
rực, long lanh tình yêu.

Chị Phượng bẹo tai tôi :

— Trương Chi khéo khôi hài.

Thưa chị, thưa chị kính mến, người chị dắt em lên lầu gặp Mị Nương,
người chị đẩy cánh cửa cho em bước vào đường tình sử, em đâu dám khôi
hài. Tại em vui quá. Ở trái tim em, niềm vui đang mở hội, đang họp chợ.
Em biết chắc Ngọc đã yêu em, đã vì em mà khóc xưng mắt. Cảm ơn con

* Ông Tam Ích, đề tựa một pho thơ của thi sĩ Trần Đồng Vọng, đã vi
Vọng như thi sĩ Apollinaire!

vịt bầu lạch bạch Nguyễn thị Mộng Bảo. Cảm ơn những mùi mít, những ly rau má, những cây... ác mô ni ca ngô luộc. Nhờ vịt bầu, tôi mới biết Ngọc đã ghen như tôi. Mị Nương ghen thì khóc. Trương Chi ghen thì hận. Tuổi nhỏ không chịu mua tạ, mua sách *Bấp thị trước đã* của Phạm văn Tươi về tập phương pháp Thụy Điền. Trương Chi đã chiến thắng Mị Nương. Chẳng dấu biển cuốn tiểu thuyết Tây *Les Moustiques*. Chị Phượng dục :

— Chị em mình xuống Tân Định nhé !

Tôi đáp rất khế :

— Dạ.

Chị Phượng nói :

— Trương Chi đợi chị về thay quần áo.

Chị cũng đứng trong chiếc chiếu quây tròn. Tôi không hồi hộp, lo lắng. Rút điếu thuốc lá *Ruby Queen* trên túi ngực — nhờ dẫn thân, tôi đã có tiền mua cả gói *Ruby Queen*, mấy hôm nọ viên mơ, hút thuốc lá lẻ; dẫn thân hạ viên mơ một keo—tôi quẹt diêm mời thuốc. Nhả khói và nhìn khói bay, tôi thấy Ngọc đang nhìn tôi mỉm cười. Nàng chưa bị toét mắt. Mắt nàng vẫn như *dáng thuyền soi nước*. Thuyền nghe, em yêu dấu. Đừng là ghe. Ghe kỳ lắm. *Mắt em như dáng thuyền soi nước*. Mắt em đẹp tuyệt vời. *Mắt em là một giòng sông, Thuyền anh bơi lội trong giòng mắt em*. Cảm khái, tôi liệng cuốn *Les Moustiques* đi. Không nên để loài muỗi đốt người yêu. Chị Phượng đã sửa soạn xong. Chị bảo tôi :

— Mình đi !

Đôi tai tôi nóng bừng. Tôi không thể khô hài, không thể anh dũng được nữa. Bây giờ, tôi thật là tôi, là Vũ văn Long không bút hiệu chẳng bút tiệm. Là tôi khờ khạo, ngu ngơ, đần độn và... mơ mộng. Tôi lắc đầu :

— Thôi chị ạ, em ở nhà.

— Giận rồi, hả ?

— Không.

— Thế sao không đi đón con Ngọc ?

— Em... em... sẽ chả biết nói gì...

Chị Phượng cười. Nụ cười thật đôn hậu. Chị nói :

— Xấu hổ à ? Đừng sợ, Trương Chi !

— Long, Vũ văn Long.

— Đừng sợ, Long ! Con Ngọc thích cậu nói chuyện với nó. Cậu phải tập nói rồi mới biết nói.

— Vâng, em sẽ tập.

— Và tôi nhất định ở nhà. Chị Phượng không trách móc. Buổi tối hôm ấy, tôi nằm sấp trên ghế bở hướng tầm mắt sang Ngọc. Nàng cũng nằm sấp

trên ghế bở hướng tầm mắt sang tôi. Chúng tôi nhìn nhau qua lớp vải màn. Nói với nhau bằng những cái chớp mắt. Tôi tưởng tượng vải màn là lớp sương hồng tình ái. Tôi thức trong chiêm bao. Cuộc đời đầy, cuộc đời thần tiên và mộng mị. Một giây trở giấc, tôi thấy phảng phất mùi da thịt người yêu trong vùng mộng của cậu trai vừa lớn. Tôi nhắm mắt. Ngủ ngoan.

năm

TÔI KHÔNG THÍCH DẪN THÂN NỮA. MÀ CHỈ KHOÁI VIỄN MƠ. KHI yêu, người ta chẳng muốn làm việc gì ngoài công việc nghĩ tới người yêu. Tôi chán ngồi dưới mái nhà lợp bằng fibro-ciment, thấp lè tè ở Phủ Đặc Ủy Di Cư ghi những tên Nguyễn thị Mít, Lê văn Ổi vào phiếu lý lịch. Chán quá rồi. Tôi không thiết cái khoản lương chấm công năm chục bạc mỗi ngày, trừ chủ nhật. Câu hát vọng cổ diễn tả tâm sự nát bời của Trương Quân Thụy bên mồ Thôi Oanh Oanh mà ông bố giang hồ của tôi thường tay đàn, miệng ca vào những buổi chiều tương tư Nam Kỳ như vậy: *Ôi, hạnh phúc con người ta đâu phải ngựa xe áo mào mà chỉ tìm thấy trong cặp mắt giai nhân*. Tôi cho là đúng. Tôi vốn chiêm ngưỡng sự nghiệp cách mạng toàn diện của Nguyễn Huệ, đọc *Tiêu Sơn tráng sĩ* tôi thù ghét anh sư giả hình Phạm Thái thậm tệ. Anh này phản cách mạng dân tộc, đồ hủ nho. Nhưng tôi rất bằng lòng khi Phạm Thái thất tình. Anh ta bỏ giấc mộng phò Lê Chiêu Thống, bỏ đảng Tiêu Sơn, bỏ lớp áo sư giả hình, ngồi câu cá bên bờ sông với hồ rượu đầy, say say tỉnh tỉnh, bắt chước người si tình thời Tam Quốc, nốc rượu suy tôn tình yêu: *Chí lớn trong thiên hạ không đầy đôi mắt mỹ nhân*. Người đời xưa bỏ rơi chí lớn để đi mê gái. Người đời sau há không biết bỏ đồng lương chấm công?

Và tôi nằm ỉ trên ghế bở ở Nhà Hát Tây, nằm ỉ trong vùng mộng tưởng của tôi. Chỉ vì yêu em Ngọc. Khi yêu, người ta lười biếng và không sợ đói rách. Hai chúng ta nhìn nhau suốt ngày. Xa nhau một phút tưởng chừng thương nhớ một giờ. Em là tháng giêng của xuân hồng đời anh. *Tháng giêng ngon như một cặp môi gần*. Xuân Diệu bảo thế. *Tôi sung sướng nhưng vội vàng một nửa*. Vội vàng thế nào, tôi không hiểu. Vội vàng trong tình yêu chắc chắn thế giống vội vàng trong ca dao, « Đi đâu mà vội mà vàng, mà vấp phải đá mà quàng phải giày. Thùng thính như chúng anh đây, Chẳng đá nào vấp chẳng giày nào quàng. », trong tục ngữ « nhanh nhẩu đoảng, thực thà hư ». Tôi nghĩ mình không nên vội vàng. Vì mình đã được yêu. Mình đã gặm cỏ non tháng giêng, mình cứ nhai nha nhai lại như con trâu, con bò.

**duyen
anh**

(Còn nữa)

trở thành thuần cao

— Cháu năm nay 17 tuổi mà chỉ được 1m45 thôi. Phải cái tội lùn bạn cháu trên có khi bắt khóc vậy đó. Nhờ bác sĩ chỉ giùm cháu tập thể dục để được cao thêm ?

THUẦN
(B.-Đ.)

17 tuổi mà mới cao 1m45 thì quả là có hơi lùn. Cháu nên uống thêm thuốc bổ xương loại có Calcium và Vitamine C + D. Phải năng bơi lội, kéo Extenseur, leo dây và đánh Barre-fixe. Hy vọng năm tới cháu sẽ đạt tới mức lý tưởng 1m58.

đừng nghe xúi bậy

— Cháu thường nghe người ta bảo mắt bị cận thị mỗi đêm trước khi đi ngủ nhỏ một giọt nước chanh (nguyên chất) vào mỗi mắt sẽ sáng và trong.

— Cháu nhớ ở một mục trả lời thắc mắc của báo nào đã nói da mặt nhờn và mụn rửa mặt bằng một thứ Savon ngày nhiều lần sẽ hết. Vậy phải dùng Savon nào ?

THÙY
(Đà Nẵng)

NGUYỄN TUẤN ANH

— Mắt cận thị chỉ có cách đeo kính thuốc cháu ạ ! Ai lại giở một giọt nước chanh vào mắt. Nhiều khi ngồi ăn vặt một miếng chanh không khéo, 1 giọt nhỏ bắn vào trong mắt, cháu không thấy sót ư ? Trong nước chanh có Acide Citrique, tuy rằng nhẹ vẫn đủ sức tác hại cửa sổ của tâm hồn.

— Muốn chữa mụn mặt và da nhờn nên dùng sà phòng Acnomel.

hiều bệnh quá

Năm nay cháu 15 tuổi mà nặng 36kg thì vừa hay thiếu ? Thân hình cháu ốm yếu, bây giờ cháu muốn mập mập, mạnh khỏe thì phải dùng thuốc gì hoặc phải làm cách nào ? Cháu thường sổ mũi, và mỗi khi nằm ngủ, cháu hay nghẹt mũi, thưa Bác sĩ tại sao ? Những khi cháu nằm nghỉ, một lúc đứng dậy thì thấy chóng mặt. Thưa Bác sĩ tại sao chóng mặt, muốn thế phải làm sao ? Còn sổ mũi và nghẹt mũi phải dùng thuốc gì mới mau hết ?

NGUYỄN VĂN HIỀN
(Gia Định)

Điều thắc mắc của cháu đang hỏi tôi, tự cháu đã tìm được lời giải rất đúng. Có rất nhiều loại thuốc bổ làm cho khỏe và mập kè một ngày không hết. Có thể tạm dùng dầu cá viên, như Sevensea hay Moruton. Sổ mũi thường là triệu chứng của bệnh cảm cúm. Nhưng nếu thường xuyên và lại hay bị nghẹt mũi thì đó có thể là 1 sự biến ứng (Allergie) hay bệnh viêm xoang mũi (Sinusite). Có thể dùng thuốc loại Antihitaminique như

Phénergan và thuốc nhỏ như Phinex, Privine, Biphédrine v...v... Chóng mặt có thể là triệu chứng của 1 bệnh gây ra bởi sự rối loạn các nhĩ thạch trong tai (Maladie de Ménière) hoặc do thiếu máu, yếu tim v.v... Muốn chữa cần biết rõ căn nguyên. Tạm dùng Bromanautine, Épanal, các thuốc vượng tim như Pressyl, Coramine hoặc bổ máu như Hépatone v.v...

mắt và mũi

1 — Cháu thường nháy mũi « vào lúc tối » trước khi đi ngủ và sau khi thức dậy bất cứ trưa hoặc sáng. Trước khi nháy mũi, thường nhột trong mũi và cơn nháy kéo dài năm sáu cái. Nháy mũi cũng thường chảy nước mũi.

2 — Mỗi khi làm bài, hoặc ngồi nghe thầy (giáo sư) giảng bài trên bảng là đôi mắt cháu bị cay và mờ đi. Đôi khi cũng chảy nước mắt và bắt chầu phải nheo mắt lại nhìn chữ trong bài hoặc trên bảng, cháu trông thấy như hai chữ nhập nhau. Cháu kính mong bác sĩ giúp cháu cho khỏi các bệnh ấy.

TỔNG LỆ ÁNH
(Tân Sơn Nhất)

1. Đó là triệu chứng của mục tạt cận thị đấy. Cháu nên đến ngay bác sĩ nhãn khoa để đo kính. Chảy nước mắt là vì mắt mỏi do sự điều tiết cố gắng và quá lâu.

2. Có thể cháu bị biến ứng (Allergie). Bệnh này tiếng Pháp gọi là Rhume des foins hay Rhinite allergique. Nên uống Sirop Phénergan, Allergina, Delta cortril và nhỏ Rhinex.

hơi gầy

Năm nay cháu 18 tuổi cao 1 thước 50 nặng 36 ký cháu thấy cũng không lớn, như vậy có phải nhỏ không bác, gầy

nữa phải không bác, nhờ bác chỉ hộ ? Cháu thích thể thao như bơi lội, vũ cầu v.v. Nhưng không đủ phương tiện. Bác chỉ cho cháu nha bác.

Con gái 18 mà chỉ cao 1m50, nặng 36 kg thì quả là gầy ốm. Nên uống thuốc sán lãi trước rồi dùng thuốc bổ như Carnolysine một thời gian khá dài chừng 1, 2 tháng liền. Bác đành chịu ! Vì bơi lội, vũ cầu là những môn thể thao bình dân và ít tiền nhất mà cháu cũng không đủ phương tiện thì có lẽ chỉ còn cách cuối cùng là mỗi sáng dậy sớm làm vài chục động tác thể dục từ chi hoặc nhảy dây.

làm đẹp

Năm nay cháu 16 tuổi hiện học trường nữ trung học công lập Saigon. Khoảng 3 năm trước đây, sau lần nghỉ mát ở Đà Lạt về, mặt cháu đột nhiên nổi mụn đầy, trông mất cả thắm mỹ. Đến nay những mụn ấy đã bớt rất nhiều, nhưng thay vào đó là cái vết thâm đen do mụn để lại, trông cũng khó chịu vì mặt cháu trắng, vết thâm lại đen, nên rất dễ nhìn thấy. Vậy thưa bác sĩ, xin bác sĩ vui lòng chỉ cho cháu cách điều trị để mất hết các vết thâm ấy.

HẢI NGUYỆT
(T.V)

Cháu nên dùng Phiso-hex để rửa các mụn đó hàng ngày, cùng với sà phòng Dermacide hay Acnomel. Uống thêm Delta cortril, Vitamine C Périactin và một 1 chút trụ sinh như Auréomycine chẳng hạn.

BỆNH MỚI LỚN NHỚ GIÙM

Viết câu hỏi trên một mặt giấy. Viết gọn và ngắn. Đừng cà kê để ngóng với bác sĩ. Đừng hỏi những câu mà bác sĩ đã giải đáp các bạn khác rồi.

cho tôi

Cho tôi xin nửa cuộc đời
Nửa trăm năm để bên người, người xưa
Cho tôi xin nửa giao thừa
Nửa đêm năm mới em vừa lớn lên
Cho tôi xin nửa mùa xuân
Nửa ưu tư, một nửa miền đau thương
Cho tôi xin nửa phố phường
Để riêng tôi đứng bên đường chờ em
Cho tôi nửa phút êm đềm
Nửa giây thấy mắt, môi mềm qua đây
Cho tôi nửa chiếc khăn tay
Chia đôi nỗi nhớ những ngày vắng nhau.

TRẦN LINH

đợi chờ

Anh đứng ở bên cầu
Chờ em mà chẳng thấy
Trời tháng giêng mưa bay
Nỗi buồn lên cao mãi

Dưới sông con nước chảy
Cõi lòng anh ai hay
Tình ơi tình với với
Mưa càng lúc càng dài.
AN CHÂU LAN

những chiếc lá

Rơi trên mái tóc em
Rụng xuống dấu chân em
Rớt trên thềm cỏ dại
Đồ hoài một chiều êm...

viết cho bé

Ba năm trời xa bé
Lòng buồn như cây me
Ước gì là gió nhẹ
Về hôn bé — đêm hè
TRẦN PHƯỢNG VŨ

bước về

Đường trở về vẫn hàng dâu xưa
Và con đường đá cuội trắng ngậm ngùi
Thế mà em ngỡ như hàng Yên Chi
nhìn em giận dỗi
Hoa bàng khuáng tím buồn nở nhiên
hơn nên chợt đứng em thấy mình xa lạ
Dù những thân thương vẫn vương mắc
trên khắp lá cỏ đầu cành

Oi! Lần trở về sao em không chán
sáo rộn ràng reo tiếng chim khuyên
Sao em không hai bím tóc nơ hồng
dong đưa gọi thật to lên con nhà mắt ngọc

Mà bằng những bước chần chừ
lên
Bằng nhịp thở nghẹn ngào em trở lại
vườn xưa
Oi! Chừ thì tóc dài mắt mờ biết dẫn
đo suy nghĩ

Nên vườn xưa lá cỏ chùng như xa lạ
phiên sâu
Nên âm thầm em khóc cho nước mắt
loang may

HÀ THU THỦY

giữa im lặng

con mơ nhỏ bay qua thành phố ấy
không để lại gì hơn làn gió thoảng
như muốn đời, như vĩnh cửu là sự im
lặng của em
trong cơn mơ người không hiểu gì đâu
và những nhánh khổ đau cũng chẳng
em im lặng ngắm sự có đơn tuyệt diệu
đằng kia
đó là những lá xám lớn lên từ một
ngày lạnh lẽo
đó là những lá chết ngủ vùi trong một
thoáng không còn tên
và đó cũng chính là em, nơi này, tóc
bay ngàn ngơ
thì người cứ bình thân thể đi
bởi phải chẳng có sự tuyệt vời riêng
của những điều không nói
em cũng sẽ là em với yên ổn xưa
an nhiên thế ấy,

như thể chưa từng nghĩ ngợi, bao giờ
người dừng hỏi gì về một đời lá úa
dừng nói gì về « nỗi hạnh phúc một
ngày có nhỏ dẫm lên »
hãy cứ để em đóng lại cái ngăn nào
vừa mở

và sẽ khóa kỹ

và sẽ bỏ đi

và sẽ mơ giữa bước chân qua những
nấc thang nào hụt hẫng
DU MÙA ĐÔNG

trên đỉnh trời yêu mến

Tặng Khanh

buồn thật nhẹ trên hàng cây lá
mùa mưa về gieo những khúc tình ca
hương ngọc lan vừa thoảng ở hồn ta
con đường nhỏ giăng màu mây tình tự
còn nhớ không những ngày nào xưa cũ
ta thật buồn cho nắng xuống đây vai
ngọn nển hồng người thấp ở đầu ngày
đủ thấp sáng một tuổi đời vừa lớn

hoa đã kết ở đỉnh trời mơ ước
địu dàng trong dáng áo lụa trên đời
mộng thật vàng hạnh phúc ở tầm tay
tóc buông xuống đan thật nhiều thương
mến

hãy im lặng để lòng còn nhớ mãi
đóa tường vi vừa hé nụ trong hồn
muộn phiền xưa hãy vứt bỏ sau lưng
và nhắm mắt ngủ trong vườn kỷ niệm
KHANH HƯƠNG

giờ ra chơi

Tiếng chuông reo xin em dừng đi vội
Để nắng về mắt sẽ thoáng long lanh
Chiếc kẹp hồng chưa kết lá màu xanh
Nên gió lộng, tóc buông dài vội vã
Miệng chưa cười để cho hồn nghiêng ngả
Thì môi kia nên khép lại vờ vờ
Chút giận hờn chất chỗ để thành thơ
Để cho má thêm hồng lên tuyệt diệu

Miệng cắn tay, chân bước theo nhịp điệu
Đừng cho hồn thức giấc bởi lá rơi
Cứ cúi đầu e thẹn để mình tôi
Gọi thật nhỏ khi em vừa đi tới

Em hãy đến bên tôi cùng gió mới
Để ấm lòng một chút của loài chim
Để tay đưa gỡ những sợi tóc mềm
Đang rối loạn ở trên vàng trán nhỏ

Rồi dịu em đi trên đường lá cỏ
Chung quanh trường bóng mát phủ
hành lang

Chuông reo và em bỗng vụt chạy ngang
Bỏ tôi đứng — ôi! người em bé nhỏ.

NGUYỄN THỦY

(Trích trong tập thơ Mùa Phượng Vĩ)

hát theo nụ nhớ

chợt nghe từng nụ sưng buồn
gửi theo nỗi nhớ dâng nguồn cơn mơ
hàng cây nhỏ giọt ở thờ
đạo cao tiếng hát thoảng chờ cổ nhân
tình xưa bỗng chốc ân cần
lối xưa chờ đón hương sầu đứng phai
tuổi nguồn yên vắng hay tay
ai nghe dấu nhớ vừa say rượu nồng
buổi chiều đôi dấu nướng song
có người ngồi đếm nụ thông mong chờ.
QUỲNH THÈ

TỪ KẾT TƯỜNG

ba

- Đi năn nỉ đi Cúc Huyền giùm cậu.
— Lại xạo. Chuyện gì phải tới Hạnh năn nỉ ?
— Cậu chọc cho người ta giận mà không biết xin lỗi, cháu phải len lén chạy theo năn nỉ hộ cậu đấy.
Lũy đứng lên đi ra thềm, Hạnh cũng vừa tụt xuống khỏi khung cửa sổ. Lũy thấy một chiếc ghế kê bên dưới. Hạnh một tay ẵm búp bê một tay xách chân con chó. Lũy tắc lưỡi :
— Trời ơi, con chó của cậu mua mấy ngàn đồng đau muốn chết mà Hạnh xách chân như vậy nó gãy chân mất làm sao mà chạy được ?
— Không sao, chứ con búp bê của đi Cúc Huyền có chạy bao giờ đâu.
Lũy lờm :
— Nói bậy. Búp bê thì người ta phải ẵm, còn chó thì phải chạy.
Hạnh cười :
— Bộ cháu ẵm không được à ?
— Cứ bấm vào pin thì nó chạy, không cần phải ẵm.

— Cháu thích ẵm thôi.

— ẵm đâu. Hạnh xách bốn chân người ta chông gọng như thế mà bảo ẵm.

Hạnh cười, đặt con chó xuống ghế. Lũy bước tới hỏi :

— Thế Cúc Huyền đã hết giận cậu chưa ?

— Cậu đoán thử xem.

Lũy đưa hai tay lên trời :

— Ai mà đoán ra chuyện đó.

— Thế mới bảo cậu đoán thử. Nếu cậu rõ hết thì kêu đoán làm gì.

Hạnh cười khúc khích :

— Cậu đã chịu thua chưa ?

— Chứ bao giờ mà cậu ăn cháu được đâu mà không chịu thua.

— Cậu làm bộ nịnh người ta, khôn ghê.

— Cậu khờ nhất thế giới.

Hạnh khoái chí cười vang. Xong Hạnh nói :

— Yên chí đi, đi Cúc Huyền giận cậu ít nhất là một tuần lễ.

Lũy dờ người ra :

— Sao lại giận nhỉ ?

— Cậu không biết thì ai mà biết.

— Cậu không biết thiệt mà. Hạnh có biết không ?

Hạnh dài môi ra cười :

— Nếu không nhớ thì cậu sang nhà đi Cúc Huyền mà hỏi, còn Hạnh nhẽ định là không biết rồi, vì biết sao không ?

Lũy lắc đầu. Hạnh cười khúc khích :

— Vì Hạnh vừa « ẵm » được của đi Cúc Huyền những hai chục bạc bảo đừng tiết lộ cho cậu biết điều mà đi Cúc Huyền giận.

Lũy anh dững võ vào túi áo mình :

— Hạnh nói đi, cậu cho gấp đôi đi Cúc Huyền.

Hạnh lắc đầu :

— Gấp triệu lần Hạnh cũng không thể nào nhận lời được, vì như thế Hạnh trở thành ác tâm. Bà phù thủy Ba cho lúc này sẽ tặng Hạnh một cây roi tre ngay. Không dám đâu.

— Hạnh về phe với Cúc Huyền hả ?

— Dĩ nhiên.

— Rồi Cúc Huyền đưa Hạnh đi phố, xem ciné ăn kem, kể chuyện Bạch Tuyết và bảy thằng lùn cho Hạnh nghe?

Hạnh nhíu mày hỏi lại:

— Cái đó chắc di Cúc Huyền không biết đâu.

— Tùy ý Hạnh chọn lựa bên ta hoặc bên địch.

Hạnh cười:

— Cậu ghét di Cúc Huyền lắm hả?

— Cậu không ưa con gái hay giận. Hở một tí thì giận, thì giờ đâu người ta theo dõi.

— Thì cậu cứ tảng lờ đi. Hơi đâu theo dõi cho nó mệt. Bây giờ cậu đưa cháu đi chơi phố, đi ciné, đi ăn kem. Cam đoan tối về cậu sẽ quên ngay. Tha hồ cho di Cúc Huyền giận.

Lũy lắc đầu ngời xuống thềm. Hạnh cố gắng quít sợ Lũy giận không đưa đi phố nên ngời xuống theo kéo tay Lũy năn nỉ:

— Hôm nay là ngày sinh nhật của cháu. Cậu không chịu cháu được sao?

— Được chứ, nhưng nếu Hạnh theo phe cậu, đừng theo phe của di Cúc Huyền.

— Cậu ghét di Cúc Huyền lắm hả?

— Cậu không ưa.

— Sao lại không ưa, di Cúc Huyền đẹp này, hiền này, dễ thương như thế mà cậu không ưa, cậu không biết chứ di Cúc Huyền là hoa khôi trường Huyền Trân Công Chúa đấy, Mẹ nói giờ tan học tụi con trai đứng xếp hàng chờ di Cúc Huyền trước cổng. Hôm trước có một thằng con trai đi xe đạp rề rề phía sau di Cúc Huyền tới gần nhà gặp cháu đi trên xe ngựa cháu chọc quá xá. Cháu đang ăn dầu, tiện có mấy cái vỏ dầu cháu ném vào lưng anh ta. Khi xuống gặp di Cúc Huyền cháu hỏi bộ «bỏ» của di đấy phải không. Di Cúc Huyền mắc cỡ trốn cháu mấy ngày liền.

Lũy cốc vào đầu Hạnh mấy cái:

— Cháu còn nhỏ xíu, biết gì mà xen vào chuyện người lớn.

Hạnh cong môi cãi:

— Cái thằng đó cháu biết, nó nhỏ xíu à. Nhỏ hơn cậu nữa.

Lũy ôm hai tay vòng lấy đầu gối mình, nhìn những cọng mây cao trên trời lơ lờ bay hỏi:

— Rồi Cúc Huyền có nhận thằng đó là kếp không?

— Kếp là gì?

— Kếp là bỏ ấy. Cháu khờ quá.

— Ở trên này cháu không nghe ai nói kếp, họ nói bỏ không à.

Di nhiên di Cúc Huyền đâu có chịu, mấy bữa sau hình như di Cúc Huyền gây lộn với thằng đó nên không thấy nó đi theo nữa.

— Thằng đó ra sao?

— Cậu hỏi làm gì?

— Hỏi chơi.

— Nó nhỏ xíu. Học bằng lớp di Cúc Huyền ở trường nam trung học.

— Cậu không hỏi thân thế sự nghiệp của nó. Cậu hỏi mặt mũi ra nó làm sao?

— Mặt thằng đó hả. Như mặt con gái ấy. Đo đờ.

— Vậy là mặt gà mái. Mai mốt cháu gặp Cúc Huyền thì nói di Cúc Huyền có bỏ mặt gà mái. Đẹp trai ác. Chắc chắn di Cúc Huyền sẽ cho cháu bốn chục.

— Nhưng thằng đó đâu có phải là bỏ của di ấy.

— Ăn nhằm gì. Nhiều khi Cúc Huyền làm bộ chứ dám thiệt thằng đó là bỏ của Cúc Huyền lắm chứ bộ.

Hạnh không biết «ác tâm» của Lũy, tưởng đâu Lũy bày ra cho Hạnh có chuyện để đùa di Cúc Huyền. Hạnh khoái chí nhảy cồm lên:

— Mai mốt lâu thấy mồ. Chiều nay cháu qua hỏi di Cúc Huyền liền.

— Ừa, hỏi liền cháu sẽ được bốn chục ăn kẹo.

— Bây giờ cậu đưa cháu đi chơi đi. Nói hoài một lúc cậu quên. Nhắc cậu mãi, khó cả cổ.

Lũy đành gạt đầu bảo Hạnh vào nói với chị Thục. Một lúc Hạnh trở ra với áo đầm mới, nón mới. Cầm theo một cái bóp nhỏ lủng lẳng. Chị Thục bảo:

— Cho nó mang theo cái bóp để đựng kẹo. Nếu muốn hà tiện đi qua chỗ nào đó bán kẹo cậu Lũy giả vờ tránh đi, không thì chết đấy.

Hạnh mắc cỡ chạy tuốt ra cổng đứng chờ Lũy. Ra đường Lũy giao với Hạnh trước:

— Đi bộ, liệu có đi nổi không, chứ chả có đi xe đâu.

— Cậu đi tới đâu cháu đi tới đó. Tưởng mình cậu đi bộ hay à. Cháu đã từng đi bộ với di Cúc Huyền khắp thị trấn vòng ra biển rồi trở về mà chả có mỗi chân gì hết trơn.

Lũy vheo mũi:

— Sao việc gì Hạnh cũng nhắc tới di Cúc Huyền hết trơn vậy?

— Tại cháu chơi thân với di ấy.

Lũy gục gặc đầu. Những đám mây trên cao như chói nắng. Lũy yêu những đám mây trắng cao lơ lờ đó, giữa một bầu trời rộng bao la ngút mắt nhưng đám mây như chẳng hề chú ý tới một nơi nào sẽ dừng chân lại. Mây trôi và cứ trôi. Những đám mây lang thang như Lũy.

tu ke
tuong

(Còn tiếp)

trong nhật ký của Quỳnh

truyện dài: ĐÌNH TIẾN LUYỆN

52

Cái thành phố mà tôi đang thấy tiếc khi người ta mở rộng các con đường và dần dần các hàng cây bóng mát đi. Cái thành phố mà công viên đã nhỏ lại nhỏ hơn và cây cối chả còn ai chăm sóc, cây cỏ héo úa.

Tôi thích được nghe nhạc trong vườn, ngày mai thế nào tôi cũng vác cái cassette của anh Uy đi theo.

chủ nhật, 4-4

Một chủ nhật thật ngắn, chỉ như tôi vừa vượn vai một cái và buông tay xuống. Hết một ngày chủ nhật. Thoải mái và lắm điều vui. Cả bọn chia nhau làm hai tốp như đã dự định, cuối cùng con Thuýên công bố kéo theo được ông anh họ (đúng nghĩa họ hàng) có xe bốn bánh, cái xe Honda bé bằng con rùa đã nhét bốn mạng với ông tài về tình nguyện là 5, thế mà cả bọn còn đua nhau gửi theo các xách tay. Tôi và nhỏ Đông chở nhau trên chiếc P.C. chậm chạp bò theo cả bọn. Cả thấy là

đình tiến luyện

53

12,7 cô và 5 cậu, chúng tôi khởi hành lúc 7 giờ 30 nhưng phải khoảng 8 giờ mới ra được khỏi thành phố, khi nắng đã đầy đường.

Lâu lắm không thoát ra khỏi cái cảnh chật chội của thành phố, ra tới xa lộ đầy gió tôi thấy khỏe cả người. Vườn nhà ngoại của Hạ rộng ngoài sự tưởng tượng của tôi và Đông. Tuy cả bọn... vô duyên hết sức, chẳng phải mùa măng cụt, cũng chẳng có dâu hay chôm chôm, nhưng cả bọn được một dịp tha hồ đi tung tăng trong vườn rộng. Có các ông con trai thật là mất tự nhiên, mất tự do... con gái, nhưng kể ra không có cũng... buồn. Và một chuyện nửa khó chịu nửa khôi hài đã làm cho ngày chủ nhật trong vườn cây Lái Thiêu của tôi có nhiều điều để nhớ.

Tôi và nhỏ Thực cả mấy năm học cùng lớp, có năm ngồi cùng bàn, thế mà ít thân với nhau, chỉ thỉnh thoảng có chuyện bỏ ra tranh luận cãi cọ nhau thì có vẻ « thân » hơn thôi. Hôm nọ tôi đi phố gặp Thực ở trong một tiệm nước cùng với cậu em trai suýt soát tuổi nhưng có vẻ cao hơn chị. Cậu em tên Thúc. Tôi có ngồi uống hết một chai coca

54

cùng bàn với họ. Không ngờ hôm nay Thực cũng kéo em theo để làm tài xế. Thúc, cái nhìn của hắn ta trong vườn măng đã báo hiệu cho tôi biết, chú bé này sắp lòi thối rồi đây. Theo đúng nguyên tắc ra thì hắn phải gọi tôi bằng chị, xưng em, bởi tôi là bạn của Thực, chị hắn. Thế mà « cậu » bé lại cứ gọi Quỳnh tiếng không và xưng tôi tự nhiên. Tôi thì thực ra cũng chả phải là thêm lên mặt chị làm gì, nhưng tự nhiên muốn « dạy dỗ » hắn. Tôi ghé tai Thực khẽ bảo, nè bồ, bảo với cậu em bồ... lễ phép một chút nhé, không ai là bạn với hắn đâu mà cứ gọi tên người ta trống không. Thực bảo, nó quen thế đấy. À, cậu bé quen thế. Lúc cả bọn qua cây cầu ván hẹp bắc ngang vườn, tốp trước đã đi xa, chỉ còn tôi và Đông rẽ đàng đi sau (Thực mấy lần cứ muốn chia đôi tôi và Đông ra). Khi thấy Thực đã đi qua cầu rồi còn trở lại tôi đây Đông và bảo Đông nhập với bọn đi trước mau lên. Thực có vẻ mừng ra mặt tiến lại gần phía tôi gợi chuyện. Tôi ghét những người đi chơi mà cứ như là chạy đua, tôi ưa những ai thông thả. Tôi cười thâm trong bụng. Tôi chưa lớn lắm để quen với những lời tán tỉnh của

bọn con trai, nhưng tôi cứ hay nhìn ra cái ngó ngàng của họ. Tôi không hiểu, phải chăng khi mà mình «thăm» những điều ngó ngàng ấy, là mình đã «cảm» rồi? Thức đang ngó ngàng, tôi chờ Thức ngó ngàng hơn để kê tủ vào miệng hẳn. Thức đến gần bên tôi hơn, làm như nếu tôi không đang bước đi thì hẳn có thể là đưa tay nắm lấy tay tôi và nói điều gì. Tôi hơi mất bình tĩnh, và thay vì định «dạy dỗ» hẳn thì tôi lại phải vội vã kêu Đông cầu cứu.

Đó là điều có vẻ ngó ngàng thứ nhất của «cậu nhỏ» Thức. Sau bữa trưa ăn bánh mì và ngồi nghỉ dựa gốc cây nói chuyện vặt, buổi chiều chúng tôi ra bờ sông thuê xuồng để qua bên kia sông hái dứa nước và mua mía cây. Chúng tôi 12 người thuê ba chiếc xuồng, chiếc thứ nhất có 4 người, không có «lái đò», chiếc thứ hai có Thục và 1 người nữa cùng với ông «lái đò». Chiếc thứ ba là có tôi và Đông cùng hai cô và 1 cậu khác nữa là 5, thế mà cái anh chàng Thức cứ nhất định đòi lên xuồng của tôi làm «lái đò». Cả bọn trên xuồng tôi là lối phân đôi, định đi thăm xuồng người ta nữa sao. Cả bọn cười rúc rích

trong nhật ký của quỳnh

khẽ liếc tôi. Tôi ngượng chín người. Cái ngó ngàng của cậu em trai Thục quá lố làm tôi bực cả mình.

Nghĩ lại, bây giờ tôi bỗng cảm thấy vui vui. Lúc chia tay nhau ở vườn măng Lái Thiêu, chúng tôi đem chia nhau vài ba trái xoài xanh và tầm duộc đã ăn chát cả miệng, chúng tôi chia nhau cả niềm vui với một chút nắng râm đỏ trên má đấm con gái. Ngó ngàng nữa, lúc tôi bỏ cái mũ cỏ xuống chải lại mái tóc thì chẳng biết bàn tay nào bỏ vào một bông hoa tím vừa mới ngắt ở bờ bụi đại từ bao giờ. Chắc là «ông» Thức. Song tôi vẫn nhặt cả bông hoa tím ấy bỏ vào trong cái xách tay mang về.

Tôi đang buồn ngủ chửu cả mắt — Ngày mai chắc là ngủ trễ học mắt không chửng.

thứ ba, 6-4

Mấy ngày hôm nay tôi thấy trong người hơi mệt một chút. Cái hôm ở Lái Thiêu về đôi mắt đau rã rời luôn. Buổi chiều nằm ôm cuốn sách mà không học được chữ nào cả. Khi nhìn ra ngoài cửa sổ mới giật mình thấy dàn hoa giấy trước cổng chóng nhớn quá. Mới hơn một tháng khi nó còn bò chưa hết cái cổng, thế mà bây giờ nó đã vươn cao lên, có ngọn còn sà cả xuống sân. Chắc là ngày mai tôi phải nói với anh Uy bắt những ngọn thấp ấy bò lên dàn ngay mới được. Hoa giấy chả là thứ hoa quý hóa gì, tại có lẽ nó dễ trồng. Và ở thành phố, tôi nghĩ, trồng nó mát mẻ, dễ chịu và đẹp hơn ở bất cứ trên bờ dậu của khu vườn rộng nào, vì ở đây những đất người đứng đã chen chúc nhau, tìm một khoảng đất, có một khu vườn nhỏ để trồng cây là quý hóa lắm rồi. Nhắc tới những công viên, bây giờ chỉ còn là điều thêm muốn. Tôi đòi mãi bố mới chịu xây thêm cái dàn ở trên cổng và cách đây vài tháng

trong nhật ký của quỳnh

tôi đã phải năn nỉ anh Uy sang... làm quen với cái nhà ở đầu ngõ có trồng hoa giấy, cái dàn hoa mà mỗi khi về học qua tôi lại thèm. Anh Uy xin được vài cành già và về ươm hoa nó bò đầy trên cổng. Từ khi có những chùm hoa đầu ấy, tôi đâm lười thay nước ở mấy lọ thả câu «trâu bà» trước cửa sổ, một lọ cây đã héo, có lẽ tôi phải thay đất và xin nhỏ Đông vài cây «móng tay» và trồng thay vào đấy.

Sáng hôm qua nhỏ Thục, nó vừa cười vừa nói bảo em tao gửi lời hỏi thăm mày. Tôi hét lên và bảo nó phải về dạy dỗ ông em cẩn thận. Mấy đứa túm lại trên tôi: «bà chị lên mặt dữ thế». Thật buồn cười. Tôi cứ cho là chuyện ngó ngàng, thỉnh thoảng, cũng vui lắm đấy chứ.

Ông Uy hôm nay cái mặt bí xị ghê; mới về là lủi thủi leo lên lầu rồi đóng cửa phòng tới tối, cho đến khi đèn lên mới chịu bò xuống ăn cơm. Chắc là «được» bà Hạnh giận rồi chứ gì.

(Còn nữa)

C H A P P H Ô

tuổi ngọc

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN
Chủ nhiệm: KIẾN VÀNG

đố vui để học

Điều Khiển Chương Trình : (Thầy Lê Quang Đệ) cho một câu đồng nghĩa với câu «Mèo lớn chuột con»

Toán B : Đầu voi đuôi chuột.

ĐKCT : Sai. Toán A có quyền đáp.

Toán A : Vô quyết dày móng tay nhọn

Giám Khảo : (Thầy Liêu Kim Sanh):

Đúng.

Trước khi Thầy Giám Khảo phán đúng Kiến Em đã đáp là «Mặt của mướp đắng» hay là «kẻ cướp bà già» Khi Kiến Em biết đáp không đúng, nó bắt KV giải nghĩa câu đúng của thầy, KV. dốt nhưng chẳng nhẽ lại tát nó mà mắng át : im đi ! Vậy nhờ bạn nào giải nghĩa giùm KV. Nếu không xin các thầy trong Chương Trình ĐVĐH đứng lên bực gỗ giảng dạy cho con, trước là để vui, sau là để học như các thầy chủ trương (Xin giới thiệu với các thầy, trong báo của con có mục «Trên Bực Gỗ, Dưới Bàn Học».

ngủ say như cá

Mấy bò có biết cá là chúa ngủ say hay không ? Chính ông đốc tra Mèo tên là Mít Tờ Shan Mồm tại Viện Bảo

Tàn vụn vật học ở Nữ Ước đã thử và cho biết phải đánh thức lâu hàng năm phút cả nó mới tỉnh dậy.

Và ông ấy kể lại: Một lũ cá nằm ngủ trong hốc đá ở bờ biển, tổ dùng đèn chiếu và gây nhiều tiếng động khác nhau để phá giấc ngủ của chúng, vậy mà tổ phải mất đúng 5 phút mới đánh thức được chúng (Khiếp, ngủ gì mà say thế! tổ bắt bỏ vào nồi cho ngủ kỹ hơn bi giờ)

HA TA

ý nghĩa của tên thành phố

TOKYO: Đô thành bên Nhật, có nghĩa là «kinh đô mới». Trong khi Kyoto có nghĩa là «kinh đô cũ».

ORENSE: Thành phố bên Y Pha Nho. Tên này phát xuất từ tiếng La Tinh Aurienris, với cội rễ là Aurum có nghĩa là «vàng». Chính nơi đây ngày trước người ta đã tìm thấy vàng.

NANKING: Tỉnh lớn bên Trung Hoa có nghĩa là «kinh đô miền Nam». Tỉnh này vốn là kinh đô nước Trung Hoa từ 1923 đến 1949.

JAPAN: NƯỚC Nhật Bản. Phát nguyên từ tiếng Trung Hoa Jih-pen, có nghĩa là «nguồn gốc của mặt trời». Tên cũ này đã bị người Hòa Lan phiên âm lạc thành Japan vào thế kỷ thứ 15, NGUYỄN TRỊNH ĐIỂM XUA (Đà Lạt)

thành phố đông dân nhất

Bạn có biết 10 thành phố trên thế được xếp vào hạng đông dân nhất không ?

Đó là :

1. Nữ-Ước : với 15.000.000 người.
2. Đông-Kinh : 10.000.000 người.
3. Ba-Lê : 8.197.000
4. Luân-Đôn : 8.172.000
5. Thượng-Hải : 6.700.000
6. Los-Angeles : 6.700.000
7. Chicago : 6.226.000
8. Calcutta : 5.909.000
9. Bắc-Kinh : 5.420.000
10. Moucou : 5.032.000

Nên nhớ Sài Gòn chỉ hơn 2.000.000 người mà thôi.

HỒNG-TRÁC (Sài Gòn)

kiến vàng ơi

HỎI : Kiến Vàng ơi, tại sao cứ «đến một tuổi nào» là y như rằng húi của lại phải hát bài làm quen con chó leng keng con chó thôi kèn con chó làm quen mi kẹp tóc ấy Kiến Vàng nhỉ ?

T. NHAN

ĐÁP : Ừa, cho «đến một tuổi nào» mà chả được nghe ai ca, chẳng nghe leng keng, cũng chẳng nghe thôi kèn, thì dân kẹp tóc làm sao ý nhỉ, hay là lại : «cái người gì mà kém thông minh».

HỎI : Kiến Vàng ơi, tại sao con người cứ ngủ nằm, dùng và mở mắt thì ngủ không được ư ?

B-NGA

ĐÁP : 1) Đứng cũng ngủ được và có khi đi còn ngủ được nữa là, cứ thử hỏi mấy ông anh ở quân trường mà xem — 2) Ngủ mà mở mắt đó là «nghề» của các đảng Nghị và Dân biểu (dân biểu mà hồng chịu nghe).

HỎI : Kiến Vàng ơi, làm sao biết mình đang buồn nhỉ ?

CH.KH

ĐÁP : Buồn là trạng từ đa nghĩa. Chẳng hạn như buồn cười, buồn ngủ, buồn rầu... (có chữ vân vân). Khi thầy giáo lấy thước kẻ gõ vào đầu, cô bé biết mình đang buồn cười. Khi có người cù mà không cười được : mình đang buồn rầu. Khi học mà trán hôn xuống mặt ben : biết mình đang buồn ngủ.

HỎI : Kiến Vàng ơi ! Mùa Thu hỏi câu này Kiến Vàng hoan hỉ mà trả lời dềng hoàng nhe ! « Trong những vị thánh của Thiên chúa giáo, vòng hào quang trên đầu vị nào to nhất ? » Cảm ơn Kiến Vàng nhiều.

LÊ THỊ MÙA THU (GD.)

ĐÁP : Tích kể lại rằng (không phải trong Cựu Ước) khi có một người đàn ông khai với Thánh Phê Rô (ông Thánh gác cửa thiên đàng) là đã có vợ, ông ta liền được Thánh Phê Rô mở cửa cho vào thiên đàng gấp. Dựa vào tích ấy K.V. trả lời, những Thánh không có vợ đều có vòng hào quang to bự trên

đầu. Còn các Thánh đã có vợ, chỉ có vòng hào quang bé tí xíu hoặc không có, vì dù sao, KV nghĩ, vòng hào quang cũng có sức nặng.

bạn biết chưa

— Nếu đem tất cả vàng trên thế giới phân phát ra, mỗi người sẽ lãnh được lối 600 đồng.

— Một đám mây đem lại mưa bão chứa 100.000 tấn nước và 6 tỷ giọt nước. (Xạo !)

— Cứ mỗi lần nháy mắt, chúng ta không còn thấy gì nữa trong 3/10 giây như thế trong thời gian còn tỉnh và thấy rõ, chúng ta lại «đui» hết 20.7

— Theo sự cân xứng của thân mình, con vịt là một con vật mạnh nhất thế giới — hơn cả loài người. Nếu nó có thân mình to bằng một người, nó có thể nhấc nổi một tạ nặng 60 tấn.

— Trong suốt kiếp sống, một con ong chỉ có thể sản xuất được 50 giờ ram mật. MINH (Sưu tầm)

tin về chò chơi droll

Sau khi hình vẽ của Kiến Em đã mang bày ở cửa tiệm, có rất nhiều bạn đã gửi về lời bàn, đặt tên cho hình vẽ. Sau đây Kiến Vàng trích đăng một số những câu trả lời «vẽ gì» của Kiến Em, được coi là đi dỏm. Tuần sau Kiến Vàng sẽ đăng tiếp và tuyên bố kết quả luôn một thể.

— Những nắm mộ của gia đình sau trận pháo kích.

BACH YẾN (Sài Gòn)

— Tại đây có coi bói.

HÀ THỊ THANH BÌNH (Sài Gòn)

— Đồ thị năng động của một đời người.

NGUYỄN QUANG HOÀNG (Sài Gòn)

— Khi gia đình nhà sâu đo làm việc.

NGUYỄN BẢO (Chợ Lớn)

— Cát lược cùn của bé cùn.

NGUYỄN THÙY LIÊN (Sài Gòn)

— Cái cổng gỗ ác nghiệt trước cửa nhà « người ấy » luôn luôn khép kín.

TNL (Huế)

— Những tòa nhà chọc trời được nhìn từ một khung cửa sổ.

KIẾN VÀNG CON (Tây Ninh)

— Khi bàn tay người tình đặt nhẹ lên má người yêu.

TRẦN VĂN NGỌC (Huế)

— Tiếng kêu cứu của tuổi trẻ Việt Nam.

TRẦN THỊ TÚ (Hội An)

— Những ngón tay vói được trời.

C-MINH (Qui Nhơn)

— Những ống nghiệm buồn.

TRẦN ĐỨC HÙNG (Gia Định)

— Bốn người tang phục trước mộ.

PHẠM THỊ HOÀI THƯƠNG (Gò Công)

— Thảm cảnh lùn.

NGUYỄN THỊ THU HÀ (Tháp Chàm)

bọt rượu và tình yêu

Tôi uống rượu để quên, để không bị ám ảnh bởi hình ảnh của em. Nhưng than ôi! khi tôi say tôi lại nhìn thấy em những hai lần.

MARCEL ACHARD

tư tưởng

— Hãy nói cho tôi biết bạn thường gao thiệp với ai, tôi sẽ nói cho bạn biết bạn là người thế nào.

NGẠN NGŨ PHÁP

— Vui tính không tốn phí gì mà có thể mua được tất cả

HÉBRARD

cái tử

Một bệnh nhân tới xin điều trị tại bệnh viện Brooklin, Hoa-Kỳ. Sau khi chẩn bệnh, 3 vị bác sĩ đã quyết định mổ bao tử của ông ta.

Sau đây là bản kê khai những đồ vật tìm thấy trong dạ dày của bệnh nhân kỳ lạ nhất thế giới này: 26 chiếc:

chìa khóa, 3 cổ tràng hạt, 16 mẫu ảnh đeo ngực, 1 vòng đeo tay, 1 vòng đeo cổ, 3 sợi xích sắt, 1 cái mở nút chai, 1 con dao, 36 chiếc đinh sắt và 1 mẫu bánh cứng như đá.

Nguyên nhân vì sao khiến cho ông ta chịu khó cất đồ kỹ đến thế không có được rõ!

C. MINH (Quinhon)

giai thoại làng văn

Nhà văn pháp Fontenelle hồi 90 tuổi, một bữa tiếp bè bạn Grimaud 102 tuổi đến chơi bảo nhà văn này:

— Hình như Diêm Vương quên chúng ta còn sống nhỉ. Fontenelle giơ ngón tay lên môi:

— Suyt, khê chớ bà.

HATA

22-7 tới

được Ngài chủ nhiệm cấp giấy phép xây cất (Cảnh sát, ông đi chỗ khác chơi) cửa tiệm sẽ xây 4 tầng. Hàng bày la liệt, « đề co » đẹp mắt. Đặc biệt trong dịp ăn mừng nhà mới này, KV sẽ tuyên bố kết quả cuộc góp ý trò chơi droll và cùng lúc con nhà Kiến Em sẽ tung ra một trò chơi mới, hấp dẫn hơn nhiều. Bởi thế có thơ rằng:

Dù ai rớt dù ai đậu

22 tháng 7 rủ nhau mà về

Chap Phô Tuổi Ngọc é hề

Vui chơi cho đã đến kè kỳ hai

Kỳ hai ta học lại rai

Đến ngày kéo bằng (ta) gút bai (ta vô i) quán trường.

MỘT NHÁNH SÔNG ĐỜI

TRẦN NGUYỄN THÚY VŨ

Buổi chiều đến bằng những giọt mưa vói từng đám mây xám xà xuống thấp, bay ngang cửa sổ cho em có cảm tưởng mình sẽ vói được một cụm mây nhỏ cất vào hộp, làm kỷ niệm những ngày ướt sũng vì mưa, và những ngày sụt sùi mơ mộng của tuổi em.

Những ngày mưa dài, buồn lê thê đã làm cho em dễ ngao ngán sách vở và càng thêm mơ mộng. Những áng mây mơ mộng đuổi nhau trong em, như đã hơn một lần tâm hồn em đã xôn xao khó hiểu mỗi khi em nghĩ về Vũ. Em tìm một hình dáng quen thuộc, một nụ cười ngạo mạn qua cái tên Nguyễn Đình Khôi Vũ được viết bao lần trong cuốn tập nháp của em, cái tên nằm vu vơ đã khiến em đỏ mặt vì sự khám phá của những ông tướng trong nhà. Em quen Vũ vào đầu mùa Xuân, những ngày tháng đầu tiên ấy em đã khổ sở thật nhiều với bao lần em đã dấu diếm tình cảm của mình, để mọi người chung quanh không thể biết rằng em đã « thâm thắm ». Em không dám nói với ai, ngay cả nhỏ Dung, em sợ người ta cười và chế diễu em: khi yêu léc đấy à!

Vũ đến nhà em luôn vào những chiều thứ bảy, rủ các ông anh đi ciné và có... kèm cả em đi nữa. Em nhớ lần đầu tiên đi ciné với Vũ là phim «Le Samourai ». Khổ thân em ngày hôm ấy, em đã không hiểu được câu truyện phim muốn nói gì, không biết vì chuyện ấy cao siêu quá hay tại trái tim em cứ nơm nớp trong nỗi xôn xao hoang dại đầu tiên. Có lẽ tại cả hai. Đêm hôm đó, đi chơi về khuya con đường dài và vắng trông thật hoang vu như dấu chân em, đầu tiên em e dè đi vào lãnh vực tình cảm phức tạp nhất mà từ khi ở trong nội trú em chưa một lần biết đến. Đêm khuya đi về vói bầu trời lấp lánh đầy sao dường như đưa xe của Vũ về mau hơn, trong lần ồn ào từ giã với những ông anh và tới lượt em thì nhẹ nhàng vói câu bonnuit! êm ái.

Tội nghiệp cho em, buổi tối hôm đó, lên giường nằm, mắt nhìn ngọn đèn đêm ở góc phòng. Mênh mang nghĩ ngợi, khó ngủ và trần trọc, nghe gió thổi lao xao rặng dừa bên kia sông, ước mơ vãn vơ và ngủ quên đi trong niềm mơ ước.

Đến sáng hôm sau, câu truyện phim lại được các ông tướng đưa ra bàn cãi và chỉ trích lung tung, em chẳng có ý kiến gì, chẳng lẽ lại đem cái xon xao ngu ngơ tối qua của mình ra nói. Thế chỉ có nước đôn thổ.

Rồi với những lần đến chơi thường xuyên của Vũ, với những cảnh hồng đỏ thắm Vũ trao tặng em, với những lần tiếp xúc, với những lần già từ bằng môi chào lưu luyến, em không biết rằng mình đã bước lên những bậc thang tình cảm ngà ngọc của tuổi mới lớn. Ôi! thần tiêu, ôi những nấc thang kỷ niệm mà ngàn đời em không thể quên được, mà em đã xây cất nên bằng những rung động chân thành nhất của hồn mình. Bắt đầu từ đấy những mơ mộng hiện trong tim hồng đã làm cho em lãng quên đi sách vở thân yêu trong một thời mê mải. Những vạn vật, lý hóa, đại số... Như đóng bụi lại và dường như mọc meo lên, xa lạ ra với những lần biếng dờ. Em hay để cho hồn mình đi hoang trong buổi chiều mưa hay vào những hôm nhạt nắng. Tự nhiên em đâm ra thân thiện với cuốn nhật ký, chăm viết lạ kỳ rồi một hôm thích làm thơ quá đi mất, em đã không kịp nhận thấy rằng một tình cảm đã diện kiến trong em khi ý tưởng phiêu du qua những vần thơ của mình:

*Lạc vườn yêu tôi là người bở ngỡ
Rất mến thương nhưng quá dỗi rụt rè
Đóa hoa lòng vội vã lấy tay che
Hồn e ngại sợ người yêu bắt gặp...*

Có một lần, em đọc vu vơ một câu của ai mà em quên bém mắt tên với đại khái là: «tình yêu như một giọt sương, trông xa, tưởng là hạt kim cương, lại gần mới biết là hạt nước mắt». Em đã suy nghĩ và buồn mênh mang mải, với ý nghĩ là không biết rằng mình đi xa hay lại gần cái hạt sương mong manh dễ vỡ ấy.

Một buổi chiều chủ nhật, nhỏ Dung đến rủ em xuống phố mua vài tặng vật gửi cho người yêu nó sắp đi xa. Em và nhỏ Dung dài chân lang thang trên khắp phố phường Saigon. Khi đôi chân mệt mỏi và muốn đình công ngay lập tức thì... tìm em nhói đau lên khi bắt gặp một hình dáng quen thuộc, thật quen thuộc với em thôi. Vũ đó, Vũ với mái tóc bồng và vầng trán cao thông minh của chàng đó, tự dưng, em muốn tan biến đi ngay, tưởng rằng mình sẽ quy xuống vì không chịu nổi sự đón đầu rộng lớn này. Bởi vì một lẽ dễ hiểu, thật dễ hiểu là Vũ đi với một người... lạ. Rất lạ. Em thấy Vũ cười, nhưng em thì khóc, em khóc âm âm thầm cho riêng em. Em đi về khi nhỏ Dung chưa kịp mua gì cho người yêu của nó, và nó cũng chẳng hiểu em tại sao nữa. Con nhỏ thật kỳ! lần sau cho tiền tao cũng không thêm rủ mày xuống phố. Em đi về với nỗi buồn mênh mang vô tả. Em có cảm

tưởng như mình bị hồng chân và bị ngã vào một hố sâu thăm thẳm. Em biết mình hồng chân nhưng không rút lại, để rồi em chìm mình, nằm bình yên trong nỗi buồn cao ngất.

Về đến nhà, em vào phòng, đóng cửa lại, lên giường nằm lăn lóc với nỗi buồn, với giọt nước mắt mà em đã thấy trong hạt kim cương dạo nào, lăn lóc buồn với cuốn nhật ký nằm vô duyên trên bàn. Thôi! già từ! tất cả, già từ anh Vũ, già từ hạt kim cương lóng lánh. Bây giờ tới lượt em với sách vở đã bỏ quên một thời gian mê mải...

...Bây giờ thì xa rồi, mất rồi. Vũ ơi, em xin chỉ làm một giòng sông lững lờ trong một nỗi buồn, như một nhà tâm lý học nào đó đã viết:

— «Đời người là một giòng sông không bao giờ trở ngược về nguồn».

Buồn quá chứ, một kiếp người chỉ xin làm một dòng sông len qua những hốc kỷ niệm, phiêu du thật xa, rồi phút giây hối tiếc ngán ngạo quăng đời đã trải. Giòng sông cũng như em, mơ ước tìm lại cội nguồn, tìm lại yêu thương chân thật ngày đó. Những hờn giận, những chán chường trôi theo nước mắt không dấu diếm. Mất hết! em khóc cho em, khóc cho những sự bất mãn nhỏ nhặt trong cuộc sống. Rồi những khoảng thân yêu xưa không còn nữa, em giận, em chán, còn hơn giòng sông gặp chỗ phân chia, hay em đã đổi thay khi một khoảng tiềm thức ngủ quên trong mê mải một thời mơ ước ở khung trời thương yêu, em đã bị bỏ quên như bao nhiêu người đã xao lãng một vì sao bé nhỏ cuối trời. Đã bao nhiêu lần rồi, em có buồn, có khóc, nhưng chẳng ai biết, chẳng ai trông thấy để dỗ dành an ủi. Bởi vì em không đủ nghị lực, khóc tình cờ và đôi mắt em sẽ phải chứng kiến một nụ cười mero sếch, một trái tim se thắt của chính em, em đành ôm tất cả vào lòng không một ai chia sẻ. Em chợt nhận nhìn, chờ những nỗi buồn kế tiếp tràn đầy tâm khảm, chờ sắp thêm một tuổi nữa và bàn tay gầy chừa bao giờ ôm trọn hiện tại.

Ôi! mãi mãi kiếp người sinh ra, vẫn là phận giòng sông diễm phúc về nguồn, những khúc quanh vô vị, những giả dối đổi thay chung quanh đáng ghét như chưa một ai hiểu em hay chỉ biết rằng: em đang nuôi tiếc một mùa xuân qua đi vội vã, xin mang theo một lời, một lời không hiểu... ■■■■

CUỐI THÁNG 7
tuổi ngọc

PHÁT HÀNH

Anh Em Kiến Vàng
truyện dài ĐINH TIẾN LUYỆN

không một ngọn nến nào...

(Tiếp theo trang 15)

tôi rất quý Kha và Tôn. Tôi yêu hết
thảy mọi người trong nhà này?»

«Vậy tại sao chị bỏ đi»

«Bởi vì tôi đã tìm được vết tích
của anh Thạc. Tôi cần phải gặp anh
ấy»

Tôi nhìn thấy đôi mắt Vân sáng
lên khi nhắc đến Thạc. Bỗng nhiên
tôi bật cười thành tiếng.

Vân ngơ ngác nhìn tôi. Hình như
tôi có nụ cười mất dạy. Nàng lặng lẽ
rót rượu ra cốc, đẩy về phía tôi, cầm
dao bõ đôi đóa hoa hồng trên chiếc
bánh sinh nhật trước khi cúi xuống
thổi tắt những ngọn nến.

Thuở đó, tôi mười sáu tuổi học đệ
tam và yêu một người đàn bà bằng
tất cả sức lực của tuổi trẻ tôi.

X. thân mến,

Những ngọn nến hồng đêm đó đã
tắt, làm tắt theo tuổi trẻ mà tôi vừa
mới có. Vân bỏ việc sớm hơn dự định
của nàng. Có lẽ nàng đã tìm được Thạc,
cũng có lẽ là nàng vẫn tiếp tục đi tìm
mối tình thất lạc của nàng.

Còn tôi em biết đấy, con mắt ngó
lên trời, những sợi tóc chĩa trên một
đầu xù (X, em còn nhớ không khi em
nhìn thấy lần đầu tiên mái tóc tôi, em
đã kêu lên với tất cả sự kỳ cục đó!)
một chút kiêu hãnh trong lòng, và rất
nhiều tàn bạo trong trái tim.

Nhỏ X, cô bé quàng khăn đỏ X.,
tôi đã đến Huế đã tìm vỏ vọng những

trái sầu đông cho em, nhưng làm sao
có được những thứ trái ấy trong mùa
hè! Ở trước trường Nữ Trung Học
Đông Khánh tôi có hái được cho em
những lá cây đặc biệt thơm mùi băng
phiến.

Đừng cười tôi nghe X., người cộc
cần hung hãn mà nói chuyện tình cảm
như tôi chỉ làm những trái cây xanh
ngượng ngùng thôi.

Tắt máy đi X.

Dù gì tôi cũng vẫn cảm ơn em đã
chịu khó nghe hết đoạn băng này.
Chào, nghe!

1 VÀ 15 MỖI THÁNG
BẠN NGỌC HẪY ĐỌC VÀ CỒ ĐÔNG

tập san văn chương
tư tưởng nghệ thuật

Chủ nhiệm: NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

Tòa soạn: 38 Phạm Ngũ Lão, Sài Gòn

SÁCH, BÁO DO CƠ SỞ BÁO CHÍ
ẤN LOÁT VĂN BẢO ĐẢM GIÁ TRỊ
NỘI DUNG, HÌNH THỨC VÀ GIÁ
BÁN RẺ NHẤT NƯỚC.

một chương trình vui nhộn
mà người dân thêm biết

Tối chủ nhật, 4-7, Việt Nam Thông
Tấn Xã đã thực hiện một chương
trình *Người Dân Muốn Biết* kè như
vui nhộn, bổ ích và ngoạn mục nhất.
Bác sĩ Tiếp, biệt hiệu Thực Sự (vi
ông nói hoài thực sự, thực sự...)
giám đốc bệnh viện Chợ Quán, ký
giả lão thành Tô Văn, Việt Nhân, Phi
Hổ là bốn tài tử chính của Show. Có
thề đặt tên cái Show này là *những
người hút thuốc phiện kể chuyện hút
và cai hút*. Ba tài tử hút tồ phe
ngợi ca triết lý phi yến thu
lâm (phiện thú lẩm) để kết luận
thêm cai, đã cai vì thuốc phiện làm
mất nhân phẩm, làm xấu hổ con cháu.
Ký giả Tô Văn còn hút. Ông thú
nhận thế. Mỗi tháng từ 150 đến 180
ngàn đồng bạc thuốc phiện. Mỗi
ngày ông hút 8 giờ và làm việc 6 giờ.
Ông đánh máy gần bàn đèn. Mỗi
tháng ông kiếm từ 300 đến 400 ngàn.
Hai ký giả Phi Hổ và Việt Nhân đã

cai rồi. Riêng Việt Nhân, bỏ thuốc
phiện ông nghiện rượu Martell. Được
hỏi cảm tưởng về điều thuốc đầu
tiên trong cuộc đời nghiện hút,
ông Phi Hổ diễn tả như Thế Lữ. *Cái
thuở ban đầu lưu luyến ấy, Ngàn năm
hò dễ mấy ai quên.* (Thuở ban đầu
của Thế Lữ là mối tình gắn bó với ả
Phù Dung, là bi tồ phe thứ nhất, cuộc
đời cứ tưởng là tình đầu, là bông
hồng cho tình đầu). Hai ông Tô Văn,
Việt Nhân thì rằng nó nhẹ hơn thuốc
lào bi nhất, hút tới bi hai ra về thì
chóng mặt, nôn ói. Hai tháng sau hút
bi thứ ba nó mới... đi mây về khói.
Bác sĩ Tiếp nói về thuốc cai, nơi cai.
Theo ông, ý chí là thuốc cai tốt
nhất cho quý vị hút tồ phe. Chỉ cần
ý chí, dân làng bẹp sẽ ca bài *Phù
dung ơi, vĩnh biệt.* (Tên cuốn sách hồi
ký cai thuốc phiện của Vũ Bằng).

Ghi chú: Bài này viết để khen
VTX, đã sắp chữ từ tuần trước,
nhưng vì phút chót phải đi mầu thời
sự của Nguyễn Nguyễn (ngày xưa) nên
đành gác lại tuần này mới đăng.

anh làm băng nhạc tôi cũng
làm chúng ta cùng làm

Công cuộc làm băng nhạc đang
trên đà chạy đua trong buổi hoàng
hôn của thị trường tiêu thụ. Bởi vì
tiền thính giả ít. Bởi vì loanh quanh
chỉ từng ấy giọng hát, từng ấy bài ca.
Chủ đề của « trung tâm sản xuất »
này cũng là chủ đề của « trung tâm
sản xuất » nọ. Ca sĩ thần tượng vừa
thu cho hãng băng X đã bắt cho hãng
băng Y. Có lẽ, đó là cái cơ đề « cha
đẻ » nên sản xuất băng nhạc Nguyễn
Long dựng lại băng hiệu Bốn

Phuong. Trong tuần này, ngoài ca sĩ Duy Khánh phát hành cuốn băng ... chủ đề thứ hai mà trong đó có *thơ của phó tổng thống Nguyễn Cao Kỳ* (Tại sao không của thi sĩ Nguyễn Cao Kỳ nhỉ ?), còn một chuyện vang động là danh ca Lệ Thu tung ra cuốn băng toàn giọng hát của cô, cuốn băng được coi như *một tác phẩm đề đời*. Cô Lệ Thu đã mở cuộc tiếp tân tại nhà hàng Tự Do để cho phát hành *tác phẩm đề đời* của cô. Tham dự có nhiều văn nghệ sĩ và thân hữu. Theo đã cô Thanh Thúy, cô Lệ Thu, mỗi ca sĩ hát cho băng nhạc riêng, các « trung tâm sản xuất » băng nhạc sẽ thất nghiệp hết. Lúc đó trung tâm sẽ biến thành cửa tiệm sang băng và bán băng lẻ. (Thâm Âm)

thi cử thuốc làm gày tuổi trẻ việt nam

Nếu một bác sĩ có máu hài hước phụ trách một mục giải đáp y học trên một nhật báo, gặp câu hỏi : «Thưa bác sĩ, em mập quá xá, em không thích thành Hưng mập, em phải uống thuốc gì?», chắc hẳn, bác sĩ sẽ trả lời : «Em nên học thi tú tài». Hài hước đen đó. Mía mai và cay đắng. Và đúng ra phết. Chỉ cần học thi tú tài. Là đang hồng hào, béo tốt sẽ gầy ốm. Là đang gầy ốm sẽ còn... bộ xương cách trí. Tuổi trẻ Việt nam đã ốm yếu, xanh xao vì thi cử. Thi vào đệ thất : Mất máu, mất thịt. Thi tú tài một : Mất thịt, mất máu. Thi tú tài hai : Mất máu, mất thịt. Thi vào sự phạm, y, dược... Mất thịt, mất máu. Khi người tuổi trẻ bước xuống cuộc đời, thể xác đã rã rời, tâm hồn đã mệt mỏi. Không thiết làm gì hơn là kiểm

com ăn áo mặc, Muốn làm gì lại cần trau dồi kiến thức. Bởi những năm học hỏi ở trường, chỉ được học những «thứ» cần thiết cho thi cử. Cứ xem mấy ông giáo sư quảng cáo sách giáo khoa của các ông ấy «trùng tu» mấy câu hỏi là biết rõ thực chất của sở học hôm nay. Học thi đã già người rồi, kiếm tiền để «trả thù» mối nợ đèn sách, ai dại mà học thêm. Những thiên tài, nhân tài bị thi cử làm cho héo hon, chín ép. Chương trình học ở Việt Nam nặng quá. Và áo com chỉ hứa hẹn đãi ngộ những người đồng băng cấp. Do đó, băng cấp chính là những liều thuốc làm gày mòn tuổi trẻ. Chưa đủ, mấy ông soạn đề thi còn giăng những cái bẫy ác liệt cốt ý đánh què tuổi trẻ. Ôi, thi cử đó. Sinh mi làm chi nhỉ? Nếu không có một chính sách giáo dục thuần túy dân tộc nay áp dụng chương trình Tây, mai áp dụng chương trình Mỹ, tuổi trẻ Việt Nam sẽ giống hệt những con thiêu thân đập đầu vào ngọn đèn thi cử.— (Ái Nhi).

xin được học hỏi quý thầy đồ vui để học

Chủ nhật tuần trước, 4-7, trong chương trình Đố Vui Đề Học toàn đội, thầy điều khiển chương trình có ra một câu hỏi : «Tìm một câu đồng nghĩa với câu «Mèo lớn chuột bé». Đội B bấm chuông : «Thưa thầy. Đầu voi đuôi chuột ạ!» Thầy giáo cho đội A trả lời. Đội A : «Thưa thầy, vô quyết dây, móng tay nhọn ạ!» Thầy điều khiển chương trình hân hoan khen đúng. Ban Giám khảo hai người mà một là thầy Liêu

Kim Sanh, tiến sĩ Tây (không phải tiến sĩ giấy đâu nhé) đã không nói gì. Dĩ nhiên, đội A được 10 điểm, đội B bị trừ 10 điểm. Là một học trò trung học đệ nhất cấp, tôi rất thắc mắc về câu *Mèo lớn chuột bé*. Theo sự hiểu biết nhỏ nòi của tôi, câu *Mèo lớn chuột bé* thật là... vô nghĩa bóng! Thường ta hay nói *Mèo bé chuột lớn* để ám chỉ những kẻ tài hèn sức mọn mà cứ muốn lo chuyện lấp biển và trời. Còn *Vô quyết dây móng tay nhọn* thì câu đồng nghĩa của nó là *Mạt cưa, mướp đắng* hay *Kẻ cắp, bà già* hay *Bánh ich đi, bánh quy lại* mà tiếng Tây chọi nhau như vậy : «Oeil pour oeil, dent pour dent». Nay quý thầy Trung Tâm Học Liệu bảo rằng *Mèo lớn chuột bé* đồng nghĩa với *Vô quyết dây móng tay nhọn*, tôi e sợ quý thầy mãi đồ vui quên *để học* chăng? Nó có đầu voi đuôi chuột không Tuổi Ngọc. Mong Tuổi Ngọc chỉ giùm. Chào học tập chữ quốc ngữ. (NGUYỄN TẤN)

Tuổi ngọc trả lời: Em Nguyễn Tấn thảo mến và đầy tinh thần cầu học, Tuổi Ngọc không dám đánh trống qua cửa nhà sấm. Múa riu trước mặt ông Bao là thất lễ, thiếu tự trọng. Trung Tâm Học Liệu toàn những bậc thầy cự phách, tiếng Tây, tiếng Anh, tiếng Đức, cả mấy bồ. Lại biết rất rõ về quê hương của Lục Vân Tiên! Vậy thắc mắc của em Tuổi Ngọc xin chuyển đến Trung Tâm Học Liệu đặng quý thầy nghiên cứu kỹ và giải đáp cho em trên Vô Tuyến Truyền Hình, chương trình *Đố Vui Đề Học* hoặc thư riêng cho em nhờ Tuổi Ngọc chuyển giùm. Học chữ quốc ngữ khó lắm. Trong cuốn *Lên Sáu, Tản Đà* đã dạy : *Sách quốc ngữ, Chữ nước ta, Con cái nhà, Đều phải học, Miệng thời đọc, Tai lờn nghe,*

Đừng ngủ nhè, Chớ láu táu... Tuổi Ngọc rất nghi em ngủ nhè, tai không nghe rõ đồ vui để học đấy. Chứ, đời nào quý thầy đồ vui để học lại láu táu đồ buồn để em học sai. Mong quý thầy dạy thêm tí chữ quốc ngữ để Tuổi Ngọc được học ké với em Nguyễn Tấn.

hoa hướng dương và sách báo tuổi ngọc

Tuổi Ngọc đã chọn bông hoa Hướng Dương làm dấu hiệu in trên bìa sách báo do Tuổi Ngọc xuất bản. Hoa hướng về phía mặt trời. Thi sĩ Nguyễn Bình có hai câu thơ, như vậy : *Lòng anh như hoa hướng dương, trăm nghìn đổ lại một phương mặt trời*. Tuổi Ngọc khổ lớn, xuất bản được 24 số thì lần kèn ra chết nhưng cái tên Tuổi Ngọc vẫn lai rai in trên bìa những cuốn sách. Thí dụ : *Chuyến tàu trên sông Hồng* của Mai Thảo, *Mơ thành người Quang Trung* của Duyên Anh... Tinh tôi nay, sách do Tuổi Ngọc xuất bản đã được trên 12 cuốn. Một giai đoạn đã qua, không kể làm chi. Phải đi lại từ đầu. Vậy thì cuốn truyện đầu tiên của Tuổi Ngọc mang hiệu Hoa Hướng Dương ở bìa sẽ là cuốn *Anh Em Kiến Vàng* của Đinh Tiến Luyện, phát hành cuối tháng 7 hay đầu tháng 8. Được chọn làm cuốn sách dẫn đầu cho tủ sách Tuổi Ngọc, không cần quảng cáo nhiều, bạn đọc cũng đã thừa hiểu giá trị của nó. Sách in đẹp, trình bày rất ngon mắt. Tuổi Ngọc cho in 300 cuốn giấy đặc biệt, ngoài 6000 bản giấy thường. Bạn muốn có bản giấy đặc biệt với chữ ký của con nhà Đinh Tiến Luyện chỉ cần nhin xi nê một lần. Cuốn sách để yêu nhất sẽ ở cùng bạn

một đời người. Cuốn thứ hai của Tuổi Ngọc là tập Thơ Hồng Từ Kế Tường. Cuốn thứ ba là truyện dài *Con Thủy Duyên Anh*. Tuổi Ngọc cố gắng, mỗi tháng, cung cấp cho bạn đọc 4 số báo và 1 cuốn sách. Sách báo Tuổi Ngọc hướng về phía mặt trời. Như thế bạn đọc khỏi cần chọn lựa, cầm cuốn sách hay tờ báo Tuổi Ngọc là biết nó không đen tối, bệnh hoạn. Số tới chúng tôi sẽ đăng thể lệ mua sách Tuổi Ngọc dài hạn. (*Tuổi Ngọc*)

tuổi trẻ và những lá phiếu trong tháng tới

Bạn có vẻ thờ ơ với những cuộc bầu cử sắp tới, phải không, người bạn trẻ của tôi? Bạn nói rằng bạn đã thất vọng những kẻ đại diện cho bạn tại quốc hội. Họ chỉ nói phét và làm ung thối sinh hoạt dân chủ. Đồng ý lắm. Đồng ý là những ông dân biểu nghị sĩ suốt nhiều năm dài lê thê đã chẳng thực hiện nổi một chút móng tay hứa hẹn với cử tri và, riêng về tuổi trẻ, không hề nghe một ông nào đã động tới ưu tư của họ. Tuổi trẻ cô đơn, dân biểu, nghị sĩ mặc kệ nổi cô đơn. Tuổi trẻ đói khát lý tưởng, nghị sĩ, dân biểu nhắm mắt, bịt tai làm ngơ. Họ chỉ nhờ tuổi trẻ phản kháng, nổi loạn, phá phách là bu vào xúi bầy ăn có. Xúi bầy chán, ăn có không xong, họ kết án tuổi trẻ gian dối! Cũng có một vài dân biểu chịu khó bênh vực tuổi trẻ, song, dù mang tiếng to hống, cái hống của họ cũng khó thể át nổi những giọng nói dưng chất mị... cử tri chợ Cầu Muối, chợ Bến Thành, những giọng nói ủng hộ khúm núm! Sở dĩ có Thượng Viện ù lý, có Hạ Viện lem nhem là tại nền dân chủ của chúng ta chưa đủ thẳng và tại chúng ta thờ ơ chuyện bầu cử. Không thể thờ ơ được nữa. Thờ ơ là sẽ bị ngời nguyên rửa sạch tối. Kỳ bầu cử Hạ Viện tháng tám sắp tới, noi theo các đoàn thể, đảng phái đưa người ra tranh cử, anh em Tuổi Ngọc cũng đưa người ra «chiến trường chính trị» để làm hậu

thuần cho những bài viết về tuổi trẻ Tuổi Ngọc. Người được Tuổi Ngọc chọn lựa đầu tiên là bác sĩ Nguyễn Tuấn Anh thượng đài ở đơn vị II Gia Định (các quận Gò Vấp, Thủ Đức, Nhà Bè, Quảng Xuyên). Khi được chọn lựa và khuyến khích nộp đơn tranh cử, bác sĩ Nguyễn Tuấn Anh đã từ chối vì sợ không tranh đấu được quyền lợi tuổi trẻ, anh em phải dọ tay chạy, Nguyễn Tuấn Anh mới nhận lời. Và anh đang... trên thuyền. Tuân luật chơi dân chủ, khi tiếng súng tranh cử khai hỏa, Tuổi Ngọc sẽ nói nhiều về hai con gà nòi của mình. Một con Thượng đài ở đơn vị I Saigon (các quận I, II, III, IV và IX) còn được dấu tên (*Thiên Chương*).

giới thiệu sách báo với bạn đọc

Nhà xuất bản Văn Xá vừa cho phát hành cuốn truyện mới nhất của nhà văn nổi tiếng Dương Nghiễm Mậu. Đó là cuốn *Cái chết của...* Cái chết của ai, phải đọc mới biết rõ. Dương Nghiễm Mậu được coi là một trong những nhà văn tiến bộ nhất hôm nay. Nếu chưa đọc Dương Nghiễm Mậu, bạn nên đọc thử một lần. Chắc chắn, bạn sẽ tìm thấy ở tác giả *Tuổi nước độc*, *Nhan sắc những gì mới mẻ*, tiến bộ mà bạn mong muốn. Sách in đẹp, bìa mỹ thuật. Cuốn thứ hai chúng tôi giới thiệu với bạn là tập thơ của M.H. Hoài Linh Phương, tác giả xuất bản gồm 30 bài thơ tình, hầu như là tình của thi sĩ gửi cho các anh lính. Tập thơ in trang nhã, bìa do Trịnh Cung trình bày. Bản đặc biệt không thấy đề giá bán. Về báo, tuần này, Tuổi Ngọc trân trọng giới thiệu tạp chí *Chính Văn* do nhà văn, nhà lý thuyết Nguyễn Mạnh Côn làm chủ nhiệm. *Chính Văn*, tạp chí văn chương tư tưởng, giá 100 đồng mỗi số. Ngoài cái xương sống Nguyễn Mạnh Côn còn có những cây bút ngoại hạng Thanh Tâm Tuyên, Dương Nghiễm Mậu, Hoàng Hải Thủy... công tác, (*Ái Hoa*)

NGUYỄN TRỌNG CÁT (*Sài Gòn*): Thái ra câu chuyện như thế. Anh không quên chuyện mạo danh của em dâu, vì em đã thành thật cho anh biết. Nhất là cho anh biết sớm. Cứ yên tâm đi nhé. Và anh tin bạn Ngọc cũng sẽ hiểu rõ rồi không cần phải đính chính chi nữa.

NGUYỄN NHƯ HƯƠNG (?): Đúng là «Tuổi vừa lớn» đấy cháu ạ. Được rồi. Chú sẽ bắt TKT mỗi tuần làm một bài thơ theo lời yêu cầu của cháu.

NGUYỄN VŨ THỤY DIỆP (*Đà Lạt*): Cháu cũng đang ở lứa tuổi «vừa lớn» đấy. Không có thể lệ mua báo năm cháu ạ, vì tòa soạn thiếu nhân viên lo việc đó. Cháu chịu khó mua mỗi tuần ở các sạp báo vậy.

LÊ THỊ THU NGA (*Tây Ninh*): Cảm ơn những viên kẹo ngọt của cháu vừa tặng cho TN. Muốn có 2 quyền báo đó cháu phải gửi thư kèm tem cho Nguyễn Mai. Việc ký tên, các chú ở tòa soạn lười lắm nên chú không dám hứa.

NGUYỄN THỊ BÍCH NGA (*Sài Gòn*): Cháu cứ yên chí viết những «bài ngắn ngắn». Không ai sinh ra đã thành nhà văn nhà thơ, chú sẽ đọc bài của cháu.

CÔ ĐƠN (*Thủ Đức*): Công lặt lộn

khó nhọc của cháu trong những ngày đầu đón mua TN làm cho các chú nức lòng, muốn làm lại một quyển số 1 nữa. Không có làm thể chi hết cháu ạ.

TRINH GIA MỸ (*Chợ Lớn*): Đã đọc xong bức thư dài trình bày những nỗi khó khăn của em hiện tại. Hôm nào rảnh em ghé tòa soạn anh sẽ nói chuyện. Việc đề nghị như thế có thể là cần thiết đấy.

VŨ KHUÊ HUYỀN (*Sài Gòn*): Không ai có thể dạy mình viết văn cả cháu ạ. Cháu cứ viết, và viết. Như thế, chính cháu đã «dạy» cháu viết văn vậy.

HỒ NGỌC SƯƠNG (*Long Thành*): Cháu khỏi phải lo sợ nữa. Vì anh em TN không người nào muốn cho TN chết cả. Như thế là cháu có quyền hy vọng TN sống dai rồi cháu nhé.

ĐẶNG THỊ BẠCH VÂN (*SaĐéc*): Tuổi Ngọc lớn theo bạn Ngọc năm xưa và bạn Ngọc bây giờ đấy. Tất cả đều cảm ơn lời chúc của cháu.

NGUYỄN ĐẮC NHƯ Ý (*Huế*): Có quảng cáo sơ sơ ở mấy tờ nhật báo. Nhưng cần gì phải quảng cáo rầm rộ khi những người bạn Ngọc năm xưa vẫn còn. Như em vậy. Muốn có TN số 1 em viết thư kèm tem cho Nguyễn Mai nhé.

■ CHÂM KHANH (Sài Gòn) : Bảy giờ đăng bài của Bạn Ngọc nhiều rồi. Chắc cháu hết « ăm ức ». TN sẽ cố gắng đến đúng hẹn với cháu và Thương Huế mỗi tuần.

■ VŨ THỤY LAM (Đà Lạt) : Hầy chề TN một câu chữ. Khen cả TN « lên mặt » đấy. Bài cháu chú đang đọc. Cháu thích đi vào văn học sử lắm à ?

■ KIM CHI (Vĩnh Long).— TÔ THỊ TRANG (Sài Gòn).— NGUYỄN HOÀNG OANH (Quảng Ngãi) PHẠM THỊ ÁNH NGA (Huế).— SAO ĐÊM (Cao Nguyên). PHAN VĂN KHA (Định Tường).— CHIM BIỂN (Nha Trang).— LƯƠNG CÔNG TOẢN (Huế).— VŨ HỒNG PHÁT (Đà Nẵng).— NGUYỄN THỊ THIÊN THU (Vĩnh Long).— TITI (Phan Rang) THẾ HÀ QUANG (?).— HẠT SƯƠNG (Đà Lạt).— NGUYỄN THỊ ANH THƯ (Đà Nẵng).— TUYẾT HỒNG (Phước Tuy).— NGUYỄN THỊ BÍCH DUNG (Vĩnh Bình).— HÈ (Phong phú).— LÂM TUYẾT ANH (Gia Định).— NGUYỄN HỒNG GIANG (Ban mê thuật) HOÀNG THỊ ĐỒNG ANH (Nha Trang) GIANG THANH BÌNH (Sài Gòn).— NGUYỄN TRÍ THỨC (KBC 3415) : Cảm ơn các bạn đã nồng nhiệt gửi lời chúc mừng và khuyến khích TN trong những ngày đầu phát hành trở lại. Ước mong TN sẽ lớn lên và khỏe mạnh để đi hết con đường của nó, nghĩa là suốt đời mình, và quên đi cái ga 24, cái ga buồn mà đã nhốt TN một năm qua. Nhưng TN có đi hết được con đường của mình đã ước hay không cũng còn đặt nhiều nơi Bạn Ngọc, chứ anh em Tuổi Ngọc có làm hết sức mình cũng chả làm sao tự tin nổi với rừng báo chí lạm phát hiện nay. Mong rằng các

Bạn Ngọc đọc và cổ động nhiều cho Tuổi Ngọc. Thân ái.

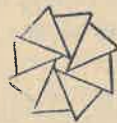
NGUYỄN TRỊNH DIỄM XƯA (Đà Lạt).— Tại sao lại phải đổi tên, hỏi người đã « học hết quyển Larousse » ? Những « món hàng » của Hãng được giá ở cửa tiệm Kiến Vàng ghê lắm đó. Hầy gửi tiếp đi. KV đã được giấy phép chủ nhiệm cho sửa soạn cất lâu và mở thành « siêu thị ».

■ TÂM THẢO (Đà Nẵng) : Viết bao nhiêu trang cũng được. Nhưng viết ngắn cho vừa với 64 trang TN mỏng manh thì hay hơn em nhé. Em thử gửi lại một lần nữa cho Nguyễn Mai xem sao.

■ TRẦN HUY (Đà Lạt) : TN cũng muốn in dày gấp đôi lắm chứ. Nhưng không dám in dày em ạ. Nhiều tiền mà lại tăng giá bán trong khi Bạn Ngọc chỉ có thể ủng hộ như thế này mà thôi. Thơ không cần phải có chủ đề em ạ.

■ NGỌC THU (Phủ Lâm) : Nỗi lo âu của em đúng lắm. Nhưng dẹp được những tờ báo ấy tưởng không phải là chuyện dễ đâu. Khó bằng trời ấy. Nhà nước không làm nổi hướng chỉ những người chủ trương TN.

■ AN CHÂU LAN (Huế).— Cảm ơn những ý kiến đầy cảm tình của bạn. Tuổi Ngọc sẽ luôn thay đổi để làm vừa lòng độc giả. Lần sau những số « chủ đề » chúng tôi sẽ thông báo sớm hơn để các bạn đóng góp. Riêng về vụ TN cũ, tiếc rằng bạn hồi trẻ quá nên Tòa Soạn đã hết, bởi tòa soạn còn rất ít.

BÀI ĐÃ NHẬN ĐƯỢC

Từ Bạn Ngọc

bông hồng cho tình đầu

Kim Anh. Giao Thụy. Liên Lan. Lưu Thị Trâm Vi. Lê Ngọc Yến. Lê Sơn Sơn. Choàng Vũ Tiên Nhan. Ánh Nguyên. Li Ly. Kim Vy. Pansy. Cúc Hoàng. Nguyễn Như Hương. Mộng Trang. Thuận Thiện. Nguyễn thị Năng Vàng. Phạm Nguyễn Thanh Thanh. Văn Anh. Hoàng Diễm Hoài Quang. Thương Nguyễn Lá Vàng. Ngân Trùng. Thúy Ni. Thùy Linh Trang.

thơ

Thùy Linh Trang. Trâm Mi. Trần Ngân Dạ Vũ. Hương Duyên. Vũ Khuê Huyền. Hồ Sơ Khai. Khanh Hương. Uyên Thi. Mân Côi. Trần Quốc Mỹ. Hồ Miên Đông. Thảo Trâm. Vũ Hoàng. Vy Thụy Trâm Ly. Trương thị Bạch Lam. Đỗ Yến. Nguyễn Đăng Hà. Lê Khắc Nguyễn Giao. Xuân Hoa. Huỳnh thị Cẩm Vân. Luân Vũ. Hoàng Nhật Khánh. Khuê Việt Trường. Ngọc Thùy Dương. Liên Lan. Nguyễn Dương Ly Tâm. Liêm Phú Kiệt. Hoài Linh Phương. Đoàn Minh Tú. Thạch. Mai Yên. Lê Thụy Vi. Huỳnh Siêu Mi. Tôn Nữ Thu Dung. Thiên Di. TMT. Li Ly. Hoàng Diệu. Mai Vũ Trâm Ca. Bùi Tâm Tiểu. Dạ Nguyên. Bích Giang. Sen Hồng. Việt Linh. Hoài Vũ Vân Thanh. Thùy Nhi. Huỳnh Long Giang. Nguyễn Hoài Thuận. Trần Như Luận. Nguyễn Ngữ. Triều My. Nguyễn Như Hương. Triều Tố Lê. Trần Dạ Liễu. Áo Tiểu Thư. Suối Mơ. Hoàng Nhật Hồ. Sen Hồng. Thảo Cẩm. Thu Tâm. Hạ Huyền. Dương Liễu Ngọc Mai. Tạ Văn Sĩ. Khuyên Tím. Du Ca. Tha Phương. Thùy Nhi. Hoài. Phương. Trần Mộng Hoàng. Phạm Hữu Quang. HD Chân Mây. Mộng Bình Thanh. T.T.T. Trần Huyền Du. Thu Ca. Hoàng Ngọc Anh. Trương Hán Lan Văn.

văn

Trần Huyền Du. Thầm Vi Thuyền. Võ Miên Đông. Chương Đắc Lê. Vũ Hoàng. Chung Tử Quân. Lê Khắc Nguyễn Giao. Thao Diễm. Khuê Việt Trường. Trâm Sơn. Mai Vũ. Ô Mai. Mimoso. Cô giáo Tên Tím. Thạch. Bướm Tim. Suối Mơ. Phạm thị Hoang Vu. PTT. Uyên Thanh. Phạm Nguyễn Thanh Thanh. Thiên Di. TMT. Hương Xưa. Thái Dũng. Thương Thơ. Đặng Vũ Vương Ngọc. Giang Thanh Bình. Thuận. Thế Quỳnh. Nguyễn thị Thanh Chi. Trần thị Huyền Xưa. Nguyễn thị Chi Xưa. Duy An. Vũ thị Đoàn Thủy. Đỗ Tuyết Phong. Ái Bắc. Tóc Tiên. Kha Trường An. Hoàng Bắc Phi. Đinh Tran8 Hạ. Như Luân. Nhạn Vĩ Anh. Thụy Mây. Hoàng thị Ngọc Khánh. Thương Yêu. Ngân Trùng Nhạn Vĩ Anh. Hào Huyền. Nguyễn Đoàn Mây. Tha Phương. Thùy Nhi. Lâm Thanh. Lê thị Hồng Bảo. Đinh Lynh. Hoàng Bình Đông An. Mộng Bình Thanh. Phương Giao.

trên bục gỗ dưới bàn học

Dương Cẩm. Lê Khắc Nguyễn Giao. Trần Thúc Quyên. Phan thị Trà Hương. Thiên Thu Tchy. Nhạn Vĩ Anh.

trên bục gỗ

(tiếp theo trang 24)

lối nhỏ nào đó không ai thèm ngó tới. Rồi sân trường chắc cũng không còn một dấu chân tôi, chả ai có thì giờ nhắc nhở dù chỉ một lần. Ngày mai chồng hồ sơ học sinh sẽ thấp đi một chút, ngôi trường thân yêu vẫy tay chào một người và thể giới lo âu, bên ngoài đang dang tay dẫn dắt một tâm hồn đi lạc. Như tôi. Như các bạn hể xong, lại hấp tấp, lại vội vã, những người có mặt ra về không lướt tiếc không âu lo. Tôi thân thờ ra về, tiếc từng bước đi, thương từng bóng cây nho nhỏ. Người quen trách sao chẳng vui với phần thưởng, tôi cười và nghe thẹn sợ người ta cười mình vừa viết tiểu thuyết trong tâm hồn. Bây giờ nhớ lại, qua một năm dài bận rộn, tôi vẫn còn ngủ vùi trong kỷ niệm thật buồn đó. Có thể môi trường chung quanh làm lệch lạc ý nghĩ tôi lúc đó, có thể một thành kiến từ kiếp nào đã làm tôi thấy mình lạc lõng trong buổi

lễ phát thưởng sau cùng năm trước, nhưng chắc chắn một điều là lúc đó tâm hồn tôi thật yên tĩnh, thật chân thành.

Từ lúc đó, tôi không còn được một dịp nào để đi lại từ đầu dù là chỉ một lần duy nhất. Bây giờ, tôi chỉ còn vui với một thoáng tình cảm mơ hồ mỗi lần về quê, đi ngang ngôi trường cũ ; nhìn hàng cây cao thêm một chút dãy lớp cũ lên cao một tầng, nghe nói trường thêm vài giáo sư mới, nghe nói đổi thay, và chắc tôi cũng đang đi một mình như hôm nào và độc thoại. Là thứ lau sậy của Pascal, lại là thứ lau sậy tầm thường nhất, tôi không đặt ý tưởng của mình dưới một cái kính lúp nhỏ bé nào. Tôi chân thành đến vụng về lúng túng, tập làm người lớn mà tôi chưa biết diễn tả làm sao cho hay ho thú tình cảm mà tôi đã có trong những năm dài đối với những đối tượng khả kính trong ngôi trường thân ái của tôi. Chắc tôi lại đi một mình. Không một người đồng hành và tôi sợ phải nói chuyện không người nghe.

PHẠM MẠNH CƯƠNG

VỪA THỰC HIỆN XONG BĂNG NHẠC CHỦ ĐỀ 19

QUÊ HƯƠNG và LÒNG MẸ

BĂNG NHẠC CỦA MỖI NGƯỜI VIỆT NAM THƯƠNG
MẸ, YÊU QUÊ HƯƠNG VÀ DÂN TỘC

đã phát hành ngày 26-6-71

tại một địa chỉ không thể quên

TÚ QUỲNH

68, lầu I Crystal Palace, Sài Gòn

GHÉ TÚ QUỲNH, NGHE BĂNG NHẠC ĐỀ SO SÁNH TRONG
RỪNG BĂNG NHẠC LẠM PHÁT HỒM NAY, MUA MỘT CUỐN
VÀ SẼ ĐƯỢC PHẠM MẠNH CƯƠNG TẶNG NHẠC PHẨM MỚI NHẤT

MẮT LỆ CHO NGƯỜI TÌNH